C. M. Kornbluth

Teşkilat

METİS BİLİMKURGU

Metis Yayınları ipek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 24 Metis Edebiyat Dizisi Teşkilat Cyril M. Kornbluth Özgün adı: The Syndic, 1953

Birinci Basım: Haziran 1998

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay Kapak Tasarımı: Semih Sökmen Kapak Resmi:

The Syndic için çizilmiş orijinal karikatür

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd. Kapak ve iç Baskı: Yaylacık Matbaası Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-192-3

C. M. Kornbluth

Teşkilat

Çeviren: Metin Çetin

METİS YAYINLARI

CyrilM.Kornbluth 1923'te doğdu, 1958'de öldü. 1940'lı yıllarda Donald Wollheim ve Frederik Pohl'un yayınladığı bilimkurgu dergilerinde öyküleri yer aldı.

Kornbluth daha ziyade Frederik Pohl ile ortaklaşa yazdığı romanlarla ün kazandı. Bunların arasında *Search the Sky* (1954, Gökyüzünü Ara), *Hukuk Gladyatörü* (1955, Metis 1997) ve *Uzay Tacirleri*(1952, Metis 1996) sayılabilir. Kornbluth'un en önemli kısa öyküleri, çeşitli bilimkurgu derlemelerine sık sık alınan "The Marching Morons" ("Gerzekler Ordusu") ve "The Liftle Black Bag"dir ("Küçük Siyah Çanta"). Kornbluth'un tek başına yazdığı romanlar arasında en önemlisi ise 1953'te yayınlanan *Te kilattır,* Kornbluth'un 35 yaşında, bir kalp krizinden erken yaşta ölmesi, bilimkurgu dünyasının en önemli kayıplarından biri olmuştur.

Hükümet sınırsız süreyle olağanüstü hal ilan ettiğinde tarih 14 Şubat'ı gösteriyordu. Bu karara neden olan olay ise, New York City'deki Fort George Tepesi'nde yer alan 27. Zırhlı Alay'a bağlı B Bölüğü'nün bir hava bombardımanı sonucunda yerle bir edilmesiydi. Yerel Teşkilat liderleri, öğrencilerin, öğretmenlerin ve bölge sakinlerinin de coşkun işbirliği sayesinde George Washington Lisesi'ni işgal ve tahkim etmişlerdi. Elebaşları olan Cleveland'lı Thomas, bilinen adıyla "Numaracı", kendisini otuz beşinci hizmet yılında şehrin polis teşkilatımn en önemli simalarından biri haline getiren soğukkanlılığım ve örgütçü dehasım bu olay sırasında da sergilemişti.

"27. Zırhlı Alay'a bağlı 1. Tabur sabah saat 5.15'te şu bölgelerde mevzilenmiş durumdaydı: Okulun, IRT metro istasyonundan takviye edilmesini engellemekle görevli A Bölüğü, 190. Cadde'de ve St. Nicholas Bulvarı'nda; B, C ve D Bölükleri de Fort George Tepesi'nin eteklerinde her an saldırıya hazır bir şekilde bekliyorlardı. Saat 5.25'te B Bölüğü'ne ait on altı Patton tankı okula doğru harekete geçti. Bu sırada C ve D Bölükleri de yedekte bekliyordu. Plana göre B Bölüğü'ne ait tanklar okulu üç yandan kuşatacak -zira okulun bir yanı uçurumdu— ve Cleveland kendisi ile yapılacak telefon görüşmesi sonucunda kayıtsız şartsız teslim olmayı kabul etmediği takdirde ateş açacaklardı.

"Cleveland'ın nöbet mahalli okulun gözetleme kulesinde bulunan bir oda idi. En öndeki tankın telsiz anteni tepenin yamacında belirir belirmez hemen telefona sarıldı ve yedi mil sınırının dışındaki bir Teşkilat bölgesinde uçarak, gelecek emirleri beklemekte olan pilotlarla bağlantı kurulması yönünde emir verdi. Kamu hizmeti verdikleri yıllarda salise bile şaşmayacak kadar zamamnda hareket etmek üzere eğitilmiş olan pilotlar da 5.26'da gökyüzünde göründüler, ama bu kez taşıdıkları şey içki, sigara ya da benzeri yükler değildi. Üç dakika içinde B Bölüğü'ne ait tankların üzerine bomba yağdırmaya başlamışlardı; Cleveland'm kaçakçıları bölüğün kumanda merkezine saldırıyorlardı; ateşle sınanma başlamıştı.

"Her şey sona erdiğinde Kuzey Amerikalılar, savaş tarihine geçmiş bütün çarpışmalarda olduğu gibi büyük kahramanlıklara ve dahiyane stratejilere tanık olmuşlardı: Cleveland'm, 'Bu ırkımız için büyük bir gün!' dediği o tarihi konuşması, bizzat kendisinin komuta ettiği ve Fort Totten Gar-nizonu'nu hedef alan bir saldırı sırasında kaçakçıların başında ölmesi, Amadeo Falcaro'nun dizginleri ele alarak dağılmakta olan adamları toparlaması, pazarlıklar, banş, ihanet ve esirlerin idam edilmesi, Las Vegas Anlaşması, Çete'nin ve Teşki-lat'm Hükümet'e karşı oluşturdukları birleşik cephe, O'Toole'un ihaneti sonucu Continental Basın Merkezi'ndeki haberleşme odasının kaybedilmesi ve hayati önem taşıyan bu odayı geri almak için yapılan kanlı savaş, Baltimore'a yapılan nihai Taarruz..."

B. Arrovvsmith Hynde, *Te kilat'mKısa Tarihi*

Asla büyü yapma avpe indeko arken Çünkü gücün yok o an; Ve kaybetmemek için maharetinden çmekazılmı kuyulardan.

Asma dallarıyla tuzak kursan da Tav an ve geyik avlamak için;

Sakın avlanma o ölümcül arapla Mızra m ucuna de dirdi in.

çinde biri var ki çelikten nefret eder;

Mahvederdi bu onu. Avla tüm demircileri, cehenneme gönder Geldi hepsinin sonu.

Geçene kadar on üç ay kere on üç Bilme tek bir erkek bile. O, kraliçe, içinde hissetti in güç,

Yasa ı kaldırana dek bekle.

Cadılara Talimatlarımı eserden, M.

S. 2150

"Geleceğin tarihi hiçbir zaman doğru olarak yazılmamıştır ki, bu gerçek de bana göre tarihin bir bilim dalı olma iddiasını bertaraf eder. Astronomlar üç boyutlu problemler karşısında sinerler ve dört boyutlu problemler karşısında da teslim bayrağını çekerler. Tarihin herhangi bir anı ise en azından iki milyar insanla ilgili, yani iki milyar boyutlu bir problemdir. Yönlendirilebilir sembolleri tarihin gerçekliklerinden soyudla-maya yönelik çabalar bence baştan iflas etmiş durumda. Yağış ortalamalarıyla, nakliyat grafikleriyle, doğum oranı ve patent başvurularına ilişkin rakamlarla istediğim gibi oynayabilirim, ama Kari Marx'm yüzündeki sulu kabarcıkları bu yönlendirmelerimde kullanamam, o ünlü sakal tarafından gizlenen ve insanı acı İçinde kıvrandıran staphylococcus aureus enfeksiyonunun, yirminci yüzyıl totalitarizminin şekillenmesine katkıda bulunduğu gerçeğim çok iyi bilmemize rağmen. Yalnızca patoloji alanında bile bu liste sonsuza dek uzatılabilir: Julius Sezar'ın sara hastalığı, Napoleon'un gastriti, Wil-son'un felci, Grant'ın alkol bağımlılığı, II. Wilhelm'in kısa kolu, Catherine'in nemfomanisi, III. George'un parezisi, Edi-son'un sağırlığı, Euler'ın körlüğü, Burke'ün kekemeliği vesaire. Yalnızca daha Önce saydığımız şu on bir ismi ele alalım: Marx, Sezar, Napoleon, Wilson, Grant, Wilhelm, Catherine, George, Edison, Euler ve Burke daha farklı bir hayat yaşamış olsalardı acaba tarihte her şey yazıldığı gibi mi cereyan ederdi? Bunu iddia edebilecek kadar aptal biri var mıdır yeryüzünde? Ama nihayet, Marx'ın kabarcıklarım onların doğurduğu sonuçlardan soyutlayan tarih kuramlarının, yani benim bildiğim bütün tarih kuramlarının ardında yatan varsayım da budur.

"Bu durumda ben tarihin, geçmişin ve geleceğin bilinemez olduğunu, karanlıkta yolumuzu hiçbir plan yapmadan el yordamıyla bulmamız gerektiğini, çünkü muhtemelen hiçbir planın öngörülerinde haklı ve uygulamalarda yararlı olamayacağım mı söylüyorum? Hayır. Ben, aşırı görüşleri savunanlara, ebedi gerçekleri bildiğim iddia edenlere ve başkalarına ışık tutanlara olan tiksintimi dile getiriyorum. Başkalarına ışık tutanların amaçlara ve araçlara ilişkin sorunları yoktur, bu sorunlar diğer bütün insanların başına musallat olduğu halde. Çünkü onlar amaçlarının iyiliğinden kesinlikle emindirler ve bu nedenle de başvurulacak araçların seçimini önemsiz bir ayrıntı olarak görürler. Biz diğerleri ise, tarih denen o iki milyar boyutlu probleme dair genel-geçer bir çözüm bildiğimizden emin olmanın çok uzağında, başvuracağımız araçlar üzerinde uzun uzun düşünmeye çok daha yakımz-dır..."

F. W. Taylor

Örgütlenme, Sembolizm ve Ahlak

1

Uharles Orsino mesleğinde çekirdekten yetişiyordu, her ne kadar o "çekirdek"ten çıkacak bitki asla çok yükseklere ulaşamayacak olsa da. Damarlarında en fazla bir ya da iki damla Falçaro kam

taşıyordu; bu da mesleğinde belli bir yer edinmesi için yeterli, ama o yerin en tepelerde olması için yetersizdi. 83'te Brookhaven Reaktörü'nde meydana gelen patlama sırasında annesini ve babasım kaybetmesinden sonra elinden tutarak kendisine yardımcı olan F. W. Taylor'ın iyi niyeti sayesinde Alkol, Müşterek Bahis, Telekız îşe Alma ve Emeklilik Hizmetleri gibi bölümlerde ya da kabiliyet sahibi olduğu başka herhangi bir alanda nispeten önemli bir sorumluluk üstlenebilirdi. Ama yirmi iki yaşında, bir bahar günü, New York 101. Polis Bölgesi'nden sorumlu bir tahsildar olarak görev yapıyordu yalmzca. Teşkilat'ın genç üyeleri genellikle bu gibi işlere bakarlardı; polislerin müşterileri tırtıklayarak farkı da cebe indirmeyeceğinden emin olamazdınız.

Artık onun için bir rutin haline gelmiş olan ama pek de şikâyet etmediği haraç toplama işine koyulmak üzere dalgın bir halde yürüyordu. Aklı, sabahın erken saatlerinde yapmış olduğu ve kendisi için neredeyse yüz karası sayılabilecek olan polo antrenmanındaydı.

"iyi günler Bay Orsino, sizi yeniden gördüğüme sevindim. Ben parayı hazırlarken siz de bir bardak soğuk bira içmek ister misiniz?"

"Hayır, ama yine de çok teşekkür ederim Bay Lefko. Şu anda eğitimdeyim, biliyorsunuz. Keşke teklifinizi kabul ede-bilseydim. Her biri on dolardan yedi telefon, öyle değil mi?"

"Evet, öyle Bay Orsino, Hialeah'daki yedinciyi de halledip hemen döneceğim. Bütün bayanlar ismi çok hoşlarına gittiği için Kır Faresi adında bir eşeğe para yatırdılar; arkalarını toplamak da bana kaldı. Bir dakika bile sürmez."

Lefko hızlı adımlarla bir telefona doğru gitti ve başka bir at yarışçısıyla al takke ver külah sıkı bir pazarlığa girişti. Bu sırada Charles da gevezelik ederek gülüşen kalabalık yarışsever grubunu dalgın gözlerle inceliyordu. ("Bay Orsino, buraya kendinizi maskaraya çevirip zamanımı harcamak için mi geldiniz? Lanet olsun, bayım, devre sonuna kadar yalnızca elli atışınız kaldı ve bunları çok iyi değerlendirmek zorundasınız.") Mutsuzca sınttı. Profesyonel bir polocu olan İhtiyar Gilby çok sevdiği bu oyunu berbat eden bir acemi çaylağa karşı kinci olabiliyordu. Charles, Benny Grashkin'in cipinin az sonra arızalanıp duracağını -zira çok kötü sesler çıkarmaktaydı— biliyordu ve o cipi değiştirirken yapacağı bir vuruşla beleş bir gol atabilirdi. Ama Gilby düdüğü çaldı ve bu tür ince hesaplarla ilgilenmediğini gösterdi. "Lanet olsun, bayım, sizin gibi kendini bir şey sanan yeniyetmeler, yürümeden önce emeklemeyi öğrenmeleri gerektiğim ne zaman anlayacaklar? Haydi, şimdi gol için takım halinde atak yapın bakalım -takım diyorum, Bay Orsino!"

"İşte geldim, Bay Orsino, tam zamanında. İşte yedincinin de parası burada."

Charles adamla tokalaştıktan sonra ekrana bakarak "Kır Faresi! Kır Faresi!" diye bağırmakta olan kadın yarışçıların çığlıkları arasında orayı terk etti.

Teşkilat Binası'nın üst katlarından birinde F. W. Taylor, yani Charles'ın Frank Amca'sı, kamburu çıkmış, yaşlı ve iriyan bir adamı iyice bir kalaylıyordu. Chase National Bankası Başkam Thomberry posta koymaya kalkmış ve bu da Taylor'ı çileden çıkartmıştı.

Büyük bir öfkeyle gürledi: "Bir daha böyle bir şey olursa Thomberry, kendini kapımn önünde bulursun. Bir daha Teşkilat'ın saygıdeğer bir üyesi bir miktar kredi almak için sana gelirse,

güvenlikle ilgili o deli saçmalarım bir kenara bırakıp denileni yapacaksın. Siz bankacılar hâlâ Ortaçağ'da olduğumuzu ve o hiçbir işe yaramaz kâğıt parçalarının eski büyülerinden bir şey kaybetmediğini sanıyorsunuz.

"Artık bu saplantıdan kurtulun. Sizden başka hiç kimse buna inanmıyor. Ekonominin Acımasız Yasaları artık en az Dagon ve Ishtar gibi tanrılar kadar ölü, hem de aynı sebepten. Artık kimse bunlara itibar etmiyor. Siz bankacılar bundan böyle kimseyi itip kakamayacaksımz. Sizin varlığınız sadece bir tedbir, tıpkı kumardaki krupiye gibi.

"Şu anda gerçek olan Teşkilat. Teşkilat hakkındaki gerçek de kendi ahlaki değerleri ve halkın ona olan inancı. Anlaşıldı mı?"

Thomberry kırgın bir ses tonuyla arz ve talep hakkında bir şeyler geveledi.

Taylor dudak büktü: "Arz ve talepmiş, fasa fiso. Bana bir arz göster Thomberry, bana bir... aah lanet olsun! Burada sana bazı şeyleri baştan öğretmek için harcayacak zamanım yok. Söylediklerimi unutma ve itiraz etme. Teşkilat üyelerine sınırsız kredi. Eğer işi abartırlarsa biz durumu düzeltiriz. Şimdi defol." Thomberry de öyle yaptı. Takatsiz'gözlerinde yaş- » 1ar birikmişti.

Charles Orsino, Maginnis Ana'nın Tarihi Eski Dostlar Pub' ından içeri girdiğinde Maginnis Ana yüzünü astı. "Sizi görmek benim için her zaman bir zevk, Bay Orsino, ama korkarım bu hafta beni görmek sizin için zevk olmayacak."

Hep böyle dolambaçlı konuşurdu. "Neden, ne demek istiyorsunuz Bayan M.? Müşterilerimize uğrayıp bir 'merhaba' demek beni hep mutlu etmiştir."

"işten bahsediyorum Bay Orsino, işten bahsediyorum. Lütfen beni bağışlayın ama yirmi beş doları nasıl denkleştireceğimi bilemiyorum, Hayatım buna bağlı olsa bile o kadar parayı çıkartamam. On beş olsa tamam, lütfen yardımcı olun..."

Charles kızgın görünüyordu, hissettiğinden de daha kızgın. "Teşkilat'ı hayal kırıklığına uğrattığınızın farkında mısınız, Bayan Maginnis? Herkes sizin gibi davranırsa Teşkilat Bölgesi'ndeki insanların güvenliği nasıl sağlanacak?"

Muzip bir ifadeyle baktı. "Düşünüyordum da Bay Orsi-no, sizin gibi genç bir adam bu duruma kızlarla bir çare bulabilir..." Tam o sırada, nedenim anlamanın hiç de zor olmadığı bir manevrayla, Bayan Maginnis'in kızı arka odadan çıkarak nazlı bir edayla barın içinde dolanıp ortalığı temizlemeye başladı. "Ve eminim," diye devam etti Bayan Maginnis, "her genç kız sizin gibi Teşkilat'tan biriyle bir gece geçirmekten gurur duyar..."

"Belki," dedi Charles, teklifi hızlıca bir düşünürken. Sha-kespeare'i anma gecesine katılmaktansa bir kızla birlikte olmayı sonsuz kere tercih ederdi, ama ortada bazı sakıncalar vardı, ilk olarak, bu bir rüşvetti, ikinci olarak, kıza abayı yakabilir ve sabah uyandığında Bayan Maginnis'i kaynanası olarak bulabilirdi, ki bunu düşünmek bile midesini bulandın-yordu. Üçüncü olarak da anma gecesi için kendisine ve korumasına bilet almıştı bile.

"Rüşvete gerek yok," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Bu haftalık on beş ölsün. Eğer haftaya da işleriniz kesat giderse, o zaman sürekli bir indirimin gerekip gerekmeyeceğini anlayabilmek için kayıtlarınıza bakmam gerekecek."

Ma ginnis Ana imayı anlamış ve benzi sapsan kesilmişti. On beş doları çıkarıp verirken şöyle dedi: "Eminim bu gerekli olmayacak, işlerin biraz düzeleceğini umuyorum."

"iyi o zaman." Kendisine karşı herhangi bir kötü his beslemediğini göstermek için bir süre duraklayarak sordu: "Kocalarınız nasıllar?"

"Şöyle böyle. Alfie bu hafta yolda. Dinnie'nin de romatizması azdı, ama geç saatlerde, işler biraz azalınca bara bakabili-yor.

"Ona Tıp Merkezi'ne uğrayıp oradakilere ismimi vermesini söyleyin, Bayan Maginnis. Belki onun için bir şey yapabilirler."

Maginnis Ana hararetle teşekkür etti ve Orsino bardan ayrıldı.

iyi insanlar için bir şeyler yapabilmek güzeldi. Güneşli bir caddede yürürken insanların şapkalarım çıkararak selam verdiklerini ve dostça bir şeyler söylediklerini görmek güzeldi. (Gerçi gol için geliştirdikleri bir atak istedikleri şekilde sonuçlanmamıştı, ama bu pek onun hatası sayılmazdı. Vladek elli kalibrelik silahıyla zamanından önce sert bir vuruş yapmış ve lopu hızla sağa atmıştı; bunun üzerine topun arkasında tekrar bir V oluşturabilmek için hemen firene basıp vites gıcırtıları içinde hepsi o yöne doğru gazlamışlardı ki Gilby bir kez daha düdüğünü çaldı.)

Ulusal Basın Merkezi'nin New York şubesinde çalışmakta olan genç ve sinirli bir adam işteki ilk sorununu yaşıyordu. Kansas City-New York, Hialeah-Nevv York ve Boston-New York hatlarına ait ikaz lambalarının hepsi birden aynı anda yanmaya başlamıştı. Genç adam öylece kalakaldı, adeta donmuştu.

Müdürü hışımla içeri girerek hemen Merkez'le bağlantı kurdu. Ekranda beliren güler yüzlü simaya sert bir ifadeyle komut verdi: "Hialeah, Boston ve Kansas City, bu sırayla Micky."

Micky, "Tamam dostum," dedi ve gözden kayboldu.

Müdür genç adama dönerek, güler yüzlü ve cana yakın bir tavırla, "Ne yapacağım bilmiyor muydun?" diye sordu. "Endişelenmene gerek yok, bir dahaki sefere bilirsin. Öncelik sırasını anladın, değil mi?"

Genç adam boğulur gibi bir sesle, "Evet," diyebildi.

"Ona yerleri bu sırayla söylemem bir tesadüf değildi. Önce Hialeah, çünkü içlerinde en önemli yer orasıydı. Gelirimizin büyük bir bölümünü at yarışı oynanan merkezlerden elde ediyoruz; hatta anladığım kadarıyla bu işe ilk başladığımızda sadece at yarışı ile ilgileniyorduk. Tabii at yarışı oynayanların getirişi biraz uzun vadelidir, ama asla sorun çıkarmazlar. Kimse onları at cinslerim geliştirmeleri için zorlamıyor, değil mi?

"İkinci olarak Boston-New York hattı. Bu, Fair Grounds o bölgeye çalışmadığı zamanlarda kullanılan toplu taşıma hizmetlerimize aittir. Toplu taşımadan pek para kazanamıyoruz, çünkü ücretler çok düşük, ama bizi destekleyen halka karşı borcumuzu ödemek için bunu yapmalıyız.

"Üçüncü olarak da Kansas City-Nev/ York. Bu da toplu taşıma, ama sadece Çete Bölgesi'nde tek bir terminal var. Re-gan ve adamları için yırtınmamıza hiç gerek yok, ama diğer ikisine bakıp sorunu hallettikten sonra onlara da yardımcı oluruz. Şimdi iyice anladın mı?"

"Evet," dedi genç adam.

"Güzel. Sakın telaşa kapılma, sakin ol."

Müdür, aslında pek de acil olmayan bir faturalama işini yapmak üzere oradan uzaklaştı; varlığıyla genç adama rahatsızlık verip kafasını meşgul etmek istemiyordu. Sonra kendisi de, söylediklerinin yeterince açık ve anlaşılır olup olmadığım bir düşündü ve olmadığına karar verdi. Nasıl olabilirdi ki zaten? Bu sezgiyi kazanana kadar yıllarca bu işte çalışması gerekmişti. Zamanla motivasyonunuz değişiyordu. Önce kendinize bir yer edinmek ve hayatımzı kazanmak için işe başlıyordunuz. Yıllar soma ise, birden değil, ama yavaş yavaş fark ediyordunuz ki aslında daha farklı bir nedenden dolayı çalışıyorsunuz. İşleri yürüten bu sevimli haydut topluluğu size iyi davranıyordu. Teşkilat'ı hayal kırıklığına uğratma. Müşteriler eğlenebilmek için para öderler ve Tann'ya şükür istediklerim alırlar ya da bunun için ellerinden geleni yaparlar.

101. Bölge'deki merkeze dönerken Charles Orsino'nun kulaklarında, Gilby'nin şiddetle çalan düdüğünü takiben başlayan utanç verici nutkun sesleri yankılanıyordu. "Bay Orsino, nizami şeklini kaybetmiş bir topun değiştirilmesini istemek takım, kaptanı olarak sizin göreviniz mi, değil mi? Ve Bay Vladek'in bu son vuruşu, topun yuvarlaklığım kaybetmesine neden olarak, tehlikeli biçimde sıçraması yönündeki düşük olasılığı iyice yükseltti mi, yükseltmedi mi? " İhtiyar şüphesiz haklıydı. Ama sözü edilen, her spor mağazasından otuz dolar karşılığında alabileceğiniz, çelik zırhla kaplı, 40 santimetre çapındaki nizami toplara uygun olmayan yamru yumru bir antrenman topuydu ve antrenmanlarda top konusunda fazla titiz olamazdınız.

Bölge istasyonunun iki yeşil lambası arasında yürüdükten soma çantasını çavuşun masasımn üzerine boşalttı. Çavuş hemen acıklı bir sesle başladı: "Bay Orsino, adamlarımın kişisel sorunlarıyla sizi sıkmak istemem, ama acaba buradaki çok değerli ve sevdiğim adamlarımdan birine yüz dolarlık küçük bir katkı yapabilir misiniz? Söz konusu olan Memur Gibney; yedi yıldır 101. Bölge'de çalışıyor ve sicilinde en ufak bir leke yoktur. Sadece bir kere bir hırsızla düelloya girişmiş, bir kere de Lefko'nun at yarışı salonunda ihtiyar bir dolandırıcıyı kovalamış. Gibney beş yıldır evli ve hayatta görebileceğiniz en [atlı iki çocuğa sahip ve bilirsiniz çocuk yetiştirmek biraz masraflıdır. Şimdi yeniden evlenmek istiyor, bir kıza deli gibi âşık ve karısının da bu duruma aldırdığı yok, ev işlerine yardımcı birinin daha olması iyi olur, diyor. Gibney de büyük bir düğün yapmak istiyor."

"Eğer bu işi yüz dolarla yapabiliyorsa buyursun yapsın," dedi Charles sırıtarak. "Ona en iyi dileklerimi ilet." Elindeki paralan iki eşit desteye böldükten soma birinden diğerine yüz dolar aktardı ve azalan desteyi cebine attı.

Teşkilat Binası'na uğrayarak kafeteryalardan birinde sıkıcı bir yemek yedi ve şehir merkezindeki

mobilyalı odasına doğru yola koyuldu. F. W. Taylor'ın, bir başka deyişle Taylor Amca'mn *Organizasyon, Sembolizm ve Ahlak* adlı kitabından bir bölüm okudu, ama okuduğundan tek kelime bile anlamadı. Bir duş aldı ve akşam giysilerim dolaptan çıkardı.

2

ince ve çekici bir kız, hararetle tartışarak beyaz saçlı, gaga burunlu bir ihtiyarla, Teşkilat Binası'mn mantıksız bir biçimde döşenmiş odalarından birine girdi.

"Değerli atam," diye abartılı bir sabırla söze başladı.

"Lanet olsun, Lee, bana 'atam' falan deme! Çoktan ölüp gittiğim hissine kapılıyorum."

"Anlattıklarına bakılırsa gerçekten de öyle olabilirdin." "Pekâlâ, Lee." Yaralanmış ama cesur bir görüntüsü vatdı. "Ah, duygularım incitmek istemedim, Edvvard..." Birden ona yaklaşarak yüzünü dikkatle incelemeye başladı. Ses tonu

değişmişti. "Dinle, seni ihtiyar şeytan! Bir an olsun beni aptal yerine koymaktan vazgeç. Senin duyguların kör testereyle bile incitilemez. Beni kafalıyor filan değilsin. Bu insanı ölüme göndermek olurdu zaten. Üstelik ikisi de kazaydı." Döndü ve o sırada oldukça büyük ve karmaşık görünüşlü bir sandalyeyi göstermekte olan yanm daire şeklindeki bir ekranla oynamaya başladı. Ekranda üç projektör aynı anda yandı.

Yaşlı adam yumuşak bir tonda konuştu: "Ya değillerse? Tom McGum ve Bob iyi insanlardı. Daha iyilerim bulamazsın. Eğer kahrolası Hükümet bizi teker teker haklamaya çalışıyorsa bir şeyler yapmak zorundayız. Ve görünüşe göre bunu yapabilecek tek kişi de sensin."

"Savaş ilan et," dedi acı bir sesle. "Denizleri onlardan temizle. Ben daha altımda çocuk beziyle dolaşırken Dick Rei-ner'in çığırtkanlığım yaptığı şey de bu değil miydi?"

"Evet," dedi yaşlı adam. Kara kara düşünüyordu. "Ve sen şimdi, bugünlerde genç bayanlar her ne giyiyorsa onlarla dolaşıyorsun ve o hâlâ aynı şeyin çığırtkanlığım yapıyor. Bana bir söz ver, Lee. Eğer bir deneme daha olursa bize yardım edeceksin değil mi?"

"Olmayacağından o kadar eminim ki, veririm. Ve eğer bu konuda bir numara yapmaya kalkarsan, Tanrı yardımcın olsun Edward. Sana daha önce de söyledim, bir kere daha söyleyeyim; böyle bir şey neredeyse kesin bir ölüm demektir."

Charles Orsino aynada kendini iyice inceledi.

Akşam için giydiği takım yeniydi, silah kayışının da öyle olmasım dilerdi. Kalçasının üzerine doğru kaymış olan kabza biçimsiz bir görüntü oluşturuyordu. On sekizinci yaş gününden beri yeni bir silah kayışı olmamıştı ye o zamandan beri genişleyen göğsü artık kayışın son deliğine kadar gelip dayanmıştı. Yeni bir silah kayışı için biraz daha bekleyebilirdi, zira akşam zaten onun için yeterince masraflı olacaktı. Beş fedai! Bu fikir onu biraz ürküttü. Ama bu yapması gereken şeylerden biriydi ve üstelik iyi yapması gerekiyordu, yoksa hiçbir anlamı kalmazdı.

Bir an için çok, çok güzel bir kızla tiyatroda buluştuğunu hayal etti; onun ilgi çekici veyakışıklı, aynı zamanda da harika bir polo oyuncusu olduğunu düşünen bir kızla; Falcaro ve çevresiyle güçlü bağlantıları olan ve gerektiğinde kendisiyle ilgili konulan hiç çekinmeden ve seve seve konuşabilecek bir kızla...

Odasındaki anons cihazında bir ses duyuldu: "Limuzin geldi, Bay Orsino. Ben Halloran, başfedainiz."

Sabah banyoda provasım yaptığı gibi kayıtsız bir sesle, "Çok güzel, Halloran," dedi ve aşağıya indi.

Limuzin çok güzeldi, fedailer de kusursuz görünüyorlardı. Başfedaiye karşı demokratik davranan biri, diğerlerine de, biraz daha az da olsa, aynı şekilde davranırdı. Halloran arabayı kullanırken Orsino da Julius Sezar'ın modem bir yorumu olan oyun hakkında onunla konuşmaya başladı. Halloran, oyunun çok güzel olduğunu duyduğunu söyledi.

Castello'nun lobisine varmaları pek de heyecan yaratmamıştı. Her ne kadar orada, o ve Falcaro ailesinin güzel kızı dışında Teşkilat'tan başka insan bulunmuyorduysa da, beş fedai o kadar da çok sayılmazdı. Charles, pek de yakından tanımadığı bir televizyon yönetmeniyle biraz sohbet etti. Yönetmen ona tiyatronun berbat, hem de çok berbat olduğundan ve Harry Tremaine'in -Brütüs'ü oynayan aktör- sahnede muhteşem görünmesine rağmen replikleri iyi okuyamadığından bahsetti.

Tam o sırada Halloran gelerek kulağına artık yerlerine oturmaları gerektiğim fısıldadı. Halloran domuz gibi terliyor, ama Charles ona bunun nedenim bir türlü soramıyordu. Charles koridorun bir tarafındaki koltuğa, Halloran da diğer taraftakine oturmuş, ötekiler de Charles'ın yamna, önüne ve arkasına yerleşmişlerdi.

Perde kalktı ve "New York'ta Bir Cadde" yazısı göründü.

İlk sahne, yerlerinde kıpırdanıp duranların sakinleşmelerine, öksürenlerin de öksürmelerini bitirmelerine kadar zaman geçirmek için olsa gerek, Times Square'in üç boyutlu bir görüntüsünden ibaretti. Sahnenin ön kısmı ise, bir halkla ilişkiler bürosunu andınr şekilde düzenlenmişti.

Sezar sahneye geldiğinde Orsino da hafifçe doğruldu ve salondan memnuniyet belirten bir uğultu yükseldi. Görünüşü eski günlerdeki Çete üyelerinden biri olan Fransız Letour gibiydi. Her türlü alçaklığa, dalavereye yatkın olmasına rağmen teknik olarak bir kahramandı. İlginç olacağa benziyordu.

"Sessizlik! Sezar konuşacak."

Sahne ışıklan, Letour-Sezar tarafından küçümseyici bir tavırla göz ardı edilen kâhinin, daha doğrusu halkla ilişkiler danışmanının, uyarısını yaptığı ön kısımdan, uzun bir konuşmaya başlayacaklan belli olan Cassius ve Brütüs'e doğru kaydı. Diyalog başladığında Brütüs'ün sırtı seyirciye dönüktü, soma yavaş yavaş yüzünü çevirdi.

"Bu bağrışmalar da ne oluyor? Korkarım ki halk

Kral olarak Sezar'ı seçti!"

Ve Brütüs de Falcaro idi. Bıyığı, gaga burnu ve kaşlan ile ihtiyar Amadeo Falcaro'nun kendisi.

Pekâlâ, bir bakalım. Bu, Letour'un Teşkilat ile Çete'yi birleştirmek için ciddi bir teklif yaptığı ancak Falcaro'nun kısa süreli ve askeri amaçlarla sınırlı bir ittifak dışında her türlü birleşmeye karşı çıktığı Las Vegas Anlaşması'na yapılan zorlama bir gönderme olmalıydı. Charles, Falcaro'nun kendisini oynamamasına biraz üzülmüştü, ancak Tremaine'in Falca-ro'yu gerçeğe uygun bir biçimde, kudretli biri olarak canlandırdığım kabul etmeliydi. Sezar tekrar sahneye geldiğinde, karşıtlık iyice belirginleşti; Sezar-Letour korkularına yenik düşmüş, huzursuz bir adamdı, ilk sahne boyunca görünen diğer bütün suikastçılar rollerim iyi yapmışlardı; hepsi de genç ama yürekten oynayan kişilerdi. Charles her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor ve bir şekerlemenin hayalini kuruyordu. Ama Cassius konuşuyordu:

"Bu değerli kişiye olan büyük ihtiyacımız..."

Charles esnemesini gizlemeye çalışırken, "Hepsi de çok sadıklar," diye düşündü. Teşkilat'a adanmış bütün bir ömür, vesaire. Ama bu biraz ukala bir versiyondu. Asil ve nazik, tıpkı Roseland'deki bir dans partisi gibi. Bazen, diyelim ki polo maçında kaçırdığı bir golden soma, eski günlerde insanların ne kadar nazik ve asil olduklarını merak ederdi. Amadeo Falcaro'nun Üçüncü Yıl Temizliği sırasında kan gövdeyi götürmüş olmalıydı. Üç gün içinde iki bin infazdan bahsediyordu tarih kitapları ve hemen ekliyorlardı; temizlenenler artık işe vuramaz hale gelen, yeniden yapılandınlamamış, yemden ya-|pılandınlamayacak olan ve yeni bir toplumun inşa edilmekte ve örgütlenmekte olduğunu fark etmekten aciz haydutlardı.

Halloran, Charles'ın omzuna dokundu. "Az sonra ara ve-rilecek efendim."

Perde alkışlar arasında inerken onlar da koridordan yuka-n yürümeye başladılar. İnsanlar da yerlerinden kalkıyordu. Ve tam o sırada imkânsız gibi görünen şey oldu.

Halloran önden gidiyordu; Charles da hemen arkasınday-dı. Diğer dört fedai ise etrafını sarmışlardı. Halloran korido-mn sonundaki kapıdan lobiye ulaştığında yüzünü Charles'a döndü ve ne olduğu anlaşılamayan el-kol hareketleri yapmaya başladı. Yaklaşık bir saniye sonra Charles, Halloran'ın silahını çekmek üzere elini beline götürdüğünü, fakat silah kılıfında sıkıştığı için bir türlü çekemediğim fark etti.

Charles'ın solundaki fedai, "Tanrım," dedi hafifçe ve tam Halloran tabancasını çıkaracağı sırada kendini onun üzerine attı. .45 kalibrelik bir silahtan gelen boğuk bir patlama sesi duyuldu. Derken Charles'ın sağ kulağına bir metre kadar mesafede bir yerden ikinci ve bu kez boğuk olmayan bir ses geldi. Koridorun başındaki iki kişi cansız yere yığılırken kalabalıktan çığlıklar yükselmeye başladı. Biri epeyce yüksek bir sesle gürledi: "Sakin olun! Bunların hepsi oyunun bir parçası! Paniğe kapılmayın! Bu oyunun bir parçası!"

Adam bu şekilde bağırarak koridordaki kapıya doğru yöneldi, sonra sesi kesildi. Yerdeki kam gördü, kokusunu duydu ve bayıldı.

Bir kadın Charles'ın sağındaki fedaiye yumruklarıyla vurarak bağırıyordu: "Kocama ne yaptın? Kocamı vurdun!" Kastettiği bayılan adamdı; Charles kadım çekip fedaiden uzaklaştırdı.

Her nasılsa lobiye ulaştılar; izleyicilerin büyük bir kısmı da onları takip ediyordu. Üç fedai kalabalığın önünü kesmeye çalışıyordu. Charles sağ kulağının işitmediğim fark etti ve bunun gerici olmasını diledi. Bu. o sırada kaygılanması gere-fedai ona engel olmuş, Donnel adındaki fedai de Halloran'ı vurmuştu.

Donnel'a sordu: "Halloran'ı uzun süredir tanır miydin?" Donnel, gözlerini kalabalıktan ayırmadan konuştu: "Birkaç yıl oldu, efendim. Koca bir fedai ordusu içindeki adamlardan biriydi işte."

"Beni buradan çıkar," dedi Orsino. "Teşkilat Binası'na."

Büyük siyah arabanın içinde, yaşadığı dehşeti neredeyse unutmuştu bile. Zamanın bu anıyı tamamen silmesini umuyordu. Bu pek poloya benzemiyordu; çünkü ateş edilirken doğrudan kendisine nişan alınmıştı.

Limuzin dev gibi Teşkilat Binası'mn önünde durdu ve gerekli kontroller yapıldıktan soma Serbest Giriş Kapısı'ndan içeri süzüldü. Bir asansör arabayı yavaşça kaldırmaya başladı ve yolcular, Alkol Personel Dairesi, Alkol Test ve Araştırmaları, Ulaşım, Tahsilat Denetim ve Teftiş, Temizleme ve Boyama, Kadın İstihdam ve Emeklilik Hizmetleri gibi, Teşkilat üyesi olmasına rağmen Charles'ın daha önce hiç girmediği bölüm ve alt bölümlerden geçerek yukan çıktılar, çıktılar, çıktılar ve en sonunda bir kata geldiklerinde asansör kendiliğinden durdu. Bu katta şu yazılıydı:

cra ve Halkla li kiler

Saat daha 21.45'ti. F. W. Taylor içeride çalışıyor olmalıydı. Charles yanındakilere, "Siz burada bekleyin çocuklar," dedi ve içeri girebilmesi için gerekli şifreyi kapıya doğru fısıldadı. Kapı aniden açıldı.

F. W. Taylor bir mikrofona, makinalı tüfek hızıyla bir şeyler söylüyordu. Yorgunluktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Charles içeri girdiğinde yüzü biraz asıldı, ama daha sonra bu aşıklık bir memnuniyet ifadesine dönüştü.

"Charles, oğlum! Otur şöyle!" Mikrofonu kapadı.

"Amca..." diye söze başladı Charles.

"Buraya uğraman büyük bir incelik. Tiyatroda olacağını samy ordum."

"Oradaydım, Amca, ama..."

"Ben de *Organizasyon, Sembolizm ve Ahlak* kitabımın ye-

ni baskısı için bazı düzeltmeler üzerinde çalışıyordum. Bunun için bana ilham verenin kim

olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Eminim edemem, Amca. Amca..."

"ihtiyar Thomberry, Chase National Bankası'mn başkanı. Genç McGum'a kredi vermemek gibi büyük bir gaflette bulunmuş. Bankacılar! inanmayacaksın ama insanlar eskiden mallarına el koymaları, gelirlerim almaları ve sonunda kendilerini köleleştirmeleri için bankacılara yalvarırdı, insanlar bunu talep ederdi. Tıpkı ucuz içki, tütün ve benzeri tüketim maddeleri, temiz kadınlar ve köşeyi dönmek için bir fırsat talep ettikleri gibi. Atalarımız da onlara minnettar kalırdı. O zamanlar atalarımız hor görülürdü, biliyorsun. İnsanların alabileceği fiyatlarla mal ve hizmet temin ettiklerinde suçlu damgası yerlerdi."

"Amca!"

"Sus, evlat, ne diyeceğim biliyorum, insanları sonsuza dek aptal yerine koyamazsın! Baskı ve kısıtlamalardan bıktıklarında, tüm güçleriyle ayaklandılar.

"insanlar seçme özgürlüğü istiyordu, Falcaro ve diğerleri de onları Teşkilat ve Çete etrafında örgütleyip Hükümet'i denize döktüler."

"Frank Amca..."

"Gerçi hâlâ arada sırada deniz kıyısındaki kenderimizde sorun yaratmayı göze alabiliyor," diye devam etti F. W. Taylor. Konuya iyice ısınmıştı. "O ihtiyarın nasıl ağlayıp sızladığını görmeliydin. Eski moda bankacıların sonuncusu. Yapılan her şeyi hak ettiler onlar. Tüm bunlara kendileri neden oldu. O bırakınız yapsınlar diye tabir edilen ilkeyle hareket ettiler; bu bir süre işe yaradı, ama soma her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Gümrük koruması, vergi affi, teşvik gibi şeyler istediler; düzenlemeler, düzenlemeler, düzenlemeler, her şeyin hep kendilerinden yana yontulmasım istediler, ama ortalıkta o kadar çok bankacı vardı ki sonunda yontulacak bir şey kalmadı. Baskı bir çığ gibi büyüdü ve Hükümet halkın gözündeki saygınlığım kaybetti. Kamu borcu denen bir şey vardı, şimdi sana bunun ne olduğunu açıklayamayacağım, sadece bir kâğıdın üzerine yazılmış olan ve her şeyin maliyetim muazzam biçimde artıran bir şey olduğunu söyleyebilirim. İster inan ister inanma, bu kâğıdı yırtıp bir kenara atmadılar, ya da üzerinde yazılı olan şeyi silmediler. Sıradan insanların hayatta güzel olan hiçbir şeyi alacak paralan kalmayana kadar bunu yürürlükte tuttular." "Amca..."

Georgia'mn Sea Island bölgesinde dikkatli bir periskop çırpıntılı denizi yararak dışan çıktı. Periskopun diğer ucunda Kuzey Amerikan Donanması'ndan çelimsiz Kaptan Van Del-len ve tıknaz Yarbay Grinnel vardı.

"Biraz daha yaklaştırabilirsin, Van," dedi Grinnel usulca.

"Biraz egzersiz yapmanın bir zaran olmaz," diye karşılık verdi Van Dellen. Grinnel birkaç amirali çok, ama çok yakından tanıyordu ve bu nedenle Van Dellen, kendisiyle buyur-gan değil, gayet nazik bir tonda konuşuyordu. Ama bu onun gemisiydi ve DIB tarafından çok gizli ve tehlikeli bir göreve de gönderilmiş olsa, hiç kimse kendisine gemisini nasıl kullanacağını söyleyemezdi.

Grinnel bu küçük şakaya dostça gülümsedi. "Bir şeyler saklamaya çalıştığım düşünebilirdim," dedi göbeğini okşayarak. "Ama beni çok iyi bilirsin."

Van Dellen gayet resmi bir tonda, "Böyle bir denizde hiçbir sorun çıkmaz," dedi. Grinnel, nüktedanlığı, bildiği çok sayıda dalavere ve bir çift silah haricinde, yanında kendisini koruyabilecek hiçbir şey olmadığı halde büyük bir tehlikeye atılmak üzereydi ve Van Dellen bu duruma uygun bir laf bulabilmek için düşünüyordu. Ama aklına gelen sadece şunlar oldu: Tanını, şükürler olsun, bu bastıbacak Sosyokrat'tan kurtuluyorum. Kimsenin göremeyeceği bir anda bir fırsatım yakalasa eminim beni öldürür. Şükürler olsun ki ben bir Ana-yasacı'yım. Biz bu tip şeylere başvurmayız, yoksa vurur muyuz? Kimse bana asla bir şey söylemiyor. Bu adam değil denizaltı, taksi bile kullanamaz. Ve bu serseri bir gün amiral olacak. Ama benim oğlum da amiral olacak. Kafası çalışıyor, tıpkı annesi gibi.

Grinnel gülümsedi ve şöyle dedi: "Pekâlâ, zamanı geldi, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Van Dellen. "Ha, ne demek istediğini anlıyorum. Chuck!" Denizcilerden birini çağırdı. "Yarbayın kapsülünü çıkarın. Şifreyi girerek fırlatmaya hazır vaziyette bekletin."

Yarbay oflaya puflaya, zor da olsa kapsüle yerleşirken depo görevlisine sertçe çıkıştı. "Bu şeyin daha önce kullanılmamış olduğundan emin misin? Hiç de yeniymiş gibi durmuyor."

Patavatsız bir sersem atıldı: "Daha üç dakika önce yepyeni ambalajı içinde gördüm, Yarbayım. Eğer konuşarak daha fazla zaman kaybedersek içine girmeniz iyice zorlaşacak. Şu anda..." Kronometresine bakarak devam etti: "...on yedi saniyeniz kaldı. Durun, ben yerleşmenize yardım edeyim."

Yarbay denizcinin yüzüne dikkatlice bakıp eşkalini asla unutmamak üzere hafızasına iyice kazıdıktan soma kapsülün içine kıvrılarak oturdu. Üst kapak sertçe kapandı. Bir gün -ki o günü iple çekiyordu- bu fırlama söylediklerine çok pişman olacaktı. Van Dellen'a hazır olduğunu belirten bir işaret yaptı, o da belli belirsiz elini sallamak ve gülümsemek suretiyle karşılık verdi. Üç denizci kapsülü fırlatma kilidine yerleştirdi.

Viyuuv!

Kapsül bir ok gibi fırlayarak su yüzeyinde hızla ilerlemeye başladı. Rengi, otomatik olarak suyun rengim almıştı. Grinnel, pervane kolunu kontrol eden levyeyi çevirerek kapsülü kıyıya doğru yöneltti. Dönüş epeyce çabuk olmuştu; kapsül, dümen, kol, motor, pervane, şaft, ne varsa hepsi yaklaşık on beş dakikada parçalara ayrılacaktı. Bu gerçekleştiğinde kıyıya ulaşmış olmak zorundaydı.

Ve ulaştığında da, 15 Ocak'a kadar serbest bir ajan olarak istediği gibi aylaklık yapabilecekti. Ama o tarihten soma kendisini çok özel bir görev bekliyordu.

Charles Orsino sandalyesinde kıvranıyordu. Yalvarır gibi biı sesle tekrar "Amca..." dedi.

"Evet," dedi, F. W. Taylor gülerek. "İhtiyar Amadeo w adamlarının suçlu oldukları söyleniyordu. Kamu borcuna ya da tüketim vergisine aldırmadan İnsanlara içki tedarik ettiklerinde veya güneyde tereyağım, kuzeyde de margarini ucuz fi yata sattıklarında kaçakçılıkla suçlanıyorlardı. Sigarayı ya da

ulaşım bilederini ucuza sattıklarında sahtekârlıkla suçlanıyorlardı. Malları, enflasyonun artmasına sebep olan aracıların elinden kurtarıp doğrudan ve makul bir fiyata tüketiciye ulaştırdıklarında haydutlukla suçlanıyorlardı.

"Onlar suçlu, bankacılar ise toplumun lokomotifleriydi.

"Ama topluma egemen olan, konuştuklarında ilahi gerçekleri dile getirdikleri varsayılan, inançlarına karşı çıkanları delilerle bir tutan bu bankacılar yine de belli bir noktaya kadar başarılı olmuşlardı ve belki de o günler için bulunabilecek en iyi çözüm buydu..."

Peder Ambrosiüs, tuzlanmış ringa balığından küçük bir parça kemirdi, ellerim sildi ve sandığındaki bir kutudan bir kaz tüyü ve bir parça parşömen kâğıdı çıkardı. Kâğıdın üzerindeki yazıları, sirkeye batırılmış bir sünger parçası ile sertçe sildikten soma yazıların iyice kaybolduğunu ve kendisine de vaaz notlarım karalayabileceği boş bir yer kaldığını görerek memnun oldu. Parşömenin kurumasını beklerken kaz tüyünü uzunlamasına ortadan ikiye kesti; bu arada da sildiği yazının ne olduğunu amaçsızca merak ediyordu. (Somadan Taci-tus'un *Yıllıklar, VII,* i-v'inin mevcut son kopyası olduğunu anladı.)

O halde işbaşına. Bu vaazı, kutsal perhiz döneminin başlangıcını müjdeleyen Sexagesima Pazan'nda verecekti. Peder Ambrosius'un aklı vaaz metninin arayışı içindeydi. Perhiz dönemi... ringa balığı... tövbe... büyük günahlar... açgözlülük... tefecilik... ödenmeyen kilise vergisi... tepedeki virane şato-

sunda yaşayan aptal kafalı genç Sir Baldwin... şimdi ringa balımı ve'Sir Baldwin kilise vergisini ödeyene kadar *per saeculae uitculorunı.*

Tam o anda, Sir Baldwin bir kabadayı edasıyla içeri girdi. Peder Ambrosiüs nazikçe ayağa kalktı ve pek de içten olma-yan bir sesle şöyle dedi: *"Pax vobiscum."*

"Ha?" diye sordu Sir Baldwin. Aptal, mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, bana mı diyorsunuz, peder? Benimle La-tince konuşmanızın hiçbir anlamı yok, biliyorsunuz. Ben N orman İngilizcesi konuşurum. Demek istediğim, eğer bu dil Majesteleri Richard için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyi demektir, değil mi? Şimdi, sizin için ne yapabilirim, peder?"

Peder Ambrosiüs belli belirsiz bir sesle bir hatırlatmada bulundu: "Siz beni görmeye geldiniz, Sir Baldvvin."

"Ha? Ah, evet. öyle. Geyik avlıyordum da, peder. Bütün sabah peşinde koştuktan sonra onu kaybettim ve böyle bir müşkülle karşılaştığımızda hangi azizden yardım istememiz gerekir onu soracaktım. Demek istediğim, arkadaşlarıma iyi bir spor gösterisi sunmak istedim ve bu geyiği kovalamaya başladım, ama işte kaçıp gitti. Beni yanlış anlamayın peder, hepsi iyi çocuklar, bu nedenle benimle alay etmeye falan kalkmadılar, ama bilirsiniz, bu gibi durumlarda yapılan muhabbetler insanın biraz canım sıkıyor, değil mi? Şimdi bana bir dostluk edin de işleri yoluna koyabilmem için hangi kıymetli din büyüğümüzden yardım istemem gerektiğini bana söyleyin Peder."

Peder Ambrosiüs dişlerini gıcırdatmamak için kendini zor tutarak biraz düşündü ve cevap verdi: "Aziz Hubert. Sanırım geyik avıyla ilgilenen oydu."

"Tabii ya, Peder! Aziz Hubert! Hubert, Hubert. Bunu bir daha unutmam çünkü Hubert adında bir kuzenim var. Onu yıllardır görmüyorum, zavallı adamcağız, fistülü vardı, oradan buradan bulduğu artık yemekleri yiyerek yaşardı, bir gün olsun atımn üzerine oturup ava çıkamazdı ki. Neyse, ben gideyim, ha yok, bir şey daha vardı. Bu pazar tefeciliğe karşı şöyle sert bir vaaz verseniz nasıl olur, ha? Şu köydeki dostu-

muz, hani kuyumcu olan, tutturmuş FaIlowfield arazisini bana vereceksin diye. Kırk dekar yer, oranın artık bana ait olmadığım söyleyip başımın etini yiyor. Bir iyilik yapın peder, ve konuşurken kimi kastettiğinizi anlaması için birkaç kez şöyle sertçe gözlerinin içine bakın, ha?"

"Tefecilik günahtır," dedi Peder Ambrosius ihtiyatla. "Ama Fallovvfield arazisi bu işe nasıl bulaştı?"

Sir Baldwin, sarkık, sarı bıyıklarının uçlarını sıkıntılı bir ifadeyle çekiştirdi. "Gerçek şu ki, ondan yirmi mark borç aldığımda Fallowfield arazisini teminat olarak göstermiştim. Sorarım size peder, arazimi icara verdiğim o Sakson domuzlar hem tembel, hem de hırsızsa ve bu yüzden parayı denkleştire-mediysem bu benim suçum mu?"

Peder sinirlenmiş, ama bunu belli etmemişti. Kendisi de bir Anglosakson'du. "Elimden geleni yaparım," dedi. "Sir Baldwin, gitmeden önce rica etsem..."

Genç adam tam kapımn ağzında durdu ve geri döndü. "Gitmeden önce size kilise verginizi ne zaman ödeyeceğinizi sorabilir miyim? Aşar vergisini hiç sormuyorum bile."

Sir Baldvvin elini şöyle bir sallayarak bu konu üzerinde pek durmadığım belli etti.

"Size az önce de söylediğim gibi Peder, meteliğe kurşun atmam yetmiyormuş gibi bir de bana babamdan ve ona da babasından kalan Fallowfield arazisini terk etmem gerektiğim söyleyip duran köydeki bu adam çıktı başıma. Hal böyle iken ben o lanet -kusura bakmayın- kilise vergisini, aşar vergisini ve siz din adamlarının bizden beklediği tüm o şeyleri nasıl öderim, ha?" Tam Peder Ambrosius konuşmaya başlayacağı sırada eldivenli elini kaldırdı, Hayır, peder, bu konuda tek kelime daha istemiyorum. Biliyorum, böyle davranmaya devam edersem cennete gidemeyeceğimi söylemek için can atıyorsunuz. Sizin ne kadar bilgili, görgülü falan olduğunuzdan şüphem yok, ama gene de benim de size söyleyeceğim bir şeyler var, ha? Gerçek şu ki, peder, ben cennete gideceğim. Anlıyor musunuz, peder, Tanrı bir centilmendir ve herkesin başına gelebilecek bir para sorunu yüzünden başka bir centilmeni cennetinden mahrum etmeyecektir, öyle değil mi?"

I'eder Ambrosius artık bu kadar budalalığa da dayanamazdı, gözleri kapandı.

"Doğrusu ya," diye şen şakrak bir sesle devam etti Sir Baldwin. "Ve şu değerli din büyüğümüzün adı da Aziz Hu-bert'ti. Unutmamışım, gördünüz mü? Ben öyle bazı insanla-nn sandığı gibi aptal biri değilim." Ve ıslıkla neşeli bir şarkı tutturarak gitti.

Peder Ambrosius tekrar oturarak parşömene baktı. Bu küstah züppenin hayrına tefecilik üzerine bir vaaz vermeliydi. Tabii ki tefecilik günahtı. Bir Hristiyan ihtiyaç sahibi birine borç verdiğinde maliyetin ya da ödemeye kadar geçen zamanın hesabım yapmamalıydı. Ama Sir Baldwin'in o güne kadar herhangi birine bir şey ödünç verdiğim kim duymuştu ki? Tamam, o bölgenin lorduydu ve herkesi bir istilaya karşı koruyordu, ama zaten artık istilalar tarihe karışmış görünüyordu...

Peder kalemim yorgun bir ifadeyle mürekkebe bandırdıktan soma parşömenin üzerine şunları yazmaya başladı: ROM. XIII ii, viii, XV i. "Her kim ki düzene karşı gelir, Tann'mn emirlerine karşı gelmiş olur...hiç kimseye borçlu kalmayın... biz güçlüler zayıflara yardımcı olmalıyız..." Üç tabakalık bu metin, kürsüden sert bir ifadeyle okunduğunda, köy kuyumcusunun Sir Baldwin'e yaptığı baskılara ısrarla devam etmeden önce konuyu tekrar düşünmesini sağlayacaktı şüphesiz. Tefecilik günahtı.

Çekingen bir el kapıyı çaldı.

Kuyumcu John adındaki bu deri önlüklü adam, öylece kapıda duruyor, yanık izleriyle dolu büyük ellerinin arasında şapkasım eğip büküyordu.

"Sen misin evlat? içeri gir." Ama kaşları elinde olmadan çatılmıştı. En büyük günahlardan biri olan açgözlülüğe yenilmemesi gerekirdi. "Evet, ne istiyorsun?"

"Peder," dedi kuyumcu, "size bunu vermeye geldim." Pedere deriden yapılmış, yumuşak bir para kesesi uzattı. İçindekiler şıngırdıyordu.

Peder Ambrosius çantayı masasımn üzerine boşalttıktan sonra meraklı parmaklarıyla büyük gümüş sikkeleri karıştırmaya başladı. Beş mark ve on bir gümüş peni. Perhiz döne-

mine kadar artık tuzlanmış ringa balığı yemek yok! Piskoposa, gözünde kendisinin ve cemaatinin saygınlığını artırmaya yetecek gümüş hediyeler! Kutsal Bakire'yi tasvir eden resimlere yaldız! Belki de kilise pencerelerinden bir veya ikisine cam! Ama sonra sertleşti ve parayı tekrar kesenin içine koydu. "Bu parayı günah işleyerek kazandın," dedi donuk bir sesle. "Açgözlülüğüne yenik düşüp Hristiyan kardeşlerine faizle para verdin ve tefecilik yaparak günah işledin. Bu parayı Kili-se'ye değil, mağdur ettiğin kişilere geri ver."

Kuyumcu ağlamaklı bir sesle, "Peder," dedi. "Özür dilerim ama anlamıyorsunuz. Bana gelerek para isteyip duruyorlar. Kendileri açısından bir sorun olmadığını, tıpkı bir atı kiralar gibi parayı kiraladıklarım söylüyorlar. Bu mantıklı değil mi sizce? Benim tefeci olmak istediğimi mi sanıyorsunuz? Hayır! Ben dürüst bir kuyumcuydum, ama dürüst bir kuyumcu, köydeki bütün paranın bir şekilde ellerine akmasına engel olamaz. Biri gelir, bir mark verip bu paraya bütün yıl göz kulak olmanız için bir peni öder. Diğeri gelir gümüş paralarım emanet eder, arta kalan sikkeler de sizin olur. Sonra başkaları gelip, 'Filancanın bir markım bir yıllığına bana ödünç ver, sana vadesi gelince geri verir, bir mark da fazladan öderim,' der. Peder, onlar gelip bana yalvarıyor! Eğer ödünç para vermezsem mahvolacaklarım, doktor parası denkleştire-mezlerse ihtiyar anne-babalarının öleceğim ya da kutsal törenler için gerekli parayı bulamazlarsa ölen yakınlarının sonsuza kadar cehennem ateşiyle kavrulacağım söylüyorlar. Böyle bir durumda insan ne yapabilir ki?"

"Artık günâh işleme," diye kestirip attı peder. Bu pek zor değildi.

Kuyumcu sinirlenmeye başlıyordu. "Sizin için orada oturup bunları söylemek çok kolay, Peder. Ama Goodie Ho-wat'ın ruhunun huzur içinde yatabilmesi için yaptığınız o törenin parası nasıl ödendi sanıyorsunuz? Ya da biralarım Glas-tonbury'de daha iyi bir fiyata satabilmek için Biracı Tom'un o arabayı hangi parayla satın aldığım hiç düşündünüz mü? Peki ya çiftçi Majör ürünleri mahvolmasın diye büyük fırtınadan önce Wealing'den hasat için getirttiği adamların para-

sim nasıl ödedi? Daha bunlar gibi yüzlerce örnek verebilirim. Size şu kadarını söyleyeyim, kuyumcu John olmasa bu köy daha da beter bir yer olurdu ve o kuyumcunun bir günahkâr olarak anılmaya artık daha fazla tahammülü yok! Tefecilik işine bulaşmak istemezdim, ama bulaştım ve bulaşınca da, yolda rastladıkları zaman bana küçümseyerek bakıp burunlarından kıl aldırmayanların borç istemek üzere dükkânıma geldiklerinde nasıl süklüm püklüm olduklarım gördüm!"

Kuyumcunun bu aniden parlayan öfkesi pederi şaşkına çevirmişti. John dürüst görünüyordu, gerçekler ortadaydı, ama yapılan bir kötülükten iyilik doğar mıydı ki? Ayrıca bizzat Papa Hazretleri'nin de bu gibi çevrelerle, yani bankacı ya da banker ya da kendilerine her ne ad veriyorlarsa onlarla iş yaptığına dair söylentiler vardı...

"Bu konuyu biraz düşünmeliyim, oğlum," dedi. "Belki biraz aceleci davrandım. Belki de Aziz Paul'ün zamanında tefecilik tamamıyla farklı bir şeydi. Belki de senin yaptığın tam olarak tefecilik değil de ona benzer bir şey. Bu gümüşleri bana bırakabilirsin."

John gittikten soma Peder Ambrosius gözlerim sıkıca kapadı ve her iki elini de yumruk yaparak almna bastırdı. Her şey gerçekten değişmişti. Eski Ahit indirildiği zamanlarda bir erkeğin birden fazla karısı olabiliyordu. Bu şu anda günahtı, ama İbrahim, îshak ve Yakup peygamberler kesinlikle cennette değiller miydi? İsa'nın havarilerinden Aziz Paul, bir putperest deniziyle çevrili küçük Hristiyan adacıklarına mektuplar yazmıştı. Tabii ki o günlerde Hristiyanların ortak düşmana karşı birbirlerine sıkı sıkıya sarılmaları gerekliydi, ama artık günümüzde bu bağları azıcık gevşetmenin ne zararı olabilirdi ki? Nasıl oluyordu da günahkâr yollardan kazanılmış bir para Goodie Howat'ın ruhu için yapılan bir törenin masraflarım karşılayabiliyor, Tom'un yaptığı biranın daha iyi bir fiyata satılmasını sağlayabiliyor ya da köylünün ürününü afetten koruyabiliyordu? Şeytan bir düzenbazdı, ama o kadar da düzenbaz değildi şüphesiz. Böyle bir iki tane daha küçük hile ile bu köy bir yeryüzü cennetine dönüşebilirdi!

Peder Ambrosius çalışmakta olduğu masadan aniden kalkarak taştan yapılma küçük kilisenin sunağına doğru atıldı ve bir rahlenin üzerinde bulunan metal kaplı kocaman incil'in sayfalarını hışımla çevirmeye başladı.

"Çünkü para aşkı bütün kötülüklerin anasıdır..." Peder Ambrosius o an şu gerçeği bütün çıplaklığıyla anladı ki Aziz Paul'ün söyledikleri kuyumcu John'un değil Sir Baldwin'in para aşkını kastediyordu.

Yeniden fırlayarak çalışma masasına döndü ve parşömenin üzerinde gıcırdatarak gezdirdiği kalemiyle Tacitus'un *Yıllıklar VII,* i-v eserinden kalan son belirsiz izleri de yok etti. Evet, vaaz konuşmasında binlerini paylayacaktı, ama bu kişi kuyumcu John olmayacaktı. Tanrı'nın emirlerine

karşı geldiği ve Fallowfield arazisini borçlu olduğu kişiye devretmeyi reddettiği için Sir Baldwin'i bir güzel azarlayacaktı. O Pazar kilisedekiler homurdanarak söylediklerim onaylayacak ve köye bu kadar hayrı dokunmuş bir kişiyi, köyün para kaynağım dolandırmaya kalktığı için Sir Baldwin'e kötü kötü bakacaktı.

F. W. Taylor gülerek sözlerini tamamladı: "işte gücün bir elden diğerine nasıl geçtiğim ve halkın da bunu nasıl tereddütsüz kabullendiğini gördün. Ne gariptir ki güç ne zaman el değiştirse insanlar bunun son olduğunu düşünürler."

Söyleyeceklerini bitirmiş görünüyordu.

"Amca," dedi Orsino, "Biri beni öldürmek istedi."

Taylor uzunca bir süre sessizce Orsino'ya baktı. "Ne oldu?" diye sordu nihayet.

"Resmi davetli olarak beş fedaimle birlikte tiyatroya gitmiştim. Halloran isimli başfedaim bana ateş etti. Diğer fedailerden biri kendini siper etti ve vurulup öldü."

Taylor hemen önündeki düğmelere basmaya başladı. Çok sayıda ekranda çok sayıda sima beliriyor, Taylor da onlara emirler yağdırıyordu. "Charles Orsino'nun bu geceki başfedaisi Halloran. Hemen araştırın. Her şeyi. Orsino'yu öldürmeye çalıştı. Bu geceki diğer koruma görevlileri için de aynısı geçerli."

Kumanda masasındaki düğmeleri kapattı ve sert bir ifadeyle Orsino'ya baktı. "Şimdi sen söyle bakalım," dedi. "Orada ne anyordun?"

Orsino tedirgin bir sesle, "Ben sadece işimi yapıyordum, Amca," dedi.

"Hâlâ 101. Bölge'de kuryelik mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Düşüp kalktığın bir kadın var mı?"

"Özel bir şey yok, Amca. Önemli bir şey değil."

"Son zamanlarda birine ceza verdiğin ya da rütbesini düşürdüğün oldu mu?"

"Kesinlikle hayır. Bizim bölge saat gibi çalışır. Ahlaki yönden Mississippi'nin doğusundaki hiçbir grup onlarla boy ölçüşemez. Niye bu konunun üzerinde bu kadar duruyor-sun?

"Çünkü sen üçüncüsün. Diğer ikisi, kuzenin Thomas McGum ve amcan Robert Orsino'nun yanlarında kendilerine siper olacak fedaileri yoktu. Bir soru daha."

"Evet, Amca."

"Oğlum, bunu bana neden buraya ilk geldiğinde söylemedin?"

Ertesi gün aile meclisi toplandı. Henüz çok genç olan Orsino daha önce hiçbir toplantıya kabul edilmemişti. O günkü istisnanın nedenini biliyor, ama bu neden hiç de hoşuna gitmiyordu.

Edward Falcaro, korkunç, uzun, beyaz sakallarım masanın etrafına toplanmış olan otuz küsur Teşkilat liderine doğru sallayarak gürledi: "Sanırım üretimimizi gözden geçirmek vesaire gibi işleri daha sonraya bırakmamız gerekecek. Şu kahrolası silahlı saldın hakkında konuşmak istiyorum. Dick, bize bugüne kadarki hikâyeyi anlat."

Berbat bir puro yakarak arkasına yaslandı.

Richard W. Reiner ayağa kalktı. "Thomas McGum," diye söze başladı ve devam etti: "15 Nisan'da Astor'daki evinin yemek odasında bir makinalı tüfekten çıkan sekiz kurşuna hedef olarak can verdi. Şüpheler, garsonu Elsie Warshofsky üzerinde yoğunlaşıyor, ama..."

Edward Falcaro bağırarak araya girdi: "Allah kahretsin, ne şüphesi! Onu garson öldürdü, öyle değil mi?"

"Ben de tam onu söylemek üzereydim, ama şu ana kadar elde edilen deliller pek birbirini tumuyor. Bayan Warshofsky yemek odasının penceresinden aşağı atladı, düştü ya da itildi. Makinalı tüfek de pencerenin hemen yanında bulundu. Bilinen hiçbir tanık yok. Bayan Warshofsky'nin geçmişinde ise sıradışı hiçbir şey göze çarpmıyor. Bir yakınının verdiği ifadeye göre, ki bu yakım söylediklerinin hiçbir kesin bilgiye dayanmadığım da açıkça belirtti, Bayan Warshofsky'nin bazı konuşmalarından onun D. A. R. adlı gizli terör örgütüne üye olabileceği konusunda şüpheye kapılmış. Bu açıdan Bayan Warshofsky'nin kızlık soyadımn Adams olduğunu belirtmekte de yarar var.

"Robert Orsino, 21 Nisan'da yastığının içine gizlenmiş olan ve basınca karşı duyarlı bir fünye ile ateşlenen bir termit bombasıyla öldürüldü. Uşağı Edward Blythe ortadan kayboldu. 23. Nisan günü Montauk Point plajında polis tarafından enselendi, ama sorguya çekilemeden öldü. Midesi üzerinde yapılan inceleme sonucunda öldürücü miktarda sodyum flü-orit saptandı. Zehri kendisinin içtiği sanılıyor."

"Sanılıyor mu!" diye hiddetle atıldı ihtiyar adam ve oradaki herkesi öldürmeye yetecek bir miktar puro dumanı üfledi.

"Blythe'in geçmişinde de..." diye yumuşak bir sesle devam etti Reiner, "...olağandışı hiçbir şey yok. Kuzey Amerika Hükümeti Donanması denilen şeye ait bir ticaret ve savaş gemisinin 23-24 Nisan geceleri yerel halk tarafından Montauk Point açıklarında görüldüğünü de eklemek istiyorum.

"Charles Orsino, 30 Nisan günü Costello Memorial Ti-yatrosu'nda fedaisi James Halloran tarafından saldırıya uğradı. Halloran'ın açtığı bir el ateş sonucu bir başka fedai hayatım kaybetti ve sonra da kendisi öldü. Halloran'ın geçmişinde de tarihe büyük bir ilgi duyması dışında hiçbir dikkat çekici nokta yok. Teşkilat ve Çete öncesi Amerika hakkındaki eski kitapları topluyor ve bunları da muhtemelen okuyordu. Polis müfettişleri yatağımn başucunda 1942 yılında Morison ve Commager tarafından yazılmış olan *Amerikan Cumhuriye-ti'nin Geli imi* adlı bir kitap buldular. Kitabın

'Bağımsızlık Savaşı' başlıklı onuncu bölümü açıktı."

Reiner yerine oturdu.

I'. W. Taylor kuru bir sesle konuşmaya başladı: "Wars-hofsky, Blythe ve Halloran'ın Kuzey Amerika Donanma-sında görevli olduklarım söylemeyi unutmadın mı Dick?"

Reiner cevap verdi: "Şaka yapıyor olmalısın. Bazı önemli gerçekleri atladığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Taşları büyük bir maharetle dizdiğim söylemeye çalışıyorum. Bir dedikodu, görülüp görülmediği belli olmayan bir savaş-ticaret gemisi ve bir adamın hobileri hakkında verdiğin bilgilerle bize denizdeki o serserileri temizlememiz gerektiğim anlatmaya çalışıyorsun, değil mi? Öteden beri bunu savunmaz mısın zaten?"

"Kendilerine Kuzey Amerika Hükümeti Donanması diyen şu baş belaları hakkındaki tutumumu daha önce de dile getirdim, bundan utanacak değilim; yeri ve zamanı geldiğinde aynı görüşü savunmaktan da çekinmem."

"ikiniz de çenenizi kapatın," diye gürledi Edward Falcaro. "Düşünmeye çalışıyorum." Belki bir yanm dakika kadar düşündükten soma kafasını kaldırdı ve ne söyleyeceğini merakla bekleyenleri şaşırttı: "Herhangi bir fikri olan var mı?"

Charles Orsino cüretine kendisi de şaşırarak konuşmak üzere boğazını temizledi. İhtiyar adamın kaşları kalkmıştı, ama istemeyerek de olsa sordu: "Seni öldürmeye değecek kadar önemli bulduklarına göre belki sen bir şeyler söylersin."

Orsino cevap verdi: "Belki de Avrupa ya da Asya'daki bir örgütün işidir, olamaz mı?"

Edvvard Falcaro sordu: "Avrupa ya da Asya hakkında bilgisi olan var mı? Jimmy, sen bir keresinde oralara gitmiştin, değil mi? Çete'nin MeksikalI işçilerle sorunları olduğunda Anadolu haşhaşı hakkında inceleme yapmıştın."

Jimmy Falcaro, makina gıcırtısını andıran bir sesle konuştu: "Ah, evet. Zaman kaybından başka bir şey değildi. Sadece ailelerine vetecekJkadar vivecek yetiştirip belki çeyrek dönüm bir yerde de haşhaş üreten zavallı küçük çiftçi aileleri işte. Çin Denizi'nden Akdeniz'e kadar bundan başka bir şey bulamazsın. İngiltere nasıl, Frank? Haydi konuş. Bir keresinde bana anlatmıştın."

Taylor ayağa kalktı. "Ormanlar İngiltere'ye geri döndü. Oradaki finansman güçleri morallerim kaybedip paradokslardan kurtulamayınca her şeyin sonu gelmişti. Böyle bir durumda, işleri devralıp üretim ve dağıtım hizmetlerini yerine getirmeye hazır, geniş ve erkeklerin çoğunlukta olduğu bir suçlu sınıfı gerekir. Belki bazılarınız İngiltere'de durumun nasıl olduğunu bilirsiniz. Zavallı sersemler, yasadışı yollara kesinlikle başvurmazlar, saygıdeğer olmayan hiçbir şeyi yapmazlardı. Kulağıma gelen haberlere göre İngiltere şu anda bir ormanmış ve açlıktan ölmek üzere olan birkaç yüz insan yaşıyormuş. Bir dostumun anlattığına bakılırsa erkekler hâlâ melon şapkalarım giyip şehirdeki ofislerine yollanıyorlarmış.

"Fransa, zamanlarının dörtte üçünde sarhoş dolaşan köylülerle dolu.

"Rusya ise sürekli sarhoş dolaşan köylülerle dolu.

"Almanya'ya gelince, orada da suçlu sınıfı biraz fazla büyük ve fazla erkek-ağırlıklıydı. Şu anda ülke mezarlığa dönmüş durumda."

Omzunu silkti: "Birinin bunu söylemesi gerek. Çete bizim peşimizde."

Reiner fırlayarak ayağa kalktı: "Böyle bir varsayımı ben asla desteklemem!" Keskin bir sesle bağırıyordu. "Barış dolu bir yüzyılın geride kaldığını ima etmek büyük zararlar doğurur. Batı'da üç bin millik bir sınıra sahip olduğumuz dostumuz..."

Taylor alaycı bir sesle müdahale etti: "Bir tek yerde bile tahkim edilmemiş, kusursuz ve sorunsuz bir sınır, dostla-rım...

Edward Falcaro bağırdı: "Kes şu saçmalığı, Frank Taylor! Ortada gülünecek bir şey yok."

Taylor araya girdi: "Son zamanlarda Çete Bölgesi'ne gittin mi?"

"Gittim," dedi ihtiyar adam. Kaşları çatılmıştı.

"Nasıl buldun?"

Fdward Falcaro öfkeyle omuzlarım silkti: "Onların yön-temleri farklı, bizimki farklı. Regan soyu giderek zayıflıyor, ama Jimmy Regan'ın eski günlerde Amadeo Falcaro ile el ele olduğunu unutacak değiliz. Vefa denen bir şey var."

"Körlük denen de bir şey var," dedi F. W. Taylor.

Çok ileri gitmişti. Edvvard Falcaro oturduğu yerden kalk-tı ve öne eğilerek ellerim masaya dayadı. Sakin bir sesle konuşmaya başladı: "Size bir açıklama yapayım, beyler. Çete bölgesi'nde işlerin durumundan memnun olduğumu söyleyemem. İhtiyar Regan'ı dengeli ve güvenilir bulduğumu söyleyemem. Çete müşterilerinin kendilerine sunulan hizmetlerden Teşkilat müşterileri kadar memnun olduklarım da söyleyemem. Çete Bölgesi'ne yaptığımız ziyaretler sırasında sadece Çete yetkililerinin görmemizi istediği şeyleri görebildiğimizi de gayet iyi biliyorum. Ama özgürlük ve hizmet ilkeleri üzerine kurulmuş bir grubun böylesine büyük bir hata yapabileceğine de inanamıyorum.

"Yanılıyor olabilirim, beyler. Ama Jimmy Regan'ın soyundan gelen birinin Amadeo Falcaro'nun soyundan gelen birinin öldürülmesini emredebileceğine inanamıyorum. Önce diğer bütün olasılıkları gözden geçirmeliyiz. Anlaşıldı mı, Frank?"

"Evet," dedi Taylor.

Edvvard Falcaro "Pekâlâ," diye homurdandı. "Şimdi olayı sistematik bir biçimde ele alalım. Dick, sen bu vahşetten Hü-kümet'in sorumlu olduğu görüşünü savunuyorsun. Ben bunu düşünmek bile istemiyorum. Eğer öyleyse, onları yakalayıp bu sorunu halledebilmek için epey zaman harcamamız

gerekecek. Olaylar küçük bir savaş-ticaret gemisiyle kıyıdan yapacakları saldırılardan ibaret kalacaksa bundan çok da rahatsız olacağımı söyleyemem. Fazla hasar vermiyorlar, bizim her an tetikte olmamızı sağlıyorlar ve belki de en önemlisi, müşterilerimizin o eski kötü günlere ilişkin hatıralarım canlı tutarak onları nasıl bir felaketten kurtardığımızı hatırlatıyorlar. Bunlar uzun ve pahalı bir mücadelenin kesin olmayan kazançlarından vazgeçmek için

suikast girmişse sanınm defterlerim dürmekten başka çaremiz yok, ancak önce emin olmalıyız."

"Konuşabilir miyim?" diye sordu Reiner. Sesi buz gibiydi, ihtiyar adam başım salladı ve purosunu yeniden yaktı. "Benim için, fanatik derler, arkamdan tabii," dedi Reiner. Bunu söylerken kasten ve imalı bir biçimde F. W. Taylor'ın olduğu yöne doğru bakmamıştı. "Bu belki de doğrudur ve belki de bu gibi zamanlarda fanatizme ihtiyaç vardır. Şimdi şu Hükümet denen şeyin ne işe yaradığına bir bakalım: acımasız vergiler, kumarın kökünün kazınması, yoksulların hayatın en temel zevklerinden mahrum bırakılması ve zenginler dışında herkes için bu zevklerin kısıtlanması, barbarlık derecesinde ağır cezalarla güya cinsel namusun dayatılması, her saat, her dakika bir yenisi yapılan sonsuz düzenlemeler, zorlamalar. Hükümet'in iktidarı elinde bulundurduğu günlerdeki sicili böyleydi ve o iktidarı tekrar elde ederse de bundan farklı olmayacaktır. Özgürlüğümüze yönelik bu tehdidin devamı halinde ortaya çıkacağı iddia edilen bazı küçük yararlar için bunlara nasıl göz yumabiliriz, bir türlü anlamıyorum." Yüzü nahoş bir anının etkisiyle asıldı ve bir an duraksadı. Sonra daha alçak, daha mutsuz bir sesle devam etti: "Geçenlerde kulak misafiri olduğum bir konuşma beni dehşete düşürdü. Sık sık gittiğim bir at yarışı lokalinin çocuk bölümünde iki küçük çocuk bahis oynuyorlardı ve yüz dolarlık gişeye doğru giderken çocukların saf konuşmalarım duyabilmek için bir an durdum. Sanıyorum Hialeah'taki altıncı yarışın tahmin formunu dolduruyorlardı, o sırada çocuklardan biri şöyle dedi: 'Annem hiç at yanşı oynamaz. Yanş oynanan bütün salonların kapatılması gerektiğim söylüyor.'

"Bunu duymak kalbimi sızlattı, beyler, içimden çocuğu bir kenara çekip ona şöyle demek geldi: 'Oğlum, annen at ya-nşı oynamak zorunda değil, istemediği sürece hiç kimse at yarışı oynamak zorunda değil. Ama bir tek kişi bile bir at üstüne bahse girmek ve bir diğeri de o bahsi görmek istedikçe, hiç kimsenin at yarışı salonları kapatılsın demeye hakkı yok.' Tabii ki çocuğu bir kenara çekip bunlan söylemedim. Bu, soruna pratik bir yaklaşım olmazdı. Pratik çözüm benim hep

savunageldiğim ve hâlâ da savunduğum çözümdür. Hastalığı kökünden kazıyalım! Hükümet'in kalıntılarım ortadan kaldı-ralım ve kanayan bu yarayı bir daha asla açılmayacak şekilde dağlayalım. Fazla sert konuştuğumu falan düşünmeyin. Masum bir çocuğun dimağı, kardeşlerinin özgürlüklerinin çiğnenmesi ve zararsız zevklerinin kısıtlanması gerektiğim söyleyecek kadar zehirlenmişse kanım donar ve ben buna tek bir isim veririm: ihanet."

Orsino kendinden geçmiş bir şekilde konuşmayı dinledikten soma masadan yükselen alkış tufanına katıldı. Kendisinin Hükümetle hiçbir zaman bir sorunu olmamış ve DAR terör örgütünün varlığına dair şüphe götürür söylentilere de pek itibar etmemişti, ama Reiner onlara bu tehlikeyi yakından hisettirmişti!

Fakat Frank Amca'nın ayaklan yere basıyordu. "Öyle görünüyor ki esas konudan uzaklaştık," dedi yavan bir sesle. "Hafizasının tazelenmesine ihtiyaç duyanlar için bir kez daha söyleyeyim, konumuz iki suikast ve bir suikast teşebbüsü. Ben bu konuyla Reiner'in paranoya derecesine varan şüpheleri

arasındaki bağlantıyı göremiyorum, eğer böyle bir bağlantı varsa tabii. Özellikle de 'ihanet' sözcüğüyle ne kastedildiğim anlamakta güçlük çekiyorum. Neye ihanet, bize mi? Teşkilat bir hükümet değildir. Bir hükümetin sembolleri ya da gelenekleri arasında sıkışıp kalmamalıdır, yoksa bunlar Teşkilat'ı önce dizginler, soma da boğar. Teşkilat, yüksek moralin ve haz peşinde koşan rahat bir kişiliğin örgütüdür. Hükümet'in yerini almış olmasının nedeni de, Hükümet'in düşük moralli, sert, sofu ve sado-mazoşist bir kişiliği temsil eden bir örgüt haline dönüştüğü gerçeğidir. Teşkilat'ın sonsuza dek yaşayacağını düşünmek gibi bir yanılgı içinde değilim, umarım buradaki hiç kimse de değildir. Tabii ki benim ömrüm, çocuklarımın ömrü ve benden öngörebileceğim kadar somaki nesillerin ömrü boyunca yaşamasını isterim, ama işi daha doğmamış torunlarımın torunlarına kadar uzatmak için içimde dayanılmaz bir istek olduğunu da düşünmeyin. Şimdi, eğer aramızda Teşkilat'ın bu kadar uzun yaşamasım istemeyen varsa kendisine bir tavsiyede bulunacağım: Teşkilat'ın moralim bozmanın en kısa yolu ilk aşamada Dick Reiner'in kutsal savaş teklifini kabul etmektir. Soma işe bir cadı avı başlatarak, nüfus sayımı yaparak, tüketim vergisi koyarak ve başkalarına saldırıp savaş çıkartarak devam edebiliriz. Şimdi, tekrar suikastlara dönmeye ne dersiniz?"

Orsino kafasını salladı, iyice aklı karışmıştı. Ama bir kız odaya girip Edward Falcaro ’nun kulağına bir şeyler fısıldadıktan soma usulca yanma oturduğunda bu karışıklık yok oldu. Kızın farkına varan tek kişi kendisi değildi. Orada bulunan yüzlerin pek çoğunda şaşkınlık ve biraz da öfke vardı. Teşkilat'ın çok katı bir erkek-egemen geleneği vardı.

Edward Falcaro, bu şaşkınlık ve öfkeyi görmezden gelerek sakin bir sesle şöyle dedi: "Senin söylediklerinden anladığım kadarı çok ilginçti, Frank. Ama yapılacak en akıllıca şey olduğuna inandığım bir şeyi yaptıktan soma senden bunun nedenlerini dinlemek ve söylediklerinin yüzde elli-altmışının aklımın ucundan bile geçmemiş olduğunu görmek her zaman ilginç gelmiştir bana."

Masadakilerden bir kahkaha yükselince Charles Orsino bunun haksızlık olduğunu düşündü. Taylor'ın Falcaro'ya olan inancının çözümleme gücüne değil sezgisel yargılara dayandığım hem Orsino, hem Edward Falcaro, hem de herkes biliyordu. İhtiyar adamın, bu gülüşmelerin masadaki tartışma ve münasebetsizlik havasım yok edebileceğim sandığım -sezgisel olarak- düşündü.

Falcaro devam etti: "Şu anki durum hakkında pek fazla bir bilgimiz yok, değil mi?" Yeni bir puro çıkardı ve düşünceli bir tavırla yaktı. Yoğun bir duman bulutunun içinden şöyle seslendi: "Öyleyse yapılacak şey daha fazla bilgi elde etmek, değil mi?" Bıyığına ve purosuna rağmen kurnaz ve muzip bir çocuk havası vardı. "Öyleyse Hükümet'in içine bir adamımızı sızdırıp gerçekten suikastlarla bir ilgileri olup olmadığım anlamaya ne dersiniz?"

Bir şeyler söyleyecek kadar saf olan tek kişi Charles Orsi-no'ydu, diğerleri ihtiyar adamın kafasında bir tilki dolaştığını biliyorlardı: "Bunu yapamazsınız, efendim! Yalan makinalan, hapları, bunlara benzer bir sürü şeyleri var..." Falcaro'nun fazla sevimli gülümsemesi ve diğerlerinin de nefretin eşiğinde bir kızgınlık taşıyan bakışları karşısında sesi hazin bir şekilde uzatarak kesildi. Esrarengiz kız kaşlarım çatmıştı. "Allah hepsini kahretsin!" diye düşündü Charles. Sandalyesine otururken içinden, "Yer yânlsa da içine girsem," diye geçiriyordu.

"Genç adam," diye yumuşak bir sesle söze başladı Falca-ıo, "...gerçeği söylüyor ve bunu hepimiz de gayet iyi biliyoruz. Ama ya yalan makinalarından ve haplardan kurtulmanın bir yolunu bulmuşsak, beyler? Aranızda ölümü bile göze alarak Hükümet'e sızıp casusluk yapacak ve elde ettiği bilgileri

bize rapor edecek kadar cesur bir arkadaş var mı?"

Charles ayağa kalktı; biraz önceki utancım herkesin içinde telafi etmek için duyduğu karşı konulmaz gereksinim, ihti-yatlılığım ve çekingenliğini silip atmıştı. "Ben varım, efendim," dedi gayet sakin. *Ve e er öldürülürsem o zaman günlerini görürler, çok üzülürler.*

Charles, upuzun odanın bir ucundan masanın başına dek, ne kadar iyi bir izlenim uyandırdığım düşünerek kararlı adımlarla yürüdü. Ama Frank Amca, tam yanından geçerken Charles'ı kolundan tutup durdurarak bu gösteriyi mahvetti, "iyi şanslar, Charles," diye fısıldadı Frank Amca. "Ve Tanrı aşkına kendine dikkat et. ihtiyar şeytanın başından beri bunu planladığım görmüyor musun?"

"Hoşça kal, Frank Amca," dedi Charles. Yürürken birden kendim kötü hissetmeye başlamıştı. Genç bayan ayağa kalkarak Charles'a kapıyı açtı. Bir kedi kadar zarifti ve Charles Or-sino'ya öyle geliyordu ki kanarya da kendisiydi.

5

Max Wyman, daha önce hiç tanık olmadığı boyutlarda bir gürültü ve izdihamın ortasında, önündekileri iterek yolunu açmaya çalışıyordu. Scratch Sheet Meydam gündüz gibi aydınlıktı. Hatta daha da aydınlık. Yüzlerce katlı binaların üzerine yerleştirilmiş olan atomik lambaların saçtığı mavi-beyaz parıltılar mutlu kalabalığın üzerinde uçuşuyordu. Scratch Sheet'in elektronik panosunda, her biri yirmi beş santimetre uzunluğunda harflerle şunlar yazıyordu: "SAAT 23:58... 31 ARALIK.. YFTKİLİIER DQ MİLYONDAN FAZLA İNSANIN YENİ YO KARŞILAMAK ÜZERE NEW YORK CADDELERİNİ DOLDURDUĞUNU BELİRTİYOR 23:59... 31 ARALK... FALCARO TVDE BU YO GÖREBİLECEĞİMİZİ ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM DİYEREK ŞAKA YAFTL.. 00:00... 1OCAKGECE YARISI.. MUTLU YILLAR.."

Kalabalıktan yükselen çığlıklar iyice çılgınlaştı. Max Wyman kafasını tuttu, nefret ediyordu, her şeyden nefret ediyordu, insanları susturmaya çalıştı. Aralarında sıkışıp kaldığı yarım düzine genç adam bir kızın elbiselerini yırtıyordu. Onlar gülerken kız da onlara katılıyor, kendim korumaya çalışıyormuş gibi rol yapıyordu. New York'un ılık kış gecelerinden biriydi. Wyman, gözlerindeki nefretin farkında olmadan kızın çıplak vücuduna baktı. Ona ve genç adamlara küfürler savurdu. Ama viskinin kıstığı genç sesini kimse duymamıştı.

Birisi ona doğru bir şişe uzatıp tam "Mutlu Yıllar!" diye bağırmak için çenesini açmıştı ki, Wyman şişeyi kaptığı gibi ağzına dayadı ve bir, iki, üç koca yudum içkiyi boğazından aşağı lıkır lıkır boşalttı. Derken şişeyi, ona uzatan kişi değil de bir başkası kaptı. Şişman ve neşeli bir kadın Wyman'ı tuttuğu gibi kendine çekerek dudaklarına yapıştı ve öpmeye başladı. Bu Wyman'ı hem korkutmuş, hem de tiksindirmişti. Kahkahalar atan beyaz saçlı bir adam kadını çekerek Wyman'dan ayırınca kadın bu kez iştahla onu öpmeye başladı.

îriyarı iki kız Wyman'ı aralarına aldılar ve bu çılgın yılbaşı kutlamaları sırasında ellerine düşen kurbanlarına gülerek giysilerini yırtmaya başladılar. Wymân çıldırmış gibi ellerim savurarak kızları tırmalamaya başlayınca durdular. Yüzünde beliren korkunç öfkeyi gördüklerinde dudaklarındaki gülümseme de silinmişti. Kalabalıktaki ani bir dalgalanma Wyman'ı kızlardan ayırdı ve bu insan denizinde bir şişe daha dalgalanarak ilerlemeye başladı. Yine şişeyi kaptı, amâ bu kez içmedi.

Aceleyle beline sıkıştırdığı şişeyi bir eliyle tutmaya çalıştı, çünkü bu insan girdabı onu çılgın ve gürültülü kalabalığın bir köşesinden diğerine savurup duruyordu.

*Te Mat*41

"TKŞKILAT LİDERLERİ YENİ YILI SELAMLIYOR.. TAYLOR ÖZGÜRLÜĞÜN YÜZYILINI KUTLUYOR... SAAT 12:05... 11 OCAK...

II

Wyman bu kez de başka bir kıza yapışmıştı. Önce kızın genç yüzünde davetkar bir gülümseme belirdi... soma kız tek-rar baktı ve, "Uzak dur benden!" diye bağırdı. Küçük elleriyle Wyman'ın omzuna yumruklar savurmaya başlamıştı. Artık ırk tek sesler duyulabiliyordu, ama kalabalık hâlâ yoğundu. Kız ona vurmaya ve bağırmaya devam etti; ta ki kalabalık, mantarı patlatılmış şampanya gibi fışkırarak olduğundan da büyük görünen Scratch Sheet Meydam'ndaki Yürüyen Ram-pa'mn üzerine çıkana kadar. Wyman ve bağıran kız ayaklarının altında yürümeye başlayan paletlerin üzerinde ilerlediler. Kalabalık, kuzey bölgesine giden bandın üzerine yığılınca or-ı.ılık biraz tenhalaştı; bu arada ağlamakta olan kız da kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

Wyman mekanik hareketler yaparak kulağım ovdu ve mahzun gözlerle batı bölgesi bandına doğru sürüklenerek saatte beş mil hızla giden sıralardan birine çöktü. On mil ve on beş mil hızla giden bantlara aptal gözlerle baktı, ama onlara binmeye cesaret edemedi. Bir aydan beri sürekli içiyordu. Düşüp şişeyi kırabilirdi.

Riveredge durağında beş millik banttan atlayarak indi. Onunla birlikte inen kimse olmamıştı. Riveredge, yerin altında, üstünde ve yüzeyde giden nakliye yollarının arapsaçı gibi birbirine karıştığı bir yerdi. Orada çalışıyordu.

Wyman, çalıntı malların oluşturduğu yığının hemen yanında titreyerek ilerleyen taşıma bantlarının, içinden lıkırtılar yükselen yakıt, su ve atık borularının yanından geçip muazzam büyüklükteki metal ambarlarının ve depo tanklarının etrafından dolaşarak ilerledi. Riveredge'de durup dinlenmek yoktu. Manhattan'ın günlük ihtiyaçlarını getirip orada üretilenleri de götürmek için yirmi dört saat yetmiyordu. Ortalığı gündüz gibi aydınlatan atomik lambaların ışığı altında ulaşım mühendisleri cam odalarında kadranları okuyor, düğmeleri açıp kapatıyorlardı. Bakım ve onarım ekipleri zil çalar çalmaz acil durum istasyonlarından fırlayarak eğrilmiş bir plakayı değiştirmek, bir ehrenhafteri yeniden ayarlamak ya da keskin

bir dönemeçte tıkanıklığa neden olan naylon birikintisini açmak üzere yola koyuluyorlardı.

26. Bakım ve Onarım îstasyonu'nu bulduğunda, ceketini şişenin üzerine çekti ve sallanarak içeri girdi. Ayıkmış gibi davranabileceğim düşünebilecek kadar sarhoştu. Vardiya şefine kısık bir sesle, "Selam!" dedi. "Kutlamaların arasında sıkışıp kaldım."

"Sesler buradan bile rahatça duyuluyordu," dedi şef. Dikkatlice Wyman'a baktı. "Sen iyi misin, Max?"

Soru onu kızdırmıştı. "N'oluyor?" diye bağırdı. "Tamam, bir iki tek attım. Ne yani, sarhoş olduğumu mu sanıyorsun? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tanrım!" dedi şef yorgun bir sesle. "Bak Max, bu gece seni dışarı gönderemem. Öldürülebilirsin. Ben sadece mantıklı olmaya çalışıyorum ve bunun için senin de benim kadar çaba göstermem dilerdim. Neyin var senin, evlat? Bir iki kadeh içip biraz gülüp eğlenmeye kimsenin bir lafı olmaz. Geçen ay ben de biraz dağıtmıştım. Ama Tanrı aşkına, sen artık işi iyice azıttın ve ne benim ne de başkalarının sana tahammül edecek sabrımız kalmadı."

Wyman şefe ağıza alınmayacak küfürler ederek yumruk atmaya kalkıştı. Ancak bir elini biri, diğerim de bir başkası yakaladığında hem şaşırmış, hem de kendine karşı acıma hissiyle dolmuştu. Bunlar vardiya arkadaşları Dooley ve Wein-traub idi. Mutsuz ve endişeli görünüyorlardı.

"Sizi pis sıçanlar!" diye boğulur gibi bir sesle bağırdı Wyman. "Demek artık dostlar birbirlerine destek olmuyor..." Ağlamaya başladı. Onlardan nefret ediyordu. Derken sızdı ve ayakta uyumaya başladı. Dooley ve Weintraub kendisini yavaşça yere yatırdılar.

Vardiya şefi eliyle saçını düzelterek Dooley'e yaklaştı: "Hep böyle mi bu?" 26. Istasyon'a daha iki hafta önce atanmıştı.

Dooley omuzlarım silkti: "Öyle diyebiliriz. Üç ay kadar önce işe başladı. Tersanede, BufFalo'da bakım ve onarım elemanı olarak çalıştığım söyledi, işini iyi yapıyor doğrusu, ama hayatımda bu kadar baş belası bir herif görmedim. Kimse hakkında ağzından tek kelime iyi bir laf çıkmaz. Eğlenceli de tirfildir. İçer, içer, içer. Bu sefer gerçekten biraz ileri gitti."

Weintraub beklenmedik bir şey söyledi: "Sanırımbu o esinlerin alkolik dediği tiplerden."

"O da ne demek öyle?" diye sordu şef.

"Bir yerde okumuştum. Teşkilat'tan önce bu tip insanlar vıırmış. Bir yerde okumuştum. O zamanlar her şey çok farklıymış, insanlar durmadan birbirleriyle uğraşıp kusurlarım buluyormuş. Herkes deli gibiymiş. Kızlar veçmeye, erkekler de almaya korkuyorlarmış, sonuçta yapıyorlarmış, ama bu için için kendinle savaşmak gibi bir şeymiş. Bazıları bu savaştan öylesine bıkmış ki artık dayanamaz olmuşlar. Normal insanlar gibi gidip arada bir âlem yapmaktansa sürekli kafayı çekiyorlarmış. Ama bu konuda da kendileriyle bir savaş veriyorlar ve bu sefer daha da fazla içiyorlarmış." Kendini korumak istercesine diğerlerinin kuşkulu yüzlerine baktı. "Bir yerde okumuştum," diye ısrar etti.

"Şey..." dedi şef şüpheli bir sesle, "Eskiden işlerin kötü olduğunu ben de duymuştum. Bu alkolcüler bu sorunlarım yenebilmişler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Weintraub. "Oraya kadar okumadım."

"Hmm. Sanırım ona yol versem iyi olacak." Vardiya şefi belli etmeden diğerlerinin yüzünü inceliyor, bir tepki alabilmeyi umuyordu. Aldı da. Her iki adam da rahatlamış görünüyordu. "Evet. Sanırım ona yol versem iyi olacak. Eğer gerekirse bu dertten kurtulmak için Teşkilat'a gidebilir. Burada bizim pek işimize yaramıyor. Uyandığında biraz çorba ısıtıp içirin." Kendi çapında nazik bir

adam olan şef çorbanın iyi geleceğini umuyordu.

Ama saat üç buçuk civarında, arka arkaya gelen iki arıza telefonundan sonra Wyman'ın tek kelime bile etmeden istasyondan ayrılmış olduğunu fark ettiler.

Kısa boylu, şişman adam, kaza eseri yakalandığı yılbaşı gecesi izdihamından güçlükle kurtulabildi. Yarbay Grinnel, kutlamalara katılmamıştı. Ocak'in 15'ine daha on beş gün olduğu-

nu fark ettiğinde bir daha yılbaşını kutlayacağından da kuşkuya kapıldı. 15 'inde yapması gereken şey iki kişilik bir işti ve o ana kadar henüz ikinci adamı bulamamıştı.

Columbia Meydam'ndan aşağı indi. Kendisine, irtibat kurabilmesi için mümkün olan en az sayıda isim verilmişti. Bir tantsi taşınmıştı ve disiplinden çılgınlık derecesinde uzak olan Teşkilat Bölgesi'nde birinin izini bulmak imkânsızdı. Bir tanesi aşın dozda morfinden ölmüştü. Bir diğeri de bir sandalyenin ayağıyla kocasım öldüresiye dövdüğü için tutuklanmış, mahkemesini bekliyordu. Yarbay kısaca ve biraz da sızlanarak şunu merak ediyordu: Neden buradaki adamlanmız hep böyle güvenilmez? Yoksa şu Emory denen adi herif her göreve çıkışımda beni bunlarla bilerek mi uğraştınyor? Bunu onun yamna bırakmayacaktı.

Listedeki son isim bir kadındı. 15 Ocak'taki iş için uygun değildi; çünkü fiziksel olarak güçlü, teknik konularda bilgili ve Hükümet'e yararlı olabilecek niteliklere sahip biri gerekliydi. Profesör Speiser burada sanayi sabotajlan konusunda çok önemli işler başarmıştı, ama muhtemel operasyon planlan içerisinde yer almıyordu. O yalnızca çarktaki bir dişli olacaktı. Yarbay Grinnel'ın düşünmesi gereken bir sicili vardı.

Sabotaj.....

Eğer yürüyen bandın öbür tarafındaki bir bankta oturanl üç kişi ona doğru bakarak kıkırdamıyorsa dişini kırardı. Sonl haftalarda Teşkilat Bölgesi sanayiine kaba bir tahminle en az üç milyon dolarlık hasar vermişti. Ve o geri zekâlı orospu çocukları bunu fark etmemişlerdi bile! Bakım ve onanm ekipleri yıkılan duvarlan yeniden yapmış, teknisyenler enkaza dönüşmüş olan motorlan değiştirmiş ve tamirciler de kesilen iletişim hatlarını ve hasara uğrayan yakıt merkezlerim tamir etmişlerdi.

O ise ortalıklarda dolanmıştı.

"Sam, gördün mü? Tamamıyla eridi, sanki termit bombası atılmış gibi. Tannm, böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor?"

"Bilmiyorum. Burada değildim. Tamir ettirsek iyi olur."

"Peki... bu durumu birilerine bildirmemiz gerekiyor mu sence?

"İstersen. Ben Larry'e söylerim. Ama ne yapabileceğini artık bilmiyorum. Çocuklar olmalı. Bunu bir çeşit oyun sanı-yorlar herhalde. Çocukluk işte."

Aklına geldi ve kırarcasına dişlerini gıcırdattı. Ama onlar Coloımbia Meydam'nda kalmıştı.

Profesör Speiser, plastik tuğladan yapılmış eski okul lojmanlarından birinde oturuyordu. Bukleli saçlarının altındaki at gibi suratı, binanın girişinde bulunan cihazın ekranında belirdi. "Evet, ne istiyorsunuz?"

"Profesör Speiser, sanırım kızımı tanıyorsunuz, Bayan Freeman. New York'a geldiğimde size uğramamı söylemişti. Çok geç bir vakitte mi geldim?"

"Ah, Tanrım! Geç mi, hayır. Sanırım değil, içeri buyurun Hay... BayFreeman."

Kadın onu salonda korku dolu bir yüzle karşıladı. Konuş-tuğunda ağzından cümleler ders anlatır gibi çıkıyordu. "Bay Freeman, sanırım size bu şekilde hitap etmemi istersiniz, biraz önce geç bir vakitte mi geldiğinizi sormuştunuz. Görüyorum ki bu soruyu laf olsun diye sormuşsunuz, ama benim cevabım gayet ciddi. Evet, çok geç bir vakitte geldiniz. Ben, diyelim ki, kızınız Bayan Freeman'la olan ilgimi kesmeye karar verdim."

Yarbay şöyle sormakla yetindi: "Kararınızdan dönmeniz mümkün değil mi?"

"Pek değil. Hiçbir açıklama yapmadan gitmenizi beklemek pek adil olmaz. Bir açıklama yapmayı ben de çok istiyorum. Artık anlıyorum ki Bayan Freeman'la olan arkadaşlığım ve onun için yaptığım iş, diyelim ki, hayatımdaki bir boşluktan kaynaklanıyordu."

Yarbay, Profesör Speiser'in masasının üzerinde duran kel kafalı, şirin yüzlü, pipolu bir adamın fotoğrafina baktı.

Kendisini gözleriyle takip eden profesör, çekingen bir gururla şöyle dedi: "Bu, Üniversite'nin Diş Hekimliği Fakültesinden Dr. Mordecai. O da benim gibi uzun süredir bekâr. Evlenmeyi düşünüyoruz."

"Sizce Dr. Mordecai kızımla tanışmak ister mi?" diye sordu Yarbay.

"Hayır, sanmıyorum. Profesyonel kariyerlerimiz ve özel hayatlarımız dışında ek uğraşlar için çok az zamanımız olaca ğını düşünüyoruz. Lütfen yanlış anlamayın, Bay Freeman. Ben hâlâ kızınızın arkadaşıyım. Her zaman da olacağım. Ama nedense artık bu arkadaşlığı dile getirmek için içimde bir is tek yok. Her şey güzel ve biraz da boş bir rüya gibi. Şimdi far kına varıyorum ki insan Bayan Freeman olmadan da yasaya bilir. Neyse, artık epey geç oldu."

Yarbay üzgün bir ifadeyle gülümseyerek ayağa kalktı. "Si ze ömür boyu mutluluklar dilerim, Profesör Speiser," dedi elini uzatarak.

Profesör büyük bir rahatlamayla gülümsedi. "Öyle korkuyordum ki sizin..."

Yüzükteki iğne derisine batar batmaz yüz hatları gevşedi ve sarhoş gibi ayakta sallanmaya başladı.

Yüzü en az profesörünki kadar ölü olan Yarbay elini çekti ve iğneyi dikkatle yerine yerleştirdi. Silahını çıkardı, profesörün kalbine bir el ateş etti ve binadan ayrıldı.

ihtiyar budala! Bu kadar saf olmamalıydı.

M

ax Wyman, Riveredge'deki kargaşada düşe kalka ilerliyor-' du. Kafası eritilmiş bir kurşun kazanı gibiydi ve o utancından kaçmaya çalışırken ayaklan da birbirine dolanıyordu.

Sonra belli belirsiz, sanki bakan kendi gözleri değilmiş gibi, yalnız olmadığını gördü. Teknik olarak Riveredge'de kimse yaşamıyordu. Sonra gölgelerin arasından engellere takılarak bir sesin şöyle dediğini duydu: "Ahbap, ahbap, bir dakika bekle ahbap, duyuyor musun? Duyuyor musun?"

Yalpalayarak ilerlemeye devam ettiğinde ses daha da belir-ginleşti. Yılan misali kıvrılarak uzayıp giden taşıyıcı bantlar ve rampalar değişik bölgelere mal taşıyor, depolama tankları içeriye madde akışını sağlayan ana borularla birleşerek muhafazalı noktalar oluşturuyordu. Her noktadan da inleyen, sızlanan sesler yükseliyordu. Sonunda titreyen ayaklarının üzerinde durdu ve ağır, dökme metallerin taşınmasında kullanılan bir yolu destekleyen devasa bir kirişe yaslandı. Hurdaya dönmüş oluklu bir demir levha, kirişteki bir oyuğu kapatacak şekilde yaslanmış duruyordu; derken demir levha titredi ve öne düştü.

htiyar bir adamın sesi duyuldu:Sen kötü haldesin,evlat. çeri gir.

Sendeleyerek içeri bir adım attı ve birisi devrilen levhayı

dikkatle yerine yerleştirirken Wyman bir paçavra yığınının üzerine yığılıp kaldı.

Rüyasında işten kovulduğunu gören Max Wyman uyandığında kendini korku içinde sayıklarken buldu. Orada kendisine şekerlemeler, tatlı limonata vekesmeşeker uzatan biri vardı. Ayrıca sendeleyerek öne doğru eğilip içkisine v uzanma- *ya* çalıştığında kendisini yavaça geri iterek tekrar paçavrala- .

rın üzerine yatıran birisi de vardı. İkinci gün bununyüzü sol-gun ve felçli gibi görünen, ihtiyar bir adam olduğunu fark etti.

Dediğine göre adı T. G. Pendelton idi.

Bir hafta sonra, Max Wyman'ın Riveredge'nin kendilerine ait

olan kısmında kısa yürüyüşler yapmasına izin verdi, ama gece değil, burada bazı vahşi insanlar var.dedi. Bir hiç için bile seni öldürebilirler. en kötüsüde kadınlar. Eğer biri sana seslenirse gitme. Kendini bir anda Hudson'da bir lağım çukuruna tıkılmış bulursun. Zavallı insanlar.

,Af AAyman. Şaşırmıştı.

"Onlara acıyor musun? diye sorüu *y* Bu fikre pek alışık değildi. MjAJ * L 0Luştu, kor-üzüntü duymamıştı. Orada Ak berbat bir ş 7 »

kunç bir ihanet... kemikli parmaklarını alnında gezd konuyu düşünmek istemiyordu. 71 T ϱ ,,Ba—

"Acımasam burada yaşar mıydımA dA a a zen onlara yardım edıyorurA Onlaa y a

kimse yok. Hepsi yaşlı ve ha*ta, hiçbir ye aa

mıyorlar. Vahşi olmalarının gedeni de bu-> S J redge de gördüğüm tek genç «A A Jzen böy[e da yapılacak pek çok şey var. Ama yaşlan" *h* dışlanıyorsun işte."

"Şu kahrolası Teşkilat," dedi Wyman nefret dolu bir sesle.

T. G. omuzlarım silkti. "Belki de yaşlı ve hasta insanlaı için kafayı çekip sarhoş olmak çok kolay. Birlikte bir ömüı geçirdikleri birini kaybediyorlar ve soma da hayat onları dışlıyor. İnsanlar bir kalıba sıkışıp kalıyorlar. Eskiden hep eğlendikleri için daima eğleneceklerim sanıyorlar. Soma o kalıbın yarısı gidiyor ve buna dayanamıyorlar, bazıları tabii. Sen bu duruma biraz erken düştün. O çalan zil neymiş?"

Wyman midesine bir yumruk yemiş gibi kirişin önüne yığılıp kaldı. Dayamlmaz bir hatıranın dalgaları tüm benliğim kaplamıştı. Çalan bir zil, sallanan bir sarkaç, parıldayan bir ışık, kendisine ihanet eden kişinin temiz, Hogan'ın ise nefret dolu yüzü, hepsi birbirine karışmış, Wyman'a cehennem azabı çektiriyordu. "Hiç," dedi kısık bir sesle. O anda tüm bunları kendisine unutturacak kadar içebilmek için hayatım bile verebileceğini düşündü. "Hiç."

"Sürekli ondan bahsediyordun," dedi T. G. "Gerçek miydi?"

"Gerçek olamaz," diye mırıldadı Wyman. "Böyle bir şey yok. Hayır. O vardı, soma Teşkilat ve bir de Hogan denen şu serseri. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Nasıl istersen."

Bu konuda daha soma konuştu. Bulutların ardına gizlenmiş, merak uyandıran bir düşünceydi. Buffalo'daki yıllar. In-ge ile yaşadıkları şiddetli aşk. Onu Teşkilat'ın en önde gelen adamı Hogan'la yakaladığında yaşadığı felaket. Hayatımn altüst olduğunu hissedişi, arkada bıraktığı ve Teşkilat'a sadakatle geçirdiği yıllar ve Inge'ye sadakat içinde geçirmeyi planladığı önündeki yıllar, hepsinin mahvoluşu, içki, Buffalo'dan Erie'ye, Pittsburgh'a, Tampa'ya, New York'a uçuş. Ve bir şekilde, çalan zil, sallanan sarkaç ve parıldayan ışık, gerçek anların arasına ısrarla ve zorla giriyorlardı.

T. G. sabırla onu dinledi, doyurdu ve sık sık geçen devri-yelerden gizledi. T. G. ona asla kendi hikâyesini anlatmadı, ama terk edilmiş bir depolama tankında sarı dişli bir adamla birlikte yaşayan aşın şişman bir kadın, oluklu plastikten ya-

pilmiş penceresiz, kıvrımlı duvarlarda yankılanan sesiyle an-lattı. Kadın T. G.'nin alkol kimyageri olduğunu, makul sevi-yede zengin, mutlu ve evli olduğunu söyledi. Karısı sadık bir kadındı, ama kendisi sadık değildi. Kadın inanılmaz bir kur-nazlıkla bu acısını kendini içkiye vererek bastırmış ve T.

G. de hiç bir şeyden şüphelenmemişti. Sonunda kadın Riveredge'de iki haftalık bir kaçamaktan soma kendim öldürmüştü. T. G. cenaze için Riveredge'e gelmiş, törenden sonra da bankadaki bütün parasım çekerek geri dönmüştü. O zamandan beri de Riveredge'den ayrılmamıştı.

"Gerçekten de tapılacak bir adam," diye mırıldandı şişman kadın. "Hiç kızdığı, kötü bir söz söylediği görülmemişti. İhtiyacın olduğunda bir şişe içki verir, üzgünsen dertleşir. Tapılacak adam."

Max Wyman depolama tankından dışarı çıktı, midesi bu-lanıyordu. T. G.'nin iyilikseverliği hem şu yaratığı hem de kendisini etkilemişti.

O gün T. G.'ye şöyle dedi: "Ben buradan gidiyorum."

Felçli gibi görünen o solgun yüz neredeyse gülümsedi. "Önce biriyle görüşür müsün?"

"Bir arkadaşın mı?"

"Senden bahsedildiğim duyan biri. Belki senin için bir şeyler yapabilir. O da Teşkilat hakkında seninle aynı şeyleri hissediyor."

Wyman dişlerini sıktı. Düşüncesi bile hâlâ ona acı veriyordu. Teşkilat, Hogan, Inge ve ihanet. Onlardan intikamım alacakü!

içinde kabaran dalgalar duruldu. Birden T. G.'ye baktı ve sordu: "Neden? Neden beni onunla görüştürmek istiyorsun? Nedir bu?"

T. G. omuzlarım silkti: "Benim Teşkilat'ı umursadığım yok. Ben insanları umursuyorum. Seni umursuyorum. Sen biraz delisin, Max, buradaki herkes gibi."

"Canın cehenneme!"

"Arkadaşım..."

Max Wyman uzunca bir süre duraksadı ve şöyle dedi: "Ne istiyorsan onu yap, tamam mı?" Yerinde başka kim olsa

özür dilerdi, bunu fark etmişti. Ama o dileyemezdi ve T, G.'nin bunu bildiğini de biliyordu.

İhtiyar adam şöyle dedi: "Biraz delisin. Nefret dolusun, Bunu dışa vurman içine atmandan daha iyidir. Nefret ettiğin adamın suratına yumruğu indirmen ve ona da senin suratına bir yumruk indirme şansı vermen, ondan sadece nefret edip bu nefretin içini bir kurt gibi kemirmesine izin vermenden daha iyidir."

"Senin Teşkilatla alıp veremediğin ne?" "Hiçbir şey, Max. Ne onlara karşıyım, ne de onlardan yanayım. Ben sadece halktan yanayım. Teşkilat da halktır. Sen halksın, istiyorsan onlara kurşun sık ve onlara da sana kurşun sıkma şansı ver. Belki Teşkilat! şakağına kurşunu yemiş biri gibi yere serebilirsin, ama büyük ihtimalle onlar senin defterim dürer. Ama en azından bir şey yapmış olursun. Önemli olan bu. insanların öğrenmesi gereken bu, yoksa soluğu Riveredge'de alırlar."

"Sen delisin."

"Sana bunu söylemiştim, yoksa burada olmazdım." Adam günbatımında geldi. Kafasında bir tutam saç kalmış, kısa ve tombul biriydi. Gözlerinde Wyman'ın o güne dek gördüğü en soğuk, en sert bakışlar vardı. Wyman'ın elini sıkmasıyla birlikte genç adam parmağında keskin bir acı hissetti ve yabancının da parmağında gösterişli bir altın yüzük olduğunu gördü. Derken her yer sisli ve bulanık görünmeye başladı. Sanki kendisine sorular soruluyor, o bunları cevaplıyor ve bu, saatlerce böyle sürüp gidiyordu.

Her şey yavaş yavaş eski netliğine kavuşmaya başladığında kısa ve tombul adam *öyle* dedi: "Artık kendimi size tanıtabilirim. Kuzey Amerika Donanması'ndan Yarbay Grinnel. Görevim aramıza yeni elemanlar katmak. Sizin bir sahtekâr olmadığınızı ve Kuzey Amerika Hükümeti'ne katılmanızın yararlı olacağım gördüm ve böylelikle ilk elemeyi geçtiniz. Sizi bize katılmaya davet ediyorum."

"Katılırsam ne yapacağım?" diye sordu Wyman.

"Bu sizin yeteneklerinize bağlı. Ne yapmak isterdiniz?"

"Teşkilat'takileri öldürmek."

Yarbay, Wyman'a o soğuk gözleriyle baktı ve sonunda şöyle dedi: "Belki bunu ayarlayabiliriz. Benimle gelin."

Trenle Cape Cod'a gittiler. 15 Ocak gece yarısı Yarbay ve Wyman otel odalarından çıkarak caddelerde dolaşmaya başladılar. Yarbay, Cape Cod'u Continental Basın Merkezi'ne ait haberleşme ağma bağlayan mikrodalga verici kulesinin dört ayağına küçük paketler bağladı; polis merkezinin park yeri kapısına da başka paketler bağladı.

Gece saat l:00'da kule patladı ve park yerinin kapısı eriye-rek geçit vermez bir metal çamuru haline geldi. Aym anda, balıkçı yaka kazaklar ve şapkalar giymiş elli adam Çenter Caddesi'nde birdenbire ortaya çıktı. Adamların yansı, caddeye barikat kurarak kendilerine çok yaklaşan insanlara ateş ettiler. Diğerleri ise barikat ile kumsal arasında kalan tüm dükkânlan sistemli bir biçimde yağmaladılar.

Yarbay elindeki feneri yakıp söndürerek parola verdi ve hiçbir engelle karşılaşmadan barikata doğru ilerledi, Wyman da hemen arkasında onu.takip ediyordu. Eşyalar, saldırganlar, Yarbay ve Wyman, 2: 3 5'te bir denizaltıya binmiş ve on dakika soma da dalmışlardı.

Yarbay Grinnel denizaltının yarbayıyla tebrik alışverişinde bulunduktan soma Wyman'ı tanıttı:

"Aramıza yeni katıldı. Aslında normalde buna gerek görmezdim, ama kendisinin burada olması için çok özel nedenleri var. Bize çok yararlı olabilir."

Denizaltı Yarbayı Wyman'ı donuk ve duygusuz gözlerle süzdü: "Eğer sahtekâr değilse."

"Yüzüğümü kullandım. Ama hâlâ kuşkun varsa hemen bir test yapıp bağlılık yemini ettirebiliriz."

Wyman'ı nabız atışlanm, terlemeyi, solunumu, kas gerili-mini ve beyin dalgalarını kaydeden bir cihaza bağladılar. Kazaklı bir uzman içeri girerek Wyman'a yumuşak bir sesle, çevresiyle ilgili bazı sorular sorarken yalan makinesindeki ölçümleri not etti.

Ve gerilimin doruğa çıktığı an. Sorgulama başlarken denizaltı yarbayının elini tabancasına attığı Wyman'ın gözünden kaçmamıştı.

"isim, yaş ve doğum yeri?"

"Max Wyman. Yirmi iki. Buffalo, Teşkilat Bölgesi."

"Teşkilat'tan hoşlanıyor musun?"

"Onlardan nefret ediyorum."

"Kuzey Amerika Hükümeti hakkında ne düşünüyorsun?"

"Eğer Teşkilat'a karşılarsa ben onlardan yanayım."

"Kuzey Amerika Hükümeti için hırsızlık yapar miydin?"

"Yapardım."

"Adam öldürür müydün?"

"Öldürürdüm."

"Su ana kadar cevaplarında belirtmediğin herhangi bir şartın var mı?"

"Yok."

Bu bir saat böyle devam etti. Wyman'ın kesin bir dille cevapladığı her soru değişik biçimlerde tekrar soruldu ve kazak-lı uzman tatmin olmuş bir edayla başım sallayarak onay verdi. En sonunda sorgulama bitti ve cihaz çıkarıldı.

Denizaltı yarbayı, küçük bir kitabı açıp içinden bir bölüm okurken biraz dehşete kapılmış görünüyordu: "Sen, Max Wyman, daha önceki tüm bağlılıklarından vazgeçerek sadece Kuzey Amerika Hükümeti'ne bağlı kalacağına yemin eder misin?"

"Ederim," dedi genç adam, hararetli bir sesle. Aklının uzak bir köşesinde, aylardan beri ilk defa, zil çalmayı, sarkaç sallanmayı ve ışık da panldamayı kesmişti.

Charles Orsino kim olduğunu ve görevim tekrar hatırladı.

Her şey, kız onu konferans odasımn kapısından geçirirken başlamıştı. Böyle bir durumda elbette insan endişeye kapılıyor, elbette konuşmuyordu. Ancak çok aşağılarda kale duvarı gibi kalın, sağlam görünüşlü kapı önünüzde açıldığında korkutucu, arkanızdan kapandığında ise daha da korkutucu idi.

"Burası neresi?" diye sordu nihayet. "Sen kimsin?"

Kız cevap verdi: "Psikoloji laboratuvan."

Bu cevap, 1950'lerde iyi eğitimli bir genci "simya bölümü" ya da "astroloji merkezi" gibisinden bir cevap nasıl etkili idiyse onu da öyle etkilemişti. Yavan bir sesle, "Psikoloji Laboratuarı," diye tekrarladı. "Söylemek istemiyorsan mesele yok. Ben şartsız gönüllü oldum." Bu sözler, bir kahraman olduğunu ve saygı görmesi gerektiğim ve kızın da bayat esprile-rini kendisine saklamasının daha iyi olacağım kıza hatırlatmalıydı.

Kız, kalın ve sağlam görünüşlü başka bir kapımn kilidini kurcalarken, "Çok ciddiyim," diye cevap verdi. "Ben bir psikologum. Bu arada, sorduğun için söylüyorum, adım da Lee F'alcaro."

"ihtiyar Edward Falcaro'nun ailesinden mi?" diye sordu genç adam.

"Katıksız. O babamın erkek kardeşi olur. Babam Mia-ıni'de, yanş ve genel olarak kumar işlerine bakıyor."

ikinci büyük kapı, görülmemiş derecede kasvetli bir havası olan karanlık bir odaya açılıyordu. Kız, epeyce sıradışı bir sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi. Genç adam oturdu ve sandalyenin o güne kadar hayatında gördüğü en rahat mobilya olduğunu fark etti. Vücuduyla olan teması o kadar bütünleyiciydi ki hiçbir yerine baskı yapmıyor, hiçbir yerini rahatsız etmiyordu. Ancak kız koltuğun arkasındaki düğmelere bastı ve ayarıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Genç adam itiraz etti.

"Saçma," dedi genç kız, kararlı bir sesle. Kendisi de normal bir koltuğa oturdu. Charles koltuğun içinde güçlükle dönmeye çalışırken koltuğun da kendisiyle birlikte hareket ettiğim fark etti. Hâlâ hiçbir baskı, hiçbir rahatsızlık yoktu.

"Sanıyorum sen 'psikoloji' sözcüğünü merak ediyorsun," diye söze başladı genç kız. "Psikolojinin kötü bir tarihi var ve insanlar bu işle uğraşmayı bıraktıklarında psikologluk kötü bir meslekti. Bugün, insan aklıyla ilgilenmeyi gerektirecek hiçbir neden olmadığı doğrudur, insanlar idare ediyorlar. Genellikle istediklerim, öyle çok da büyük bir çaba göstermeden elde ediyorlar. Amcan Frank Taylor'in deyimiyle Teşki-

lat, yüksek ahlakı savunan, geniş halk desteğine sahip, iyi *y.* pılanmış bir örgüt. Benim deyimimle ise Teşkilat, görevlerim çok iyi bir biçimde yerine getiren bir babayı simgeliyor, işlet yolunda iken insanlar içebakış ile pek ilgilenmezler.

"Ailenin benim ait olduğum kolunun deneysel psikoloji geleneğini sürdürmesi için kesinlikle hiçbir neden yoktu as lında. Çok, ama çok önceleri ihtiyar Amadeo Falcaro, Co-lumbia Üniversitesi Psikoloji Fakültesi'nden Profesör Oscar Stemvveiss'a danışırdı - tarih kitaplarının yazdığı kadar çabuk ve iyi karar verebilen bir kişi değildi. Sonunda kızlarından biri Stermveiss'ın oğullarından biriyle evlendi ve Stem-weiss'ın defterleri, kütüphanesi ve araç-gereçleri ona miras kaldı. Psikoloji,

yaşatılması akla mantığa sığmayan bir gelenek oldu.

Ne zaman bir psikoloji ekolü başka bir psikoloji ekolünün öldüğünü ve hiçbir geçerliliğinin kalmadığını ka-mtlasa aile geleneksel olarak bu çekişmenin dışında kalıyor ve

etkilenmiyordu.

"Şimdi tüm bunların, senin Hükümet'in içine sızmanı istememizle ne ilgisi olduğunu merak ediyorsundur."

"Ediyorum," dedi Charles, hararetle. Eğer bu bebek Teşkilat dışından biri olsaydı çoktan tüm bunların ne kadar saçma olduğunu söyleyip çeker giderdi. Ama yalnız Teşkilat değil, aynı zamanda Falcaro ailesinin de bir üyesi olduğu için, tüm o zırvaları dinleyip ondan soma çekip gitmekten başka seçeneği yoktu. Bu psikoloji tamamıyla saçmalıktı, id, evrensel ruh, beyin vektörleri, terapi, psikosomatik, bunların hepsi hasta kafalı ihtiyarların uydurmasıydı. Herkes biliyordu ki...

"Hükümet'tekilerin, aralarına yeni katılacak olanlarla yaptıkları ilk görüşmede her şeyi olduğu gibi anlatmalarım sağlayan bastırmaları kaldıran ilaçlar kullandıklarım biliyoruz. İkinci görüşmede başvurdukları güvenilir yöntem ise, yalan söylemenin insan vücudunda gerilimlere yol açacağı varsayımına göre çalışan fizyolojik bir yalan makinası kullanmak. Biz seni geçerli bazı nedenlerden dolayı Teşkilat'tan nefret eden bir genç olarak içeri sızdırmak suretiyle bu engeli aşacağız..."

"Yok yahu, daha biraz önce onları kandırmanın mümkün olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

I

"Onlan kandırmayacağız. Sen Teşkilat'tan nefret eden bir genç *olacaksın.* Şu anki kişiliğim, her seferinde beyninin bir parçasıyla ilgilenmek suretiyle yok edeceğiz. Altı ay boyunca her gün sana Seconal adlı bir ilaç vereceğiz... Şu anki Milliğim yerle bir ederek yerine yenisini inşa edeceğiz. Char-les Orsino'yu, senin karşı koyamayacak kadar dermansız ol-duğun bir sırada günde on altı saat boyunca üstüne atacağımız bir telkin, zorlama ve saplantı yığınının altına gömeceğiz. Tabii yeni kişiliğin biraz nevrotikolacak, ama böylesi amaçlarımıza daha uygun."

Hayatında ilk kez metafizik bir kavramla boğuşuyordu. "Ama... ama... benim ben olduğumu nasıl anlayacağım?"

"Sanırım bunun için bir tetik mekanizması geliştirebili-riz.Hükümet'e bağlılık yemini eder etmez eski kişiliğine kavuşman gerekir."

Sanırım ve gerekir sözcüklerim söylerken kaşlarının hafifçe çatıldığı genç adamın gözünden kaçmamıştı. Şu anda ölüme, Halloran'ın hedefini bulmayan saldırısını gerçekleştirdiği andan daha yakın olduğunu bir bakıma biliyordu.

"Sen hâlâ bu işte var mısın?" diye sordu kız kısaca.

İşin içine çok çeşitli etkenler girmişti. Çocuklara yönelik tarih kitaplarında yazıldığı gibi *Te kilata adanrn bir hayat.* O kadar da önemli bir etken değildi bu. Ama *polo oynamaktan bile daha zevkli görünüyor* ve *aile içindeki saygınlı ımı en üst noktaya çıkaracak* ile çarptığınızda epeyce önemli bir sonuç elde ediyordunuz. Her nedense, Lee Falcaro'nun meraklı bakışları altında, bu sonucu *e er i e yararsdyz* bölme gereğinin üzerinde durmadı. "Evet, vanm," dedi.

Genç kız sırıttı. "O kadar da zor olmayacak," dedi. "Eskiden olsa oy kayıtlan, Sosyal Güvenlik numarası, askerlik hizmeti, denetleyebilecekleri adresler ve bunlara benzer yüzlerce şeyle uğraşmak gerekirdi. Şimdi ise sana bulmamız gereken neredeyse tek şey bir isim ve kurgusal bir hayat.

Her şey o ilkbahar günü başladı ve sonbahar sonlarına kadar devam etti.

Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman sın. Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman sın. Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden...

Annen sabahları domuz sosisi kızartırdı, Vesey Caddesin deki fırından gelen çavdar ekmeği kokularım çok severdin.

Bıyıklı İngilizce öğretmenin Bay Adıneydi üniversiteye gitmem isterdi...

Hayır, yapamazsın, Argus bakı lı olsan da, Bu

kadar çok casus varken manastır sıralarında;

Bilinmedik Maketler saçarlar buradakilere, Islah

edebilse hükümdar...

...ama canlı sığır taşıma bantlarındaki işi daha yakındı, bakım ve onarım elemanları arıyorlardı...

Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın. Sen...

Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Ve domuz sosisleri ve bıyıklı öğretmenin ve sevdiğin şiirler ve

sayfa 24, paragraf 3, bir canlı sı ır tasıma bandında azami sürat saatte 3 mildir; daha eski

bantlarda ise bu hız standart bir 18-inçlik ehrenhafter birimi ile ayarlanmaktadır. Yeni in aatlarda standart uygulama, hızın özel olarak ayarlanmı bir ehrenhafter tarafından do rudan kontrol edilmesidir. Bu da, bakım ve onarım elemanlarına, bu iki çe it sistem arasındaki farkı iyi anlamak, her iki tip tesisat diyagramını ve kar ılıklı olarak birbirlerinin yerine kullanılamayacak olan parçaları —her ne kadar iyi tasarım ilkeleri bu parçaların sayısının en aza indirilmesini gerektiriyorsa da— yanında bulundurmak gibi özel bir görev yükler. Standart bir 18-inçlik ehrenhafterin ayarlanması ile bir dü ük-hız ehrenhafter rotorunun ayarlanması arasındaki temel fark...

Şüphesiz şimdi her şey daha iyi. Max Wyman, Buffalo şehrinin babası Jim Hogan'a çok şey borçlusun, o eski güzel günlerde senin özgürlüğün için çok mücadele etti. Tabii onun ailesinden gelen ve senin özgürlüğün ve mutluluğun için durup dinlenmeden çalışan kişilere de çok şey borçlusun

Ve şu anda senin için mutluluk, Inge Klohbel adında bir kız; artık neredeyse erkek sayılırsın

Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman' sın. Sen Teşkilat Bölgesi'nin Buffalo şehrinden Max Wyman'

ve burs bulup üniversiteye gitmek için kurduğun bütün o saçma hayallerden vazgeçmenin nedeni Inge Klohbel, çünkü onun dudakları ve saçları ve gözleri ve bacakları senin için her şeyden daha önemli, her şeyden.

Daha sonraki fonolojik de i iklikler damak seslerinin dönü-ümünü içerir; yani iki ünlü harfin kırılma sonucunda yan yana gelmesiyle olu an ve ht ve hs seslerinden önce yer alan eo, io gibi bile ik heceler, ie (i, y) halini almı ve öme in ceox kelimesi, (x'in de hs'nin yerini almasıyla) siex, syx ve six eklinde dönü -mü tür...

saçma burs hayalleri, Teşkilat'a borcunu ödemek için ne biçim bir yol bu ve Çalan zil.

Parıldayan ışık.

Sallanan sarkaç.

Teşkilat'a borcunu öde ve genç Mike Hogan birden sık sık etrafta görünmeye başlıyor ve Inge sadece durup bir merhaba dediğim söylüyor ve sadece nezaketen geldiğim

sen de kumanda düğmelerine sertçe vuruyorsun ve bir gün arıza için aradıklarında çıkıp gidiyorsun ve ihtiyarlardan hiçbiri pompanın neden bozulduğunu anlayamıyor (büyük bir gürültüyle çalışan devasa bir pompadır bu, sen hiçbir şey yapmadan oturursun ve o, sığır yemini dört kilometre boyunca taşıyarak banliyölerdeki depolama tanklarına ve çiftliklerde açlık içinde feryat eden öküzlere ulaştırır) ve sen kopuk olan kabloyu bulup kaynak yapıyorsun; mavi bir alev birden parlayıp sönüyor ve pompa tekrar gürültüyle çalışmaya başlı-

yor ve öğleden sonra yapacak işin kalmıyor. Ve işte o ikisi.

TEF. FALCARO: (ANI TİTREMELERLE MIRILDANIP DURAN GÖV DEYE EĞİLEREK)

ADRENALİN. DAHA PARLAK GÖRÜNTÜ VE DA HA YÜKSEK SES.

ASİSTAN: (KOLA GİREN TÜPTE BİR DELİK AÇIP VİDEODAKİ GÖRÜNTÜ PARLAKLIĞINI VE SESİ ARTIRARAK) UYANIYOR. TEF. FALCARO: (FISILTIYLA) BİLİYORUM. BİLİYORUM. AMA İŞİMİZ BİTTİ ZATEN.

ASİSTAN: (DUYULAMAYACAK KADAR HAFİF BİR SESLE) SENİ SOĞUKKANLI OROSPU.

Sen Max Wyman'sm, sen Max Wyman'sm, ve sana ihanet eden Teşkilat konusunda ne yapacağını bilemiyorsun, seni Teşkilatın yaşayan temsilcisiyle aldatan kız konusunda ne yapacağını bilemiyorsun, yerle bir olan burs hayallerin konusunda, verilen onca söz ve edilen onca yeminden sonra yerle bir olan aşkın konusunda, defalarca ilan ettikten ve kanıtladıktan sonra yerle bir olan yirmi yıllık sadakatin konusunda ne yapacağını bilemiyorsun. Çalan zil. Parıldayan ışık. Sallanan sarkaç.

Ve üzerine bir bira ile cila çekilen bir duble viski. LEE FALCARO: ALKOL.

(ÜZERİNDE ÖLÇEK İŞARETLERİ BULUNAN STERİL BİR ŞİŞEDEN DAMLAYARAK, KAUÇUK HORTUMDAN GEÇİP MIRILDAYAN, TERLEYEN GÖVDENİN KOLUNA AKIYOR. MOLEKÜLLER, SERUM MOLEKÜLLERİYLE KARIŞIYORLAR: BİRKAÇ SANİYE SONRA DA ÖNBEYNİN HÜCRE ÇEPERLERİNE ÇARPIYORLAR. HÜCRE ÇEPERLERİ JÖLE KIVAMINDAKİ BU KAFESLER, ALKOL MOLEKÜLLERİNİN BECERİKSİZCE KENDİLERİNE ÇARPMASIYLA BİRLİKTE YAVAŞ HAREKETLERLE YAPILARINI YENİDEN DÜZENLİYORLAR; SITOPLAZMANIN ETRAFINI BİR ÇEPERLE ÖREN JÖLE VE ÇEKİRDEKTE BULUNAN JÖLE GİDEREK İNCELİYOR. NÖRON ZİNCİRLERİ BOYUNCA BENZER BİR YOLU TAKIP EDEREK AKAN ELEKTRONLAR, ZEHRİN İNCELTTİĞİ HÜCRE ÇEPERLERİNDEN GEÇMENİN DAHA KOLAY YOLLARINI BULUYORLAR. ELEKT-

RON IRMAKLARININ BİRLEŞTİRDİĞİ NÖRONLARIN BÎR KONFÎ-GÜRASYONUNDAN İBARET OLAN BİR "ANI" YA DA BİR 'DÜŞÜNCE " YA DA BÎR "UMUT" YA DA BİR "DEĞER" ELEKTRON IRMAĞININ AKACAK YENİ BİR YOL BULMASIYLA KAYBOLUYOR VE YENİ ELEKTRON IRMAKLARININ BİRLEŞTİRDİĞİ NÖRONLARIN BİR KONFÜGÜRASYONUNDAN İBARET OLAN YENİ "ANILAR", "DÜŞÜNCELER", "UMUTLAR" VE "DEĞERLER" DOĞUYOR.)

Aşk ve bağlılık ölüyor, ama sanki hiç var olmamış gibi ta-mamıyla yok olmuyor. Hayaletleri kalıyor ve bu hayaleder de senin peşini bırakmıyor, Max Wyman. Buffalo'dan Erie'ye kadar peşini bırakmıyorlar ve ne Meksika marihuanası, ne Tampa tekilası, ne Pittsburgh zubrovkası ne de New York ci-ni bundan kurtulmaya yetecek kadar derin bir unutuş sağlayamıyor.

Köşedeki yere bir kadeh bir şey içmeye gçlen meraksız in-insanlara anlatıyorsun ve bugüne kadar Erie'den çıkan en iyi ta-mirci olduğun gibisinden birkaç laf ediyorsun; onlara kadınların beş para etmez olduğunu söylüyorsun, Teşkilat'ın da — burada biraz çekinerek, bir sarhoş dikkatiyle etrafına bakmıyorsun— beş para etmediğini söylüyorsun ve insanlar şaşkın ve kızgın bir şekilde gidene kadar, sarhoş kafayla ezberinden şiirler okuyorsun.

LEE FALCARO: (ELLNT YORGUN BÎR EDAYLA ALNINA GÖTÜREREK) PEKÂLÂ, BU KADAR YETER. TÜPLERİ ÇIKAR, 48 SAATLİK BLR YATAK İSTİRAHATI VER VE SONRA DA CADDEYE ÇIKARARAK RLVEREDGE'E YÖNELT, ASİSTAN: ALETLERİ ÇÖPE Mİ ATIYORUZ? LEE FALCARO: (KENDİNİ TUTAMAYIP YÜZÜNÜ BURUŞTURA-RAK) HAYIR. MAALESEF HAYIR. ASİSTAN: (GÖVDENİN DİRSEKLERİNDEKİ İĞNE UÇLU TÜPLERİ ÇIKARIRKEN DUYULAMAYACAK KADAR HAFİF BLR SESLE) SIRADAKİ APTAL KİM?

Denizaltı şafakta yüzeye çıktı. Orsino'ya bir ranza verilmişti ve kendisini şaşırtan bir şey olmuş, neredeyse yatar yatmaz uykuya dalmıştı. Sabah sekizde, bereli adamlardan biri onu dürterek uyandırdı.

"Nöbet değişimi," diye kısa,bir açıklama yaptı adam.

Orsino nazik ve uykulu bir sesle bir şeyler söylemeye başladı. Adam Orsino'yu omzundan tuttuğu gibi yere indirerek öfkeyle bağırdı, "itiraz mı ediyorsun?"

Orsino'nun tepkileri polo oyununa göre düzenlenmişti; topun yuvarlanışı, sekmesi, karşıdaki dörtlünün muhtemel taktikleri ve stratejileri içgüdülerin yardımıyla hesaplandıktan sonra saniyeden bile daha kısa sürede gerekenin yapılması. Bu tepkiler, cansız bir nesne gibi bilinçsiz ve anlaşılmaz bir şekilde davranan insanlara göre düzenlenmiş değildi. Karşısındakine boş gözlerle bakmakla yetinen Orsino, adamın elinde sustalı bir bıçak olduğunu fark etti.

"Pekâlâ, ahbap," dedi adam, hor göreıi bir sesle. Belli ki Orsino'nun hiçbir şey yapmadan öylece duracağına karar vermişti. "Sakın bir Muhafızla oyun oynama." Ranzaya uzandı ve uyuma numarası yaparak Orsino'nun kalabalık kompartımandan çıkıp bir merdivenden güverteye ulaşmasım bekledi.

Gri bulutlarla kaplı, sıkıntılı bir hava vardı. Denizaltı, suyu adeta yanp geçiyor, gemiye çarpıp köpürerek yükselen tuzlu su parlayan güverteyi yıkıyordu. Silahlı bir grup adam dışarı çıkmış, atış talimi yapıyorlardı. Vurulan hedefteki rakamları okuyan deniz astsubayının sert sesi, köpüklerin ıslığı andıran uğultularına karışıyordu. Orsino sırtını, içinde denizaltının idare merkezinin bulunduğu üst kata dayadı ve kafasını toparlamaya, düşüncelerini bir düzene koymaya çalıştı.

Bu hiç kolay değildi.

O, Charles Orsino'ydu, çok genç bir Teşkilat üyesi, buna ilişkin bütün anılarıyla.

Aynı zamanda, daha belirsiz bir şekilde de olsa, Max Wyman'dı, kendi anılarıyla. Şimdi, Wyman kimliğim bir kenara koymayı başararak, tüm o anıların nasıl yüklendiğim hatırlıyordu; son iğnenin son saplanışına kadar. Lee Falcaro ile ilgili bazı acımasız düşüncelere kapıldıysa da, Yarbay Grin-nel'ın yukarı çıkıp yanma gelmesiyle birlikte bu düşünceler de dağıldı. "Günaydın, efendim," dedi.

Yarbayın soğuk bakışları delip geçti. "Rahat," dedi Yarbay. "Denizaltılarda oyunun kuralları farklıdır. Ranzanla ilgili bir sorun olduğunu duydum."

Orsino sıkıntılı bir tavırla omuzlarım silkti.

"Biri seni uyarmalıydı," dedi Yarbay. "Gemi Muhafızlar' la dolu. Kendilerim diğerlerinden üstün

görürler ki bunda da haklılar. Saldırıyı büyük bir başarıyla gerçekleştirdiler. Muhafızlarla oyun oynama."

"Kim onlar?" diye sordu Orsino.

Grinnel omuzlarım silkti. "Seçme adamlardan oluşan şu bildik grup. Loman'ın adamları." Orsino'nun gözlerindeki boş bakışları fark edince soğuk bir biçimde gülümsedi. "Lo-man, Kuzey Amerika'nın başkamdir," dedi.

"Karadayken," dedi Orsino, "biz Ben Miller diye bir adam duyardık."

"Eski bilgi. Miller Deniz Piyadeleri'nin desteğim almıştı. Loman da Savunma Bakanıydı. Deniz Piyadeleri'ni karaya çıkararak muhafızlık görevine aldı. Ağır silahlarım ellerinden aldı. Bu arada da, sessiz sedasız bir şekilde, İstihbarat Bakanlığının da yardımıyla, Muhafiz teşkilatım kurdu. İki yıl kadar önce de yönetimi ele geçirdi. Muhafızlar'a katılmayan Deniz Piyadeleri katledildi. Miller intihar edecek kadar akıllıydı. Başkan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı istifa ettiler, ama bu onların kellelerini kurtaramadı. Loman, tabii ki otomatik-man başkan oldu ve onları kurşuna dizdirdi. Zaten gırtlaklarına kadar yolsuzluğa batmışlardı. Her şeyleriyle Güney Blo-ku'na aittiler."

Ellerinde açılıp kapanabilen bir portatif karyolayla iki denizci belirdi; hemen arkalarında da denzialtı Yarbayı onları izliyordu. Uykusuzluktan gözleri kıpkırmızıydı. "Şuraya kurun," dedi askerlere ve üzerine çökmesiyle birlikte yatak da içine göçtü. "Günaydın Grinnel," dedi güçlükle, "inan bana denizaltılar için artık çok yaşlandım. Güneş ve hava istiyorum. Yönetimdeki forsunu kullanıp bana küçük bir savaş gemisi aldırabilir misin, ne dersin?" Bunun bir şaka olduğunu anlatmak için dişlerini gösterdi.

Grinnel zoraki sırıtarak, "Eğer bir etkim olsaydı," dedi, "bana layık gördükleri bu casusluk oyunlarım oynar mıydım hiç?"

Denizaltı Yarbayı tekrar yatağa uzandı ve anında uykuya daldı, bu arada yüzünün sol tarafındaki kaslar da birkaç saniyede bir seğiriyordu.

Grinnel, Orsinö'yu çekerek üst katın rüzgârdan korunaklı bir yerine götürdü. "Bırakalım uyusun," dedi. "Gidip şu silahlı adamlara, Yarbay Grinnel'ın aşağıya inmelerim istediğini söyle."

Orsino denileni yaptı. Deniz astsubayı, öfkeyle atış talimi ile ilgili bir şeyler söyledi ve buna karşılık Orsino söylediklerini tekrarladı. Silahı emniyete alarak aşağı indiler.

Grinnel açık bir münasebetsizlikle şöyle dedi: "Sen az bulunan bir tipsin, Wyman. Yeteneklisin ama hiçbir taraftan yana değilsin. Haydi aşağıya inelim. Benden ayrılma."

Orsino, kısa boylu, şişman Yarbayı üst kattaki idare merkezine kadar takip etti. Grinnel subaylardan birine şöyle dedi: "Buranın kontrolünü ben alıyorum, bayım. Yanımdaki Wyman da radar kontrolünü alacak." Bu arada Orsino'ya bir bakış fırlatarak itirazlarım daha dile getirmeden ağzına tıktı. Muhtemelen Grinnel, Orsino'nun radar hakkında hiçbir şey bilmediğim biliyordu.

Subay, şaşkın bakışlarla, "Emredersiniz, Yarbayım," dedi. Bir denizci kafasını yüzüne tastamam oturan bir kutudan çıkararak Wyman'a seslendi: "Al bakalım, yabancı." Wyman dikkatle yüzünü kutuya koydu ve karanlıkta anlamsız yeşil lekeler ve sayısal göstergelerle karşılaştı. Birkaç ok da kafasının karışıklığım iyice artırıyordu.

Grinnel'ın dümenciye şöyle dediğim duydu: "Bana bir fincan kahve getir, denizci. Dümeni ben alınm."

"Emrinizi iletirim, efendim."

"Ne demek emrinizi iletirim, sersem. Git ve kahve getir.

Ben kahveyi kamarotun keyfi istediğinde değil, şimdi istiyorum."

"Emredersiniz komutanım!" Orsino, dümencinin merdivenden aşağı indiğim duydu. O sırada biri kolunu tuttu ve Grinnel'ın kulağına fısıldayan sesini duydu: "Kahveden şikâyet ettiğimi duyduğunda, şöyle bağır: '265, DX 3000 Savaş Uçağı.' iyice yüksek sesle bağır. Hayır, gözünü radardan ayırma. Tekrar et."

Orsino, gözlerini şaşılaştıran anlamsız, parlak lekelerden ayırmadan şöyle dedi: "265, DX 3000 Savaş Uçağı. İyice yüksek sesle. Kahveden şikâyet ettiğinizde."

"Doğru. Sakın unutma."

Merdivendeki ayak seslerim tekrar duydu. "Kahveniz, efendim."

"Teşekkürler, denizci." Büyük bir yudum ve bir tane daha. "Her zaman söylemişimdir Donanma'daki en berbat kahve denizaltılarda."

"265, DX3000 Savaş Uçağı!" diye bağırdı Orsino.

Gök gürlemesini andıran bir alarm çalmaya başladı. "Dalışa geçin!" diye bağırdı Yarbay Grinnel.

"Dalışa geçin!" diye tekrarladı dümenci. "Ama efendim, kaptan..."

O an Orsino da, güvertedeki yatağında ölü gibi uyuyan, birkaç saniyede bir yüzünün sol yanı seğiren kaptanı hatırladı.

"Lanet olsun! Bunlar savaş uçağı! Dalışa geçin!"

Safra tanklarına su doldurulup kapakların kapatılmasıyla geminin görüntüsü değişirken, parlak, ışıklı lekeler, sayılar ve oklar Orsino'nun gözlerinin önünde girdap gibi dönerek uçuşmaya başladı. Ayaklan altındaki güvertenin sarsılmasıyla sendeledi ve düşmemek için tutundu.

Grinnel'ın, hiçbir taraftan yana değilsin, demekle ne demek istediğim ve bunun artık doğru olmadığını biliyordu.

Bir an için kutuya kusacağım zannetti, ama soma bu his geçti.

Dakikalar soma, mikrofondan konuşan Grinnel'ın metalik sesi gemide yankılanıyordu. "Bütün tayfanın dikkatine. Bütün tayfanın dikkatine. Ben Yarbay Grinnel. Bu acil du-ram dalışımız sırasında kaptanı kaybettik, ama hepimiz biliyoruz ki o da böylesini tercih ederdi zaten. Buradaki en yüksek rütbeli subay olarak yolculuğun bundan sonraki komutasını ben devralıyorum. Hava kararana kadar deniz altında kalacağız. Kısım subayları subay salonuna gelip rapor versinler. Hepsi bu kadar."

Orsino'nun omzuna vurarak, "Kalk bakalım," dedi. Orsi-no yeşil lekelerin -bulut olabilirler miydi acaba?- artık görünmediğim ve hava tarama radarının deniz altında işe yaramadığını fark etti.

Subay salonundaki toplantıya katılanlar arasında o yoktu; bunun yerine, uyuyan ya da kahve içen adamlarla ve çalman ganimetlerle tıka basa dolmuş bulunan gemide ümitsizce dolaştı. Defalarca, radar deneyimi ve uçağın radardaki görüntüsü ile ilgili bir şeyler sordular. Her seferinde atlatmayı becerdi, suyunun kaynayacağım düşünmekten de kendim alamadı.

Adamların kaybettikleri kaptanları konusunda pek duyarlı oldukları söylenemezdi. Onlar daha çok, Cape Cod yağmasında elde edilen ganimetten Grinnel'ın kendilerine ne kadar pay vereceğini merak ediyorlardı.

Sonunda "Wyman"a kaptan kabinine giderek rapor vermesi yönündeki emir iletildi. Söyleneni yaptı. Bir radar tek-nisyeniyle yaptığı on beş dakikalık konuşma onu ter içinde bırakmıştı.

Grinnel, küçük kabinin kapısını kapayarak zoraki bir gülümsemeyle sordu: "Bir sorun mu var Wyman?" Evet.

"Eğer radardan hiç anlamadığını kesin olarak tespit ederlerse bu sorunun daha da büyür. Ben temize çıkanm. Bana çok iyi bir radarcı olduğunu söylediğim söylerim onlara. Böy-lece benim her şeye inanan saf bir adam olduğumu düşünürler, ama en azından katil olduğumu düşünmezler. Arkanda kim var, Wyman? Kaptanı temizlemeni kim söyledi sana?"

"Galiba haklısınız, efendim. Beni gerçekten köşeye sıkıştırdınız."

"Bunu anladığına sevindim, Wyman. Seni köşeye sıkıştırdım ve seni kullanabilirim. Kaptanın güvertede zıbarıp yatması büyük bir şanstı. Ama benim her zaman için büyük bir doğaçlama yeteneğim olmuştur. Eğer lider olmaya karar ver-ınişsen, Wyman, hiçbir şey daha önemli olamaz. Biliyor musun, senin yamndayken rahatlıyorum. Bu pek sık hissettiğim bir şey değildir. En azından konuştuğum adamın Loman'ın yardakçılarından ya da Clinch'in KAIB'deki gizli servis ajanlarından biri ya da herhangi başka bir şey değil de söylediği kişi olduğunu biliyorum...

"Ama konumuz bu değil. Sana söyleyeceğim başka bir şey var. Benimle çalışmanın iki yönü vardır, Wyman. Birincisi, eğer yoldan çıkarsan göreceğin ceza. Sen bunun örneğine yakından şahit oldun. Diğeri de sadakatine karşılık alacağın ödül. Bazı planlarım var, Wyman, büyük planlar. Loman'ın, Clinch'in, Baggot'un ve diğerlerinin bütün umutlarım gölgede bırakacak planlar bunlar. Ve o kadar da olmayacak şeyler değil. Kuzey Amerika Hükümeti kıtaya geri döndüğünde bu işin içinde olmaya ne dersin?"

Orsino'nun ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalırken, Yarbay Grinnel tatmin olmuş görünüyordu.

9

Denizaltı, Güney İrlanda'da tarifsiz güzellikte bir koya demirledi. Orsino, Grinnel'a Mandalıların buna karşı çıkıp çıkmayacağını sorduğunda boş bakışlarla karşılaştı. Anlaşılan İrlandalIlar, ormanda yaşayan birkaç yüz ya da en fazla birkaç bin vahşi adamdan ibaretti. Belli ki sahil şeridi güvenliğinden sorumlu aptallar hepsini temizleyememişti. Grinnel onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama merakı bilgisinden de azdı.

İrlanda, bir donanma üssü konumundaydı; Asıl hükümet merkezi, uzun süreli iklimsel değişikliklerden soma tekrar ilkbaharı yaşamaya başlayan İzlanda idi. Kanarya Adaları ve As-cencion Adası ileri karakollardı.

Orsino, yolculuk sırasında Hükümet'i gerçek yüzüyle ta-myacak kadar çok tecrübe yaşamıştı. Tarihte de bunun örneği vardı, Frank Amca bu konuya değinmişti. Karaipler'deki büyük korsanlık olayları da gayet saygıdeğer kökenlerden çıkmıştı. Hükümdarlar, soylu ailelerden gelen centilmen kaptanlara düşman ülkelerin gemilerine saldırıp ganimetlere el koyma hakkı veren korsanlık fermanları gönderiyor, böylelikle bir çeşit sözleşmeli donanma oluşturuyorlardı. Barış zamanlarında ise bu resmi korsanlar, büyük güçlüklerle öğrendikleri karmaşık mesleklerinden ve yaptıkları yatırımlardan vazgeçmekte isteksiz davranıyorlardı, İngiliz, Fransız ya da İspanyol bayrağım direğe çekemedikleri zamanlarda kurukafalı korsan bayrağını çekip kendi işlerine bakıyorlardı.

Karışık mı? Biraz. Ünlü Kaptan Kidd, kendisini cesur bir resmi korsan olarak görmüş ve New York'a doğru güvenle yol alırken belli ki bazı formaliteleri ihmal etmiş, mahkemeye çıkarılmak üzere Londra'ya gönderilmiş ve orada bir korsan olarak asılmıştı. Meşhur Henry Morgan da gerçek anlamda mükemmel bir korsandı; bir korsan filosunun amirali olarak Panama şehrine dahiyane bir amfibi operasyonu düzenleyerek burayı yağmalamıştı. Kendisine şövalyelik payesi verilmiş, Batı Hint Okyanusu'nda yer alan orta büyüklükte bir İngiliz adasına vali olarak atanmış ve burada ölene kadar herkes tarafından sevilmiş ve büyük saygı görmüştü.

Charles Orsino ise kendisine Kuzey Amerika Hükümeti adım veren bir korsan çetesinin üyelerinden biri olarak bulmuştu kendim.

Anlaşılması daha da zor olan şey ise, yapısal olarak uygun olmayan, modası geçmiş bir terminoloji ve gelenekler bütünü nedeniyle uygulanması daha da güçleşmiş bulunan korsanlık politikasımn iyi ve kötü yanlarıydı. Yarbay Grinnel bir Sos-yokrat idi ve bu da onun Başkan Loman ile aynı çeteden olduğu anlamına geliyordu. Merhum denizaltı Yarbayı bir Anayasacı idi ve bu da onun, şu anda bertaraf edilmiş olan Güney Bloku'nun bir müttefiki olduğu anlamına geliyordu. Güney Bloku, Kuzey

Amerikan tarihinin bu döneminde sadece güneylileri değil, aynı zamanda Hükümet içindeki mühendisleri ve bakım elemanlarım da kapsayan hizipçi bir grubu da içinde banndırma eğilimindeydi. Denizaltı Yarbayının ortadan kaldırılma nedeni de buydu. Geleneksel olarak Anayasacılar denizaltılara ve uçaklara kumanda ederken, yüzey gemileri ve kıyı tesisleri, uzun süredir unutulmuş bir uzlaşmanın meyvesi olarak, Sosyokratlar'ın elindeydi.

Yarbay Grinnel, denizaltının kumandanlığına atanmayı bekleyen bir gizli Sosyokrat olduğunu neşeyle Charles'a anlattı. Anayasacılar kendisini sonuna kadar destekleyecek ve Sosyokratlar da baştan homurdansalar da sonunda mutlaka bunu onaylayacaklardı. Eğer somadan Anayasacılar denizaltının bir darbeye katılacağım hesap ederlerse yanılacaklardı.

Pek seçim olduğu yoktu. On yedi yıl boyunca iktidarda kalan Başkan Powell'ın doğal sebeplerden ötürü kırk yıl önce ölmesinden soma bir tıkanıklık ve kriz dönemi başlamıştı. Bunun üzerine iki parti temsilcilerinden oluşan bir geçici komite Senato'yu toplantıya çağırmış ve Senato da yeni başkam seçmişti.

Kıyı iznine çıkıp New Portsmouth'un cıvıl cıvıl caddelerinde yürümeye başladığınızda, burayla ilgili olarak öğrenilmesi gereken şeylerin, bu ufak bilgilerden çok daha fazla olduğu anlaşılıyordu.

Kentin, Orsino'nun garibine giden kendine özgü bir görünüşü vardı. Sadece birkaç yüz metre aralıklarla arıtma reaktörleri mevcuttu, ama evlerden çıkarak bu reaktörlere ulaşan hemzemin boruları pek gözü tutmamıştı. Kendisini inanılmaz derecede korkutan karasinekler vardı. Kentin kıyı bölgesinde kalan diğer tüm kulübeler ya bar ya da batakhaneydi. Buralar hakkında bir fikir edinebilmek için ön kısımdakiler-den birine gözattıysa da, kalite ve fiyatlar karşısında aklı başından gitti. Dışarı çıktı, kulakları akşamki içki âleminin etkisiyle hâlâ zonkluyordu, yarım düzine kadar kazaklı muhafız içeri girip yüksek morallerim konu edinen, pek bilinmedik bir şarkı söylemeye başladılar, içlerinden birkaçı, üzerine çullanıp tüm ağırlıklarıyla midesinin üzerinde tepinseler kendisinden ne gibi bir ses çıkacağım merak ediyorlarmış gibi soran gözlerle bakınca hemen oradan uzaklaştı.

Kıyı bölgesinde eğlence imkânı sağlayan diğer mekânlara

şöyle hızlıca bir göz atması, hepsinin saf dışı bırakılmasına yetmişti. Buralarda ne yapacağım bilmiyordu. Eğer bir erkekseniz, Teşkilat Bölgesi'ndeki batakhaneler sizin için bir anlam taşırdı. Yol yordam öğrenmek için, ya da bulaşmak istemediğiniz kadar ciddi bir ilişkiden uzak durmak istediğiniz için, ya da bir değişikliğe ihtiyaç duyduğunuz için, ya da kendiniz bir hatun tavlayamayacak kadar meşgul, çekingen ya da tembel olduğunuz için giderdiniz bu tür yerlere. Eğer bir kadınsanız ve pek müşkülpesent değilseniz, böyle bir batakhanede geçireceğiniz birkaç yıl size hatın sayılır miktarda bir para ve hiçbir şekilde kocalarınız ya da kocanızla tartışmak gibi bir yükümlülük taşımadığınız bazı ilginç anılar kazandırırdı.

Ama burada, kıyı bölgesindeki batakhanelerin pencerelerinden kendisini çağıran pasaklı ucubeler Charles'ın kafasını karıştırmış ve midesini bulandırmıştı. Hiç etrafına bakınmadan Washington Caddesi'nde ilerlerken, eğer bu kadınlar para kazanabiliyorsa, ya burada kadın kıtlığı çekiliyor ya da Hükümettekiler çok zevksiz diye düşündü.

Şu kuşku uyandıran kanalizasyon borularından gelen bir koku onu adeta sarhoş etmişti. Kendisini bu kokudan korumak için başka bir batakhaneye girdi ve sersemlemiş bir halde bara yaslandı. Hoş bir esmer yanına yaklaştı: "Ne içersin?"

"Cin lütfen." Grinnel'ın vermiş olduğu para destesinden bir onluk çıkardı. Kız cinini doldururken iyice onu süzdü ve vasat buldu. Bütün masumiyetiyle kıza bir soru sordu. Bunu geldiği yerde bir barmen kıza sorsa, "Evet", "Hayı,r" "Belki", ya da "Bana ne?" gibisinden bir cevap alabilirdi.

Bunların yerine kız kendisine adi bir piç kurusu olduğunu söyleyerek bir bira bardağını kaptığı gibi havaya kaldırdı; tam kafasının ortasına indirmek üzereyken bir el kızın kolunu tuttu ve bir ses onu uyardı: "Dur, Mabel! Bu adam benim gemimden. Birleşik Devletler'den daha yeni geldi, burası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Orada işler nasıldır bilirsin."

Mabel öfkeyle hırladı: "O zaman sen de onu uyar, dostum. Saygıdeğer kadınlarla bu şekilde konuşamaz." Bir başka bardağı alarak çarparcasına barın üzerine koydu ve cin doldurarak bardan fırladı.

Charles cinini bir dikişte içti ve titreyerek kendisini kurtaran kişiye, daha önce bir veya iki kez denizaltında gördüğü ufak tefek reaktör uzmanına döndü: "Teşekkürler," dedi, zayıf bir sesle. "Belki beni biraz aydınlatmalısın. Tüm söylediğim yalnızca, 'Tatlımbenimle...'"

Reaktör uzmanı elini kaldırdı. "Bu kadarı yeter," dedi. "Eğer kafa derini yüzdürmek istemiyorsan buralarda bu şekilde konuşmamalısın."

Cinin de etkisiyle sesi bir parça çatlak çıkan Charles hararetle itiraz etti: "Ama bunda ne kötülük var? Hayır desin, olsun bitsin, onu tutup zorla yere yatıracak değilim ya!"

Omzunu silkti. "Birleşik Devletler'de işlerin nasıl olduğunu duydum, Wyman'dı değil mi? Ama aslında pek inanmadım. Yani herhangi bir kadına gidip o işi isteyip istemediğim sorabilir miyim?"

"Makul bir şekilde olursa, evet."

"Onlar da kabul ediyorlar mı?"

"Bazıları eder, bazıları da etmez. Buradakiler gibi."

"Ne buradakiler gibisi! Bir keresinde..." Reaktör uzmanı, Charles'a başından geçen maceraları ve Hükümet'in "saygıdeğer" kadınlarım elde etme konusunda yaşadığı güçlükleri konu edinen uzun ve kafa karıştırıcı bir hikâye anlattı.

Charles buradaki değer yargılarının farklı olduğunu çok iyi anlamış bir şekilde bardan çıktı. Batakhanelerin pencerelerindeki o pasaklı ucubeleri ve neden erkeklerin daha iyilerim aramak yerine onlara razı olduğunu anlamıştı. O anda karşı konulmaz bir vatan hasreti dalga dalga tüm benliğim sardı.

Çarkın o pis dişlileri yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Namus düşkünlüğü, tecavüz, cinsel soğukluk, güç elde etmek için girişilen entrikalar ve belki de suikast? Sadece tek bir ima dışında

Grinnel, Teşkilat Bölgesi'ni ilgilendiren hiçbir şey söylememişti.

Ama bu haydut sürüsünün kıtadaki zenginlere kin beslemelerinden daha mantıklı bir şey olamazdı.

Kıyı bölgesinin arka tarafları, gemicilik malzemeleri satan dükkânlar ve meskûn mahaller ile doluydu, işler, mekanizas-yon ve kas gücünün anlaşılması zor bir karışımı ile yürütülüyordu. Açık olan barakalardan birinde bir tornacının, tezgâhta bir silah namlusu yapmakta olduğunu gördü; torna Max Wyman'ın çok iyi bildiği o 18 inçlik standart ehrenhafter rotoru tarafından döndürülüyordu. Ama onun hemen yanındaki dikey bir delgi aletim gören Orsino gözlerine inanamadı, iki adam, kan ter içinde ve nefes nefese, delgi aletinin kendi boylarına eşit dikey gövdesini bin bir güçlükle çevirmeye çalışıyorlar, gövdeden çıkan bir kayış da, iri bir bronz kütlesinin içine giren matkap ucunu döndürüyordu. Adamlar paçavralar içindeydi, kirli paçavralar. Ve Orsino, adamların bileklerinden sarkarak sakırdayan şeyleri görünce şaşkınlıktan afallayıp kaldı. İkisi de, döndürmeye çalıştıkları gövdenin kulplarına zincirlenmişlerdi.

Şaşkınlık içinde yürümeye devam etti; şimdi denizaltın-dayken duyduğu bazı anlaşılmaz cümleleri daha iyi kavrayabiliyordu.

"Hiçbir Fransız burada uzun süre kalamaz. Bir İngilizce günde bir kere bifteğim ver, Fransız'dan çok daha fazla çalışır.

"Evet, ama bir İngiliz'i kamçılayamazsın. Bunu yaparsan çok ters davranmaya başlıyorlar."

"Sadece bir süre için surat asıyorlar. Ama sana şunu söyleyeyim, dostum, asla bir İspanyol'u kamçılamaya kalkma. Eğer bir İspanyol'u kamçılarsan gerekirse yirmi sene de bekler ve bir gün bir punduna getirip senin kaburgalarım deşiverir."

"Eğer bir İspanyol haşlanmak istiyorsa, bunu gözardı edemem."

Konuşma kahkahalarla kesilmişti.

Haşlanmak! Böyle şeyler olabilir miydi?

Üstü başı pislik içinde, paçavralar giymiş on altı insan müsveddesi, yolda adeta sürünerek bir ipi çekiştiriyorlardı. İpi her seferinde 2-3 santimetre asılarak, küçük dişleri akşamüstü güneşiyle parlayan devasa bir türbin dişlisini taşıyan bir kızağı sürüklüyorlardı.

Hükümet'in reaktörleri vardı, Hükümet'in araç-gereçleri vardı. Öyleyse bütün bunların nedeni neydi? Yavaş yavaş anladı ki Hükümet'in madenleri, makinaları, atom enerjisi, hepsi savaş gemileri için kullanılıyordu ve tüketicilere, barış zamanlarında kullanılmak üzere hiçbir şey kalmıyordu. Hükümet yozlaşmış, bütün dişleri, pençeleri ve kaslarıyla insanları korkutarak baskı altında tutan yaşlı bir canavara dönüşmüştü. Hükümet şimdi, eskiden her ne idiyse o olmaktan çıkmış, gaddarlığın somutlaştığı, zarafetten uzak, asık suratlı bir kurum haline gelmişti. Onun sınırları içinde hayattan zevk alınabilen ne varsa hepsi, ölmek üzere olan bir organın anlamsız son çırpınışlarıydı.

Bir yerlerde bir çocuk feryat figan ağlamaya başladı ve Charles, içinde yükselen acıma duygusunu fark ederek şaşırdı. Sürekli masa başında çalışan ve bir antrenmandan soma, sahip olduğunu o ana

dek bilmediği kaslarında müthiş ağrılar duyan bir adam gibi Charles da, Teşkilat Bölgesi'nde zamanın renksiz akışı içinde hiç bu kadar keskin biçimde uyandırılmamış duygulan olduğunu keşfetti.

Zavallı küçük çocuk, diye düşündü, bu cehennem gibi yerde büyüyecek. Etrafında pataklayabileceğin köleler olması sende nasıl bir etki yapacak, bilemiyorum, ama böyle bir yerde büyürken nasıl insan kalabileceğim de merak ediyorum. Aşk korkusu sana ne yapacak, bilemiyorum. Sürekli aldatan biri mi olacaksın? Yoksa yağlı ve umursamaz bir yabancı ile garip ve sevimsiz bir odada güreşi andıran berbat bir beraberlik ile çirkin, vahşi bir azgınlık arasında seçim yapmak zorunda kalan çirkin, azgın bir hayvan mı? Bizim oyun oynamak için silahlarımız var, iyi oyuncaklardır bunlar, ama sana yaşayabilmen için bir silah verdiklerinde ve o korkunç vahşeti aşıladıklarında nasıl bir canavara dönüşeceğim bilmiyorum.

Reiner haklıydı, diye düşündü mutsuzca. ***Bu saçmalı a son verecek bir eyler yapmalıyız.***

Bir sokakta, yanlarından geçmekte olduğu bir kadınla adam itişiyorlardı. Neredeyse alışkanlık eseri yürüyüp gidecekti, ama bu Teşkilat Bölgesi'nde neşeli anlarda oynanan cinsten bir elbise yırtma oyunu değildi. Oldukça amansız ve sessiz bir itişmeydi bu...

Adamın üzerinde Muhafızlar'ın giydiği cinsten bir kazak vardı. Charles sokağa girerek adamı kadından ayırdı; daha doğrusu adamın kaya gibi sert kolunu hızla çekti ve adam şaşkınlıkla kadını bıraktı ve dönerek Charles'a baktı.

"Hemen kaç," dedi Charles kadına, etrafına bakınmadan. Gözucuyla kadımn olduğu yerde durduğunu görmüştü.

Adamın eli sustalı bıçağının üzerindeydi. Charles'a şöyle dedi: "Defol. Hemen. Sakın Muhafızlar'la oyun oynama."

Charles dizlerinin titrediğim hissediyordu ve bu da çok iyiydi. O güne kadar yaptığı onca polo maçında edindiği tecrübelerden biliyordu ki iyice gerilmişti ve her an patlayıp harekete geçebilirdi. "Çek bıçağım," dedi, "çek de yedireyim sana onu."

Adamın yüzü birden ciddileşti; bıçağı çekti ve kolunu hızla indirdi. Bıçak Charles'ın tam kamına saplanacaktı. Eğer Charles onu durdurmaya kalkışsaydı bile adam ona sarılıp bıçağı sırtına saplardı.

Sol eliyle adamın bileğini yukarıdan tuttu ve geri itti. Bu sırada bıçak kolunu hafifçe yırtmıştı. Muhafız, ağırlığım bıçağı tuttuğu elinden tarafa vererek Charles'ın kasığına okkalı ama bir o kadar da ihtiyatsız bir tekme atmaya kalkıştı, bu sırada Charles tek ayağınımn üzerinde dengesiz bir biçimde duran adamı tuttuğu gibi sokağın pis zeminine yapıştırdı. Sırtüstü yere düşen Muhafiz debeleniyordu ve uğursuz bir an için Charles, ağırlığı nedeniyle adamın bileğinin elinden kurtulacağım düşündü, ama o an geçti ve sağ ayağım Muhafiz'ın dirseğinin iç tarafına koyarak yorulan sol eline sağ eliyle destek verdi ve adamın önkoluna iki eliyle birden bastırmaya başladı. Adam inledi ve elindeki bıçağı düşürdü. Tüm bunlar belki de beş saniye sürmüştü.

Charles nefes nefese konuştu: "Kolunu kırmak ya da kafana sıkı bir tekme yapıştırmak ya da buna benzer bir şey yapmak istemiyorum. Yalnızca def olup gitmem ve kadım rahat bırakmanı istiyorum."

Hiçbir şey yapmadan uzakta öylece duran kadının farkındaydı. Öfkeyle şöyle düşündü: En azından bıçağını alabilirdi.

Muhafız boğuk bir sesle konuştu: "Hele bir tekme at, yemin ederim bütün hayatımı buna adamam gerekse bile seni bulup lime lime doğrarım."

Güzel, diye düşündü Charles. Şimdi beni korkuttuğunu düşünebilir. Güzel. Adamın önkolunu serbest bıraktı, doğruldu ve ayağım adamın dirseğinden kaldırarak geri çekildi. Muhafiz güçlükle yerden kalktı, kolunu büktü ve gözlerim Charles'dan hiç ayırmadan sustalı bıçağım almak üzere eğildi. Sonra tam Charles'ın ayakları dibine yere tükürdü. "Alçak serseri," dedi. "Eğer o kahrolası karga buna değseydi, kalbim deşerdim senin." Sokağın başına doğru yürüdü ve köşeyi dönüp caddeye çıkana kadar Charles gözleriyle onu takip etti.

Sonra döndü, kadımn hiç konuşmaması onu rahatsız etmişti.

Kadın, Lee Falcaro'ydu.

"Lee!" dedi, afallamıştı. "Burada ne arıyorsun?" Yüzü her şeyiyle aynıydı ve kaşları daha önce de gördüğü gibi yine hafifçe çatılmıştı. Ama o, Charles'ı tanımadı.

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu, şaşkın bir sesle. "Bu nedenle mi beni o hayvandan kurtardınız? Size teşekkür etmeliyim. Ama ben sizi hiç hatırlamıyorum. Burada tanıdığım fazla insan yok. Hastaydım da."

Şimdi belirgin bir farklılık vardı. Sesi biraz mızmız çıkıyordu. Ve Charles ortaya hayatım koyarak bahse girerdi ki Lee Falcaro, asla böyle hafif ukala, hafif züppe ve sesine yapmacık bir ilginçlik katmaya çalışır bir tonda konuşmazdı. "Hastaydım da."

"Ama sen burada ne arıyorsun? Hay Allah, beni tanımadın mı? Ben Charles Orsino!"

O an korkunç bir hata yaptığını fark etti.

"Orsino," dedi kız. Ve soma tükürdü: "Orsino! Teşkilat' tan!" Gözlerinde meşum bir nefret vardı.

Döndü ve sokakta var gücüyle koşmaya başladı. Charles bir dakika kadar olduğu yerde aptal gibi kalakaldı, soma o da kızın peşinden sokağın başına kadar koştu. Gitmişti. New Ports-mouth'ta bir dakikada hemen hemen her yere koşabilirdiniz.

Beresinin üzerinde çaprazlama duran iki tüy bulunan çelimsiz ve kısa bir denizci, bir binaya yaslanmış, öylece duruyordu. Charles'a kıs kıs güldü: "Onun peşini bırak, denizci," dedi. "O. DİB'in malıdır."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Bu düşük rütbeli denizci subayı, filosunun sımm açıkla-yıverdi: "Lee Bennet. Buraya birkaç ay önce DAR tarafindan kaçırılarak getirildi. Donanma Istihbaratı'nın şu ana kadarki en büyük başarısı. Teşkilatla ilgili her ayrıntıyı biliyor, bütün aileleri tanıyor, kim ne yapar, figüranlar kimler, işe

yarayanlar kimler, hepsini biliyor. Müthiş! Tüm gizli bilgiler! Teşkilat'tan nefret ediyor. Eskiden bazıları ona bir kötülük yapmış."

"Sağ ol," dedi Charles. Ve caddede yürümeye başladı.

Bu şaşırtıcı değildi. Bunu tahmin etmeliydi.

Her nimetin bir külfeti vardı.

Falcaro ailesinden olmanın bedeli. Kendisi de böyle bir şeye hazır olana kadar kimseyi ölümcül bir tehlikeye atamazdı.

Sadece her nedense nevrotik, yapay Lee Bennet'i aniden Lee Falcaro yapacak tetik mekanizması çalışmamıştı.

Bir casus olarak yakalanıp idam edilmesinin dakikalar mı yoksa saatler mi alacağım merak ederek amaçsızca dolaşmaya devam etti.

10

Sadece dakikalar sürdü.

Tekrar sahile doğru yöneldi, koşmaktan korkuyor, kafasında bir tekne çalıp kaçmakla Yarbay Grinnel'dan yardım ve koruma istemek arasında gidip gelen belirsiz bir fikri evirip çeviriyordu. Barların ve batakhanelerin bulunduğu bölgeye varmadan uzun boylu, şık görünüşlü sekiz kişi arkasından yetişip onu yakaladı.

"Durun, bayım," dedi bir çavuş. Durdu ve çavuş dikkatli gözlerle onu inceledi. "Siz Orsino musunuz?"

"Hayır," dedi umutsuzca. "O deli kadın bana 'Orsino' diye bağırmaya başladı, ama ben o değilim. Benim adım Wyman. Neler oluyor, çavuş?"

Diğerleri yanında ve arkasında toplanmışlardı. "Biz DİB'e doğru gidiyoruz. Bizimle gelir misiniz, yoksa biz mi sizi götürelim?"

"işte o orospu çocuğu!" diye bağırdı biri. Birden etraflarına bir düzine kazaklı Muhafız toplanmıştı. Başlarında da Or-sino'nun adil bir kavga sonunda dövdüğü o gangster kılıklı adam vardı. Çavuşa tatlı bir sesle, "Onu istiyoruz, bahriyeli," dedi. "Adamlarına toz olmalarım söyle."

Çavuşun benzi sarardı. "DIB tarafından sorgulanmak üzere aranıyor. O bir Teşkilat casusu. Elinizde yazılı emir var mı?"

Sarhoş bir kahkaha duyuldu. "Şu iki kazıklı denizciyi yakalayın hemen," derken kendini tutamayıp güldü Muhafız. "Emir mi?" Çenesini çavuşun suratına iyice yapıştırdı. "Ona istediğimiz şeyleri yapabilmek için emre ihtiyacımız yok, bahriyeli. Adamlarına toz olmalarım söyle. Siz Denizciler şimdiye dek Muhafızlarla oyun oynanmayacağını öğrenmeliydiniz."

Çok genç ve düşük rütbeli bir subay çıkageldi. "Neler oluyor burada beyler?" diye keskin bir sesle sordu. "Dikkat!" Hem Muhafızlar hem de Denizciler bütün dikkatlerim gözleriyle birbirlerini tartmak için harcadıklarından subayı gören olmamıştı. "Dikkat dedim! Lanet olsun, Çavuş, rapor ver!" Hiçbir tepki yoktu. Subay öfkeyle bağırdı: "Bu işten yakanızı kurtarabileceğinizi düşünebilirsiniz sersemler, ama kesinlikle yanılıyorsunuz!" Hızlı adımlarla uzaklaştı, yumruklarım sıkmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Orsino subayın, bir arsaya açılan ve üzerinde "PeBü Motorlu Araç Park Yeri" yazan bir kapıdan içeri girdiğini gördü. Ve başları derde girmeden önce oradan uzaklaşmaları için yalnızca birkaç saniyeleri olduğu yönündeki ortak kanıya kendisi de katıldı. Denizci çavuş zamana oynuyordu: "Mahkûmu size teslim etmekten memnuniyet duyarım," diye söze başladı, "eğer bana bir emir..."

Muhafiz, çavuşun karın boşluğuna sıkı bir tekme yapıştırdı. Orsino, çavuşun Muhafiz'ın ayağım yakaladığım, yere düşürdüğünü ve hemen dönerek başka bir Muhafiz'a giriştiğim görünce onun bir aptal olduğunu düşündü, ama soma kendisi de canını kurtarmak için, kükreyen üç Muhafiz'a karşı dövüşmeye başladı.

Birden ortalığı kaplayan müthiş bir gürültü, büyülü biri soğuk hava dalgası gibi, kavga eden güruhu olduğu yerde dondurdu. Elli kalibrelik bir gürültüydü bu.

O denizci üsteğmen geri gelmişti; üstelik bu kez, kaportasının üzerine her biri elli kalibrelik bir çift makınalı tüfek monte edilmiş olan bir cipin içindeydi. Ve namluyu kalabalığın tam ortasına çevirmiş, öfkeyle bakıyordu, insanlar barlardan, batakhanelerden ve gemicilik malzemeleri satan dükkânlardan dışarı kaçışıyor, manzarayı daha da dehşet verici kılıyordu.

Üstek bir elini silahın titreyen desteğinden kaldırarak kepini hafifçe yatırıp bir gözünün üstüne getirdi. "Sıraya gir!" diye öfkeyle bağırdığında Orsino, kendini bu tanıdık sesin uyandırdığı hüzünlü havaya kaptırdı. Bu, sesin kime ait olduğunu çıkarmasından yaklaşık üç saniye önceydi. Bu üç saniye içinde Muhafızlar ve Denizciler düzgün gruplar oluşturmaya başlamışlardı.

Hareket etmek için adeta sabırsızlıkla beklemekte olan cip, yerde dizleri gerilimle titreyen Orsino, hepsi mükemmel bir polo maçından bir manzarayı andırıyordu. Charles otomatik olarak tepki verdi ve cipe doğru atıldı.

Üstek'in yüzünde gerçeküstü bir parıltı belirdi, ama sonra bu parıltı birden telaşa ve dehşete dönüştü. Charles onu tuttuğu gibi yere indirmiş ve sürükleyerek cipin arkasındaki küçük kasasına tıkmıştı. Cipe atlayarak yolda ilerlemeye başladığında burada da sağda solda toplaşmış seyirciler arasında sürüp gitmekte olan bir kavga olduğunu gördü.

O andan sonra iş sadece bir elle direksiyonu kontrol edip diğeriyle de ekseni etrafında dönüp duran elli kalibrelik çifte makinalıyı güvenli bir şekilde kontrol altına almaya, Üstek'in hâlâ baygın olup olmadığına bakmak için geriye dönmeye, yayalara ve köpeklere çarpmamaya dikkat etmeye, yoldaki tekerlek izlerim takip etmeye, cipin hızım kesebilecek her şeyi dışarı atmaya, yoldaki işaretlere dikkat etmeye ve tehlikeli bir takip olasılığım kestirmeye kalıyordu. Onun gibi bir çift kale

Tekilatn

polo oyuncusu için basit ve sıkıcı bir idmandı bu.

Yol, kıvrılarak yeni nesil bodur ağaçlardan oluşan ormanlık bölgenin beş mil kadar içine uzanıyor ve paçavralar içindeki zincirli adamların kütükleri sürükleyerek gürültüyle çalışan buharlı bir bıçkı fabrikasına taşıdığı bir kereste kampında son buluyordu. Orsino, çalışmayan adamların üzerinde bulunan silahların parıltısını gördüğünde hemen cipi 180 derece geri döndürdü, çeyrek mil kadar geri gitti ve saatte elli mil hızla insanın böbrek taşlarım düşürecek bir yolda tavşan-tazı oyunu oynamaya başladı. Yolda, çapı beş-altı santimetreyi geçmeyen bir keresteye çarpmamak için direksiyonu kırmak zahmetine katlanmadı.

Cip giderek solan akşamüstü ışığı altında bu yolculuğu bir saat daha kaldırabildi, soma sarsılarak durdu. Orsino biraz geç de olsa Üstek'i kontrol ettiğinde bilincinin yerinde olduğunu, ama aracın bir köşesinde beti benzi atmış bir şekilde yattığını gördü. "Tanrım," diye mırıldanıyordu. "Aman Tanrım!" Ama Orsino'nun kendisine baktığını görünce büyük bir gayretle, sendeleyerek ayağa kalktı ve cipin arka kısmında doğruldu. "Tutuklusun, denizci," dedi. "Bir subaya vurmak, kamu malına zarar vermek, hükümete ait bir aracı yolculuk izni olmaksızın kullanmak..." Bacakları ona ihanet etti ve yığılırcasına oturdu.

Orsino, onu bağlamak, çifte makinah ile delik deşik etmek ya da bir ingilizanahtan ile kafasına vurmak gibi fikirleri hızla kafasından geçirdi ve hepsine boş verdi.

Şu ana kadar her şeyi berbat etmiş görünse de hâlâ yerine getirmesi gereken bir görevi vardı, ilk kez, Hükümet'in resmi görevli bir subayı, yetkisi altında sayılırdı, karada yürümeye alışana kadar da onu elinde tutmak istiyordu. Lafı adamın ağzına tıktı: "Saçma. Tutuklu olan sensin."

Üstek herhangi bir ihlal suçu işleyip işlemediğim kafasında hızlıca tarttıktan soma ihtiyatla sordu: "Hangi yetkiyle?"

"Ben Teşkilat'ı temsil ediyorum."

Bu sözler bomba etkisi yaratmıştı. Üstek kekeledi: "Ama mümkün değil, ama imkânsız, ama nasıl..."

"Nasıl olduğuna kafanı yorma."

"Sen delisin. Öyle olmalısın, yoksa burada durmazdın. Senin Kıta'dan olduğuna ve cipin bozulduğuna inanmıyorum." Sesi biraz histerik çıkmaya başlamıştı. "Burada bozulamaz. Otuz milden fazla içeri girmiş olmalıyız."

"Otuz mil içeride ne var sanki?"

"Yerliler, aptal!"

Gene yerliler. "Ama benim yerlilerden çekindiğim yok. Yanımızda bu silah varken."

"Anlamıyorsun," dedi Üstek. Sakin bir sesle konuşmaya zorluyordu kendim. "Burası Dış Bölge. Buranın kontrolü yerlilerde. Etrafta onlar varken hiçbir şey yapamayız. Gece karanlığında insanların

üzerine çullanıp şişlerler. Şimdi hemen şu kahrolası cipi tamir et de yola koyulalım!"

"Kurşuna dizilmek için mi? Aptallık etme, Üsteğmen. Ben motora bir göz atarken sanırım beni vurmazsın?"

Üstek etrafına bakmıyordu. "Hayır, hayır... dedi. "Sen bir gangster olabilirsin, ama..." Sesi giderek zayıfladı ve sustu.

Orsino sertleşti. "Gangster" pek hoş bir tabir değildi. "Bana bak korsan," dedi, tehditkâr bir sesle. "Bence bu..."

"Korsan mı?" diye öfkeli bir sesle gürledi Üstek. Soma hemen çenesini kapadı ve endişeyle etrafına bakınmaya başladı. Numara yapmıyordu, Orsino da telaşlanmıştı.

"Şu vahşilerden bahset biraz," dedi.

"Canın cehenneme," dedi Üstek somurtarak.

"Bana bak, önce sen bana gangster dedin. Hani yerlilere ne oldu? Beni kandırmaya çalışıyordun, değil mi?"

"Sen benim soylu Kuzey Amerikan kıçımı öp, gangster."

"Çocuk olma," diye onu azarladı Charles, olgun ve üstün bir havayla. (Üstek kendisinden birkaç yaş daha genç görünüyordu.) Oturduğu koltuktan kalktı ve kaportayı açtı. Hasar pek fazla değildi, şanzımandaki bir pim on beş santimetre çapında bir ağacı devirmeye çalıştığı sırada kırılmıştı. Üzgün bir sesle rapor verdi: "Motor bloku çatlamış. Cipi sonsuza kadar unutabilirsin. Yoluna devam et, Üsteğmen. Seni durdurmaya çalışmayacağım."

Üstek öfkelendi. "îstesen de beni durduramazdın zaten, gangster. Karanlıkta tek başıma yürüyerek üsse geri gitmeye çalışacağımı düşünüyorsan sen delisin. Ayrılmayacağız. Belki ikimiz onları gece boyunca uzak tutmayı başarabiliriz. Sabaha Allah kerim."

Evet, belki subay ormanda gerçekten vahşiler olduğuna inanıyordu, ama bu var oldukları anlamına gelmezdi.

Üstek dışarı çıktı ve kaportaya şüpheli gözlerle baktı. Kesin olan iki şey vardı; birincisi arabalardan hiç anlamıyordu, İkincisi de bir insanın deniz üssüne gitmek yerine ormanda kalma riskim isteyerek göze alacağım aklından bile geçiremi-yordu. "A-ha," dedi. "Gerçekten de çatlamış bu blok. Ben ateş yakarken sen de silahı yerinden çıkar."

"Baş üstüne efendim," dedi Charles alaycı bir sesle ve selam verdi. Üstek gayri ihtiyari bir hareketle selama karşılık verdi ve çalı çırpı toplamaya başladı.

Tam sol üniteyi yerinden çıkarmıştı ki çökmeye başlayan karanlıkta Üstek yanma yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Yavaş! Farları yak!"

Charles denileni yaparken söylendi: "Neler oluyor ?"

"Sessiz ol! Galiba bir geyik gördüm. Eğer rüzgâr doğru yönden esiyorsa cipin kokusunu almayacaktır. Şu diğer namluyu al."

Farlar, ormanın içine doğru iki aydınlık şerit oluşturdu, derken ürkek ve sevimli bir hayvanın başı belirdi. Yirmi metre kadar ileride şaşkın gözlerle etrafına bakmıyordu. "Haydi vur şunu," diye fısıldadı Üstek.

Charles yavaşça ve sessizce atış taliminde öğrendiklerini uygulamaya başladı; alıcıyı aç, temizle, kapa, yarım doldur, mafsalı sür, tam doldur, nişangâhı kaldır, nişangâhı ayarla, silahın kontrolsüzce sağa sola savrulmaması için vidayı ayarla, yüksekliği ayarla, nişangâhta hedefi gör, nişangâhı indir...

O an olabilecek en berbat şey oldu. Tam tetiğe hafifçe dokunması için her şey hazırdı ki namlunun sabit durmadığım ve şaşkın şaşkın bakman geyiğin kafası etrafında daireler çizip durduğunu fark etti. Dahası, bunun eşi benzeri görülmemiş ve yanlış kabza tutma biçiminden kaynaklandığını gördü. Öldürme korkusuyla ilgili anlatılan hikâyelerin dolduruşuna gelmiş birinin tutuşu kadar kötü değildi belki, ama gene de

kötüydü.

"Haydi! Haydi!" diye kızgın bir sesle fısıldadı Üstek.

Gözlerini kapadı, dişlerini sıktı ve birden tetiğe bastı. Parmağını kaldırmasına fırsat kalmadan silah gök gürlemesini andıran bir ses çıkararak patlamış ve yirmi mermi fırlatmıştı bile.

Üstek şüpheli bir tonda "Vurdun onu," dedi. "Şu boştaki silahı al da gidip bakalım."

Anlaşılmaz bir biçimde terleyen Charles bir fişeklikten yirmi kurşun saydı ve yirmi birincisini çıkardı. Yirmi mermiyi boşalan silaha doldurdu ve eliyle şöyle bir tarttı. Aptallar, diye düşündü ve yedinci mermiyi çıkardıktan soma sekizden j yirmiye kadar olan mermileri yere boşalttı. Farların ışığım takip ederek titreyen dizleriyle Üstek'in peşinden gitti ve onu; parçalanmış hayvanın başında buldu.

"Dostum," dedi subay. "Her şeyi berbat etmekte ne kadar da ustasın! Önce cipi parçaladın, şimdi de yirmi kiloluk bir geyiğin kamına kırk kilo mermi doldurdun. Bundan ham-burger bile çıkmaz!"

"Öyleyse kendin niye vurmadın?" diye sordu.

"Keşke öyle yapsaydım," dedi Üstek, keyifsiz bir sesle. "Daha önce hiç bu silahlarla atış yapmadığım için senin bu işi daha iyi becerebileceğim düşünmüştüm." içindeki mermi;, parçacıkları nedeniyle parlayan etten bir parça kopardı ve iyi-i ce inceledikten soma tekrar yere attı. "Hadi cipe geri döne-\ lim."

Cipe doğru yürüdüler. Orsino sordu: "Şu senin yerliler nasıl çalışıyor?"

"Karanlıkta birden karşına çıkarlar. Mızrakları ve birkaç tane de çalıntı silahlan var. Genellikle

silaha koyacak mermileri bulunmaz, ama buna güvenerek hareket edemezsin. Ayrıca onların... cadılan var."

Orsino güldü. Kamı gerçekten çok acıkmaya başlamıştı. "Buralarda yiyebileceğimiz bir ot yetişiyor mu, biliyor musun?"

Üstek güvenle cevap verdi: "Sanırım sabaha kadar köklerle idare edebiliriz."

Orsino elindeki silahı cipe dayadı. Yerdeki bir bitkiyi söktü, kökündeki toz toprağı silkeleyerek temizledi ve tadına baktı. Bu kesinlikle kök tadıydı. Şöyle bir iç geçirdi ve başka bir bitkiyi denedi. "Silahların ikisini de yerlerinden çıkardığımda onlarla ne yapacağız?"

"Cipte onların monte edildiği yerin bir şekilde sökülüp üçer ayaklı iki parçaya ayrılabiliyor olması lazım. Ben ateşi canlandırırken sen de bir bak bakalım, becerebilecek misin?"

Üstek yirmi dakikada çok küçük ve çok dumanlı bir ateş yakmayı başardı. Orsino da hâlâ cipteki silah montaj elemanlarıyla boğuşuyordu. Ayırmayı becermişti, ama bir türlü tekrar takamıyordu. Üstek nihayet aşağılayıcı bir tavırla yamna gelerek yardım elini uzatmaya karar verdi. Ama o da beceremedi.

"Bak," dedi Orsino nefes nefese. "Silahın oturacağı çember tamam, yükseklik vidası tamam, arka ayak tamam... herhalde. Diğer iki ayağı da takmanın bir yolu olmalı!"

iki öfke krizi ve dört kırık tırnaktan soma fark ettiler ki aslında iki ön ayağı "yükseklik vidası" tutuyordu ve yükseklik arka ayaktan ayarlanıyordu. "Senin gibi subay olmaz olsun," diye homurdandı Orsino.

Derken yağmur başladı ve ateş hafif bir tıslamayla söndü. Hemen koşarak cipin altına girip yüzükoyun yattılar; bunu laf olsun diye yapmamışlardı, ikisinin de elinde silah vardı ve ikisi de 180'er derecelik bir açıdan sorumluydu.

Charles nispeten kuruydu, yalmzca buz gibi bir su bir çatlaktan sızarak sol dizine damlıyordu. Bir saat kadar gözlerim dört açarak etrafı kolaçan ettikten -hiçbir şey görmemişlerdi-ve her sese kulak kabarttıktan -yağmur damlalarından başka ses yoktu— soma Charles bir horultu duydu ve hemen Üstek'i dürttü.

Üstek yorgun bir sesle küfretti. "Sanırım uyanık kalmak için konuşsak iyi olacak."

"Benim uyumak gibi bir sorunum yok, korsan."

"Öf, yeter ama artık. Bu korsan lafım da nereden çıkardın, gangster?"

"Siz kanun kaçağısınız, öyle değil mi?"

"Yok canım! Esas kanun kaçağı olan sizsiniz. Anayasal bir kuram olan Kuzey Amerika Hükümeti'ne karşı ayaklandınız. Sizin kazanmış olmanız -o da şimdilik- haklı olduğunuz anlamına gelmez."

"Kazanmış olmamız haklı olduğumuz anlamına gelmez. Ama o Hükümet dediğiniz şeyin bize saldırarak leş kargaları gibi her yeri yağmalaması sizin haksız olduğunuz anlamına gelir. Tanrım, size katıldığımdan beri gördüklerim tek kelimeyle iğrenç!"

"Eminim öyledir. Yuvaya saygı, evliliğin kutsallığı, cinsel ahlak, kanun ve düzen... geldiğin yerde böyle şeylerden haberin bile yoktu, öyle değil mi gangster?"

Orsino dişlerini sıktı. "Binleri seni yalanlarla kandırmış," dedi. "Teşkilat Bölgesi'nde de en az burada olduğu kadar ev ve aile hayatı, ahlak ve düzen var. Belki de buradakinden de fazla."

"Saçma, istihbarat raporlarım gördüm, sizin nasıl yaşadığınızı gayet iyi biliyorum. Şimdi sen bana sizde cinsel yozlaşma olmadığını mı söylüyorsun ? Çokeşlilik yok mu? Çokko-calılık yok mu? Kumar serbest değil mi? Alkol ticareti yapılmıyor mu? Yolsuzluk ve rüşvet yok mu?"

Orsino silahın namlusundan yağmura doğru baktı. Söylediklerinde bir dolap çeviriyor olması ihtimalim ortadan kaldıracak kadar gerçeklik payı vardı. "Bak," dedi. "Teşkilat Böl-gesi'nden sıradan bir adam olarak beni örnek al. Belki yüz kişi tanıyorum, bu yalmzca bir tahmin. Bunların arasında senin deyiminle 'cinsel açıdan yozlaşmış' olan yalmzca üç kadın ve iki erkek var. iki kan ve bir kocanın olduğu yalmzca bir aile biliyorum. Yeri geldi diye söylüyorum, senin atladığın bir şey daha var. Tanıdığım bir dörtlü vardı, beraber yaşayan. Ama şimdi onlar da iki çift halinde ayrıldı. Gerçekten çokkocalılık-tan yana olan hiç kimseyi şahsen tanımıyorum, ama böyle üç kişi duydum. Ve diğerleri hepsi de orta yaşlı, sıradan çiftler."

"A-ha! Orta yaşlı! Yani bu, ahlaktan bahsederken orta yaşın altında olan herkesi dışarıda bıraktığın anlamına mı geli-yor?

"Doğal olarak," dedi Charles. Şaşırmıştı. "Sen bırakmaz miydin?"

Aldığı tek cevap bir kahkahaydı.

"Pebü nedir?" diye sordu Charles.

"Pe-Bü," diye hecelere ayırarak tekrarladı Üstek. "Personel Bürosu, Kuzey Amerika Donanması."

"Sen ne iş yapıyorsun orada?"

"Personel Bürosu ne iş yapar?" diye sordu sabırla. "Personelin işe alınması, sınıflandırılması, atanması, terfisi ve eğitimi bizim sorumluluğumuzda."

"Masa başı işi, ha? Ateş etmeyi ya da araba kullanmayı bilmemene şaşmamalı."

"Eğer arkamı kollaman için sana ihtiyacım olmasaydı şu silahı o pis gırtlağına boşaltırdım senin. Bilgin olsun diye söylüyorum, gangster; bütün subaylar daimi görev yerlerine atanmadan önce bir süre böyle masa başı işleri yaparlar. Ben denizaltılarda görev alacağım."

"Neden?"

"Ailem. Babam bir denizaltının komutanıdır. Adı Kaptan Van Dellen."

Aman Tanrım. ***Van Dellen.*** Grinnel'ın -ve onun- öldürdükleri denizaltı komutanı. Çocuk daha babasının bir acil durum dalışı sırasında "kaybedildiğim" bilmiyordu.

Yağmur durmuş ve sağanak sesi, yerini yapraklardan ve dallardan akan damlaların çıkardığı düzensiz şıpırtılara bırakmıştı.

"Van Dellen," dedi Charles. "Bilmen gereken bir şey var."

Üstek sert bir tonda cevap verdi: "Boş ver şimdi." Yarım dolu silahım sürgüyü çekerek tam dolu hale getirdi. "Dışarıdan sesler duyuyorum."

11

Benliğim ele geçirmeye çalışan tanrıçanın varlığım hissediyordu, ama çok zayıf bir şekilde. Karanlık... çok karanlık... ve çok yorgun... kaç yaşındaydı? Dünyaya geldiğindçn beri kafasının üzerinde sekiz yüzden fazla ay doğmuş ve batmıştı. Ve silah seslerine başka silah seslerinin karşılık verdiğini duydu ğunda doğruca mızraklı adamlarının reisine koşmuştu. Silah, denizden gelen demirciler demekti ve becerebildiğin zaman demircileri öldürürdün.

Karanlıkta kısa ve keskin bir kahkaha attı. Ağaç dallan hışırdıyordu. Mızraklı adamlardan biri sesin geldiği yöne baktı, Kadın, mızraklı adamın yüzünde endişeli bir ifade olduğunu biliyordu. "Sen işine bak, aptal!" diye gürledi. "Yoksa Bridgct şahidim olsun ki..." Islığa benzer bir ses çıkararak iç çekti ve tekrar öfkeyle bağırdı. Böylelerine sık sık iplerin kimin elinde olduğunu hatırlatmak gerekirdi. Şu sersemi öldürse miydi? Şimdi değil; yakalanması gereken bu kadar çok silahlı demirci varken değil.

Demircilerin arsızlıklarına olan öfkesi arttıkça içindeki tanrıçanın gücünü solgun göğsünde giderek daha yoğun bir biçimde hissediyordu. O kahrolası metal parçalarıyla onun ormanına geliyorlardı. Onların ciğerlerini sökecekti.

iki kişiydiler. Dişsiz bir sıntış yaşlı yüzünü kapladı. Otuz aydan beri iki demirciyi bir arada yakalamamıştı. Bütün yaşlılığına ve hastalığına rağmen iktidar için ne mükemmel bir kişiydi, şüphesiz öyleydi! İşe yaramaz, kalın kafalı yeğeni atlardı, zıplardı, bir havası da vardı, ama tacı asla onun gibi taşıyamazdı. Kız kardeşine gelince, yaygaracı kocakarının tekiydi; günümüzde her şey yozlaşmıştı. Eskiden olsa, kız kardeşinin defteri, gençliğinde kendisini kanıtlayabilmek için geçmesi gereken zorlu imtihanı reddettiğinde durulurdu. O ufaklık da, adı her ne idiyse, ancak ruhunu tanrıçaya teslim ettiği zaman tacı taşımaya uygun biri olurdu. Tabii eğer kızkardeşi ya da yeğeni kendisinin yakasına yapışıp işini bitirmeye, ya da bir mızrağı bağırsaklarına saplamaya, ya da çok ağır bir kayayla kafasına vurmaya kalkışmazlarsa.

Günümüzde her şey yozlaşmıştı, iktidara gelebilmek için kendi annesini zehirlemişti, doğruydu bu yaptığı, çünkü iktidarı gerçekten hak eden bir kişi, ölmeden önce zehri kusabi-lirdi.

Sağındaki ve solundaki mızraklı adamlar biraz güçlükle de olsa nöbet değiştirdiler. Konuşan iki

demircinin belli belirsiz mırıltılarım duydu. Bırak konuşsunlar! Kuşkusuz tanrıcıya edepsizce küfrediyorlardı; demircilerin ağızlan yiyecekle ııka basa dolu olmadığı zamanlarda yaptıklan tek şey buydu kuşkusuz.

Halkı için demirden mızrak ve ok ucu yapan Kennedy adındaki adamı düşündü; garip biriydi, tannça onu kutsamış-tı, bu da tannçanın engin kudretim gösteriyordu. O bir demirciyi bile kutsayıp taraf değiştirtebilirdi. Garip biriydi demirci. Ama işini iyi yapıyordu. Yaşlı kadın, içindeki gücün ilaha da artmasını diledi; yorgundu ve çok zor görüyordu. Ama tannçanın inayetiyle bugün kutsal kulübenin üzerinde iki yeni kafa olacaktı. Çok zor görüyordu, ama tannça onu muzaffer kılardı...

Titrek bir sesle baykuş gibi bağırdı ve çalılıklardan çıkan mızraklı adamlar hemen yanma geldiler. Tadı içindeki güçle çatışacağı için bal yemesine izin verilmiyordu, ama gücün tadı balınkinden çok daha fazlaydı.

Ağaçlardan yere düşen iri damlaların şıpırtısından daha yüksek bir ses değildi, ama türü değişikti; hayvanlarınkinden bile daha biçimsiz, iri vücutlu insanların geçerken çıkardığı hışırtılar ve mırıltı halinde duyulan konuşmalar.

Aniden, ürkütücü, kulak tırmalayıcı bir çığlık ve o yöne doğru koşan ayak sesleri duyuldu. Tamamıyla bir refleks sonucu Orsino elini hemen silahının tetiğine attı ve silahın gök gür-lemesini andıran sesi her yeri kapladığında beyninin kafasından çıkacak gibi olduğunu hissetti. Namludan fışkıran kızıl alevlerle birlikte gölgeler de ortadan yok olmuştu. Daha dikkatli ateş etmeli, aralıklarla sadece sekizer kurşun atmalıydın, dedi kendi kendine. Alt halkanın üzerindeki vidayı, tetiğe bir basışta bütün mermileri fırlatmayacak şekilde ayarlayıp, silahı da avuç içinin arkasıyla dikkatlice tutarak sağa sola çevirmeliydin, ihtiyar Gilby, en parlak öğrencisinin namluyu neredeyse yakmak üzere olduğunu ve silahım bir yangın hortumu gibi salladığını görse ne yapardı merak ediyorum. "Kahrol, Charles," -asık suratlı, çatlak sesli ihtiyar polocuyu hatırladı- "sen buraya kendim rezil edip zamanımı harcamaya mı geldin?"

Silah ateşi durdu, fişeklik bitmişti. Yirmi, elli, yoksa yüz mermi mi? Hatırlamıyordu. Elini bir başka fişekliğe attı, karanlıkta yavaşça silahı tekrar doldurdu ve dinledi.

"iyi misin, gangster?" diye arkasından seslendi Üstek, Charles'ı ürkütüp sıçratmıştı.

"Evet," dedi. "Geri dönecekler mi?"

"Bilmiyorum."

"Sizi orospunun piçleri!" Öfke dolu, şiddetli bir ses karanlıkta çınladı. "Belim kırıldı, sizi orospunun piçleri!" Ve ses hıçkırığa dönüştü.

Belki bir dakika kadar sessizce onu dinlediler. Ses, Orsi-no'nun sol ön tarafından geliyor gibiydi. Sonunda Üstek'e, "Eğer diğerleri gittiyse belki onun için bir şeyler yapabiliriz," dedi. "En azından biraz rahatlatırız."

"Çok riskli," dedi Üstek uzun bir duraklamadan soma.

Hıçkırıklar devam etti ve Orsino saldırının heyecanından kendim kurtarınca yorgunluktan, susuzluktan ve kaslarının ağrısından ölmek üzere olduğunu hissetti. Susuzluk konusunda bir şey yapabilirdi. Dizinin yanındaki çamurlu dereden avuçlarıyla iki kez su alıp içti, üçüncü seferde karanlıkta hıçkırmakta olan zavallının hissettiği susuzluğu düşündü ve eli ağzına gitmedi.

"Gidip onu bulacağım," diye seslendi Üstek'e.

"Olduğun yerde kal! Bu bir emirdir!"

Cevap vermedi, ama kasılmış ve ağrılar içindeki vücudunu cipin altından çıkarmak üzere harekete geçti. Ne var ki, kendisinden birkaç yaş daha genç ve atik olan Üstek dışarı daha önce çıktı. Cipin etrafında dikkatle, dolaşmaya başlayan ayak seslerim duyunca Orsino rahatladı ve derin bir nefes aldı.

"Bitirin işimi!" diye feryat ediyordu yaralı adam. "Tanrıça aşkına bitirin işimi! Sizi orospunun piçleri! Belimi kırdınız! Ahh!" Bu vahşi bir zevk çığlığıydı.

Üstek'ten boğulur gibi bir ses geldi ve soma karanlıkta ölümcül bir dayağın sesleri duyuldu hafifçe. Kahretsin, diye düşündü Orsino. Bu benim fikrimdi. Cipin altından sürünerek çıktı ve hızla ıslak çalılara doğru koşmaya başladı.

Yerde, karanlık bir yumak halinde alt alta üst üste yuvarlanarak dövüşen iki kişi vardı. Üstte çıplak bir sırt göründü; Orsino üzerine atıldı ve kafasına bir pençe savurdu. Eline kocaman bir sakal geldi, iki eliyle de sakallan tutup olanca gücüyle çekiştirdi. Bunu acı bir çığlık ve iki kolun delice çırpınması takip etti. Üstek adamın elinden kurtularak nefes nefese ayağa kalktı. Charles sert bir darbe sesi duydu ve bunu takiben yerde çırpınmakta olan adamın hareketsiz kaldığım gördü.

"Hemen silahlara," dedi Üstek boğulur gibi bir sesle. Dü şecek gibi oldu, ama Charles kolundan tuttu. Cipe geri dönerlerken ayaklan bir şeye takıldı ve sendelediler; bu kesinlikle bir insan vücuduydu.

Orsino'nun vücudu silahının arkasındaki çamur dolu çukura tekrar yatmamak için direniyordu, ama titreyerek de olsa bunu yaptı. Üstek'in yığılırcasına kendim yere atarak mev-zilendiğini duydu. "Ona ne yaptın?" diye sordu. "Öldü mü?"

"Tekmeledim," dedi Üstek. "Sanırım öldü. Kafası arkaya çarptı ve duyduğun o ses geldi. Sanırım öldü. Daha önce bu kırık kol numarasını yaptıklarını hiç görmemiştim. Sanırım yanında birini daha götürmek istedi. Garip bir dinleri var."

Üstek'in sesi bir sinir krizinin eşiğindeymiş gibi geliyordu. Onu öfkelendir, diyordu Orsino'nun içinden gelen bir ses. Bu durumdan kurtulamazsa her an ağaçların arasından uluyarak koşmaya başlayabilir.

"Bir adayı yönetmek için çok saçma bir yöntem," dedi hin bir sesle. "Siz baş belalan Kuzey Amerika'dan kapı dışan edildiniz, çünkü işleri asla doğru dürüst yürütmeyi becereme-diniz; küçücük bir adada bile kıyıdan beş mil içeri girdiniz mi kontrolü kaybediyorsunuz..." Kasıtlı ve abartılı bir

alaycılıkla şunlan da ekledi: "Ama tabii, onların cadıları var."

"Kapa çeneni, gangster... Seni uyanyorum." Kriz belirtileri hâlâ mevcuttu. Soma Üstek durgun bir sesle, "Öyle demek istemedim," dedi. "Üzgünüm. Ne de olsa gelip beni kurtardın."

"Şaşırdın mı?"

"Evet, iki şey beni şaşırttı. İlki tek başına dışan çıkmak is-temendi. Nerede doğduğun kendi elinde olan bir şey değil.

RplVi Hp Vıpr çpvi Wir 1<tp*rtçtrçt* Hı-raVm Wİ7P Iratıl can Hıilrıimpt

unutur ve affeder... Ama hayır, hiç sanmıyorum." Durdu, belli ki konuyu değiştirmek için bir fırsat arıyordu. Deniz üssüne geri dönecekleri ve kendisinin de bazı ayrıntılar hakkında bilgi vermekle yükümlü olacağı konusunda hâlâ yüce bir güven duyuyor görünüyordu. "Sen hangi gemideydin?"

"Atom denizaltısı ***Tafi,"*** dedi Orsino. Ağzından kaçırdığı şeyi fark edince neredeyse kızgınlıktan dilini ısıracaktı.

" ***Tafi*** mı? Bu babamın denizaltısı. Kaptan Van Dellen. Babam nasıl? Bir an rıhtıma gitmeyi düşünmüştüm... Bu hengâme başladığında."

"O öldü," dedi Orsino açıkça. "Bir acil durum dalışı sırasında güvertede kaldı."

Üstek bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra da buna inanmadığım göstermek için küçük ve yapmacık bir kahkaha attı. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Tayfası böyle bir şeye asla izin vermez. Ona taparlar. Geminin havaya uçacağım bilseler bile kaptanlarım almadan asla aşağı inmezler."

"Geminin kontrolü Yarbay Grinnel'da idi. Dalış emrini o verdi ve babam da içeri almak istediklerinde öfkeyle kükreye-rek tayfaya engel oldu. Çok üzgünüm."

"Grinnel," diye fısıldadı Üstek. "Grinnel, evet Yarbay Grinnel'ı tanıyorum. O... o iyi bir subaydır. Mecbur kalmasa böyle bir şey yapmazdı. Bana olanları anlat, lütfen."

Orsino bu kadarına dayanamazdı. "Baban öldürüldü," dedi sertçe. "Bunu biliyorum, çünkü Grinnel radar sorumlusu olarak beni görevlendirmişti, bense kahrolası radarları okuma konusunda en ufak bir şey bilmem. Benden bir 'düşman uçağının' ismini bağırarak söylememi istedi, ben de dediğim yaptım, çünkü neler olup bittiğini bilmiyordum. Baban güvertede uyurken bir acil durum dalışı yapmak için bunu bahane olarak kullandı. Uyurken yanağı titriyordu, çok yorgundu. Ve o senin iyi dediğin subay babanı öldürdü."

Üstek'in kesik hıçkırıklarla ağladığım duydu. Sonunda kısık, kuru bir sesle Orsino'ya sordu: "Siyasi mi?"

"Siyasi," dedi Orsino. "Grinnel beni kendisinin üstün nitelikli özel suikastçısı olarak kullanmayı umuyordu açıkça, bu nedenle de bana her şeyi anlattı. Babanı öldürdü, çünkü gizli bir Sosyokrat geminin kontrolünü ele geçirecekti, bir Anayasan gibi görünen ama aslında Sosyokrat olan biri."

"Ah," dedi Üstek hafifçe. "Yarbay Folkstone. Kindler'in ***Anayasa*** denizaltısında subay. O Sosyokrat mıymış? Grinnel ve Folkstone, ha?"

Üstek'in makinah tüfeğinden fırlayan yirmi kurşunun çıkardığı gök gürlemesini andıran sesi duyduğunda Orsino yerinden fırladı. Ama kendim vurmamıştı. Sanki çaylağın aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, dışarıda, karanlıkta hiçbir düşman olmadığını ve o kurşunların orada bulunmayan iki hayaleti hedef aldığım biliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"İzlanda'ya gitmek zorundayız," dedi sonunda Üstek. Kendine gelmişti.

"İzlanda mı?"

"Anayasacıların MK'sı orada kurulacak. Merkez Komite yani. Freiburg Uzlaşması bozuluyor demektir bu. Anlamı, bütün Sosyokratlar'a çağrıda bulunacağız ve eğer çağrıya uymazlarsa... savaş."

"Neden bahsettiğim anlamıyorum, Van Dellen. Biz demekle neyi kastediyorsun?"

"Sen ve ben. Hikâyeyi bilen kişi sensin, yalan testine tabi tutulacak olan da sensin."

"Bayım, eğer beni yalan testine tabi tutacak olurlarsa hemen koltukta vurup öldürürler."

"Anayasacıların MK'sı seni korurken bunu yapamazlar," dedi Üstek. Bunu gururu kırılmış gibi sertçe söylemişti. "Lanet olsun, neden tereddüt ediyorsun be adam? Sen Anayasacı değil misin?"

"Aman Tanrım, hayır! Daha sizin... sizin Hükümet'inize yeni katılmışken nasıl Anayasacı olabilirim?"

"Ama Anayasacılık'ın genel ilkelerine inanmıyor musun?"

Orsino kendim korumak ister gibi sordu: "Neymiş bu ilkeler?"

"Bireyin yüceliği. İnsanlara değil yasalara dayalı bir Hükümet. Aileye saygı. Parti örgütüne bağlılık."

Orsino bunlar üzerinde dikkatle düşündü. Bireyin yüceliği? Hayır, buna inandığından emin değildi. Bireyler oldukça gülünçtü ve sürekli hata yapıyorlardı. Geldiği yerde böylesine kibir dolu ve iddialı bir fikre itibar etmeseniz ve kendinizin ***y*** 1 da karşınıza çıkan herkesin bir sürü beceriksizlik yapabilece ğini aklınızdan çıkarımsanız çok daha iyi ederdiniz.

insanlara değil, yasalara dayanan bir Hükümet. Teşkilat Bölgesi'nde olmazdı böyle şey! Orada insanları esas alan bir hükümet vardı, hem de iyi bir hükümet. Frank Amca, bu hü kümetin, yüksek ahlaki değerlerine sahip çıktığı ve yönetilen lerin güvenini koruduğu sürece iyi olmaya devam edeceğim söylemişti. Teşkilat Bölgesi'nde her şey altüst olmaya başla madan önce insanlardan ziyade yasalara dayanan bir hükü met şekline geçmek delilik olurdu. Her şey alt üst olduğunda da bunu yapmamak delilikti.

Aileye saygı? Evet, tabii. Aile saygıdeğer olduğu sürece o | da saygı duyardı. |

Parti örgütüne bağlılık? Büyük ölçüde parti örgütüne; bağlıydı. Anayasacıların da tıpkı Sosyokratlar gibi eli kanlı katiller olduğuna şüphe yoktu.

"Sanırım," dedi yavaşça, "ben aslında bir Anayasacı'yım, Van Dellen. Ne de olsa bazı şeyler evrenseldir."

Üstek cevap verdi: "Böyle diyeceğini biliyordum. Bana yardım etmek için silahı bırakman... o an senin temelde güvenilir ancak yanlış yönlendirilmiş biri olduğuna karar verdim." Onu ikna ettin, dedi Orsino kendine, ama buna güvenecek kadar aptal olma. Açlıktan, uykusuzluktan ve babasının ölüm haberinin yarattığı şoktan serseme dönmüştü. Ölümüne bir kavgada ona yardım ettin ve bu ona bir takım ruhu kazandırdı. Bu çocuk benim sırtımı kolluyor, nasıl ona güven-memezlik edebilirim, nasıl ona güvenmemeyi göze alabilirim? Ama uykusunu aldıktan soma buna bel bağlayacak kadar aptal olma. O zamana dek, gidebildiği yere kadar götür. "Planların nedir?" diye sordu, ciddi bir sesle. "Bir denizaltı ya da uçak vasıtasıyla İrlanda'dan çıkmalıyız," diye yumurtladı Üstek. "New Portsmouth ya da Donanma örgütlerine gidemeyiz, onlar Sosyokrat'tır. Tamım! Eğer Folkstone onlardan yana olduysa belki Denizaltı ve Hava

Kuvvetleri birimleri bile elden gitmiştir! Grinnel senin taraf değiştirdiğim mutlaka Sosyokratlar'abildirecektir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ölüm," dedi Üstek.

12

Yarbay Grinnel, resmi raporunu tamamladıktan sonra doğruca bir batakhaneye gitti. Aynı yere gelen DÎB mensubu bir teğmen arkadaşından haberi aldığında vakit gece yarısını bulmuştu.

"Ne?" diye gürledi Grinnel. "Kimmiş bu kadın? Nerede? Beni hemen ona götürün!"

"Yarbayım," dedi teğmen dehşetle, "daha yeni geldim buraya!

"Beni duydun mu, bayım! Hemen!"

Mutsuz teğmen, Grinnel giyinirken özür üstüne özür diliyordu. DİB binasına doğru giderlerken Grinnel ayrıntıları öğrenmek istedi. Teğmen, bir görev sorumluluğuyla hafizasını yokladı. "Heyecan verici ve esrarengiz bir olay üzerine yakalanmış, Yarbayım. Genellikle sizin ilgilendiğiniz türden bir olay. Teğmen Jacobi adam alma, sabotaj ve keşif görevleriyle Teşkilat Bölgesi'nde bulunduğu bir sırada DAR görevlilerinden biri kızı kendisine getirmiş. Gerçek bir Teşkilat üyesi. Paha biçilmez. Ve dediğim gibi, o herifin Charles Orsino adında başka bir Teşkilat üyesi olduğunu söyledi. Konuyla neden bu kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim?"

Yarbay, içinde "Hayır, soramazsın," demek için dayanılmaz bir istek duydu, ama bunu yapmadı. Şimdi dürüst ve açık sözlü olma zamanıydı. Saklayacak ya da örtbas edecek bir şeyi olduğu yönündeki en ufak bir ipucu hayatını kaydırabilirdi. "O dediği benim adamım, Teğmen, " dedi. "Ya şu sizin kız yanılıyor ya da Van Dellen, onun yalan makinası tekniği ve ben, yepyeni bir teknikle tongaya

bastırıldık." iyi iş başarmıştı, kendim tebrik etti. Van Dellen'i ve tekniği bir düşünelim... Yalan makinası yanıltılmış olabilir miydi? Hayır; Wyman'm test sonuçlarının ne kadar mükemmel olduğu ortadaydı.

DİB binası, iki normal kat ve bir çatı katından oluşan ahşap bir evden ibaretti. Burası, İrlanda'da hiç eksik olmayan o meşhur nem nedeniyle çürümeye başlamıştı.

"Kız üçüncü katta, Yarbay," dedi Teğmen. "Oraya merdivenle çıkılıyor."

"Tanrı aşkına, neden?" Kendilerini geç fark eden ve bunun verdiği suçlulukla hemen ayağa fırlayan Karargâh So-rumlusünun yanından geçerek birinci ve ikinci katlardaki boş ofisleri geride bıraktılar.

"Açıkçası, onu elimizde tutabilme konusunda bazı sorunlar yaşadık."

"Kaçmaya mı çalıştı?"

"Hayır, öyle bir sorun değil. En azından şimdilik bunu denemedi. Deniz G-2 ve Muhafız istihbarat Okulu, ikisi de kızı elimizden almaya çalıştı. Önce resmi yazı ile başvurdular, sonra ise kaba kuvvetle almak istediler. Haber İzlanda'ya ulaşana kadar elimizde tutabiliriz umarım. Yoksa, bu kez başı ağrıyan biz oluruz."

Teğmen bu aptal şakaya güldü. Oflayarak merdivenden çıkmakta olan Grinnel ise gülmedi.

Lee Bennet'in alıkonduğu oda, çatı katının en sağlam yerlerinden birindeydi. Kapı ve kilit epey etkileyiciydi. Teğmen kapıya vurdu. "Uyanık mısın, Lee? Seninle Orsino hakkında konuşmak isteyen bir subay var." "Girin," dedi kız.

Teğmenin elleri kilidin üzerinde hızla gezindi ve kapı çarpılarak açıldı. Kız karanlıkta, odadaki pencerelerden birinin dibinde oturuyordu.

"Ben Yarbay Grinnel, tatlım," dedi. Batakhanede sekiz saat geçirdikten sonra nedense kıza bir baba gibi davranıyordu. "Eğer vakit senin için uygun değilse başka bir zaman da gelebilirim..."

"Sorun değil," dedi kız, kayıtsızca. "Ne bilmek istiyorsu-nuzr

"Orsino olduğunu söylediğin adam... bu benim için tam bir şok oldu. Sadece birkaç gün önce kahramanca ölen Yar-bay Van Dellen onun güvenilir olduğunu söylemişti ve itiraf edeyim ki ben de öyle düşünüyordum. Hem Scopolamine ile yapılan ilaç testinden hem de yalan makinası testinden başa-nyla geçmişti."

"Ben orasını bilemem," dedi kız. "Bana geldi ve kim olduğunu söyledi. Tabii hemen tanıdım onu. Bir polo oyuncusu-dur. Sık sık Long Island'da polo oynarken görmüştüm o kah-rolası züppeyi. Teşkilatta çok önemli bir konumda değil, ama F. W. Taylor'a çok yakındır. Orsino yetimdir. Taylor'm onu evlat edinip edinmediğini bilmiyorum. Sanırım edinmedi."

"Yanılıyor olamaz mısın?"

"Yanılıyor olamam." Titremeye başladı. "Tanrım, Yarbay... adınız her ne idiyse, o herkesi hor gören kahrolası heriflerden birinin yüzünü unutabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Ya da onların bana yaptıklarını? Yalan makinasmı getirin tekrar! Beni hemen yalan makinasma bağlayın! Bu konuda ısrar ediyorum! Kimse bana yalancı diyemez! Beni duyuyor musunuz? Yalan makinasmı getirin!"

"Lütfen, lütfen, lütfen..." Yarbay kızı yatıştırmaya çalıştı. "Sana inanıyorum, tatlım. Samimiyetinden kimse şüphe edemez. Bize yardıma olduğun için teşekkürler ve iyi geceler." Teğmenle birlikte odadan çıktılar. Kapı kapanır kapanmaz hemen teğmenin koluna yapıştı: "Pekâlâ, bayım?"

Teğmen omuzlarını silkti. "Yalan makinası her seferinde onu doğruluyor. Artık makinayı onun üzerinde kullanmıyoruz. Bizden tarafta olduğuna iyice inandık. Bir vatandaş olmayı hak ettiği bile söylenebilir."

"Gel haydi," dedi Yarbay. "Bunun olamayacağını sen de biliyorsun." Rütbe sırasına uygun olarak, önce Yarbay, sonra da Teğmen merdivenden aşağı indiler.

Kapının ardında, Lee Bennet kendini yatağa atmıştı. Gözleri kuruydu. Ağlayabilmek isterdi, ama gözyaşlan akmıyordu. O üç şamatacı ayyaş, erkek olarak cinsel güçlerini, Teşkilat üyesi olarak da dokunulmazlıklarını onun üzerinde kanıtladıklarından beri... artık ağlayamıyordu.

Charles Orsino... aynı örgütten bir başkası. Onu yakala yıp, yavaşça, acı çektirerek öldürmelerini diliyordu. Tüm bunların doğru olduğunu biliyordu. Öyleyse neden kendisini bir katil gibi hissediyordu ? Neden intihar fikrim bir türlü ak lından çıkaramıyordu? Neden, neden, neden?

Gün doğdu, yavaşça, fark ettirmeden. Önce Charles göğe uzanan ağaç dallarının tepelerim ve önünde uzanan arazilerin bir kısmım seçebilmeye başladı, sonunda şekilsiz iki gölgenin yavaşça, gelişigüzel yayılmış iki yan-çıplak cesede dönüştüğü nü gördü. Bir tanesi bir kadına aitti, makinalı tüfek kurşunla nyla delik deşik olmuştu. Diğeri de sakallı bir devin cesediydi, karanlıkta boğuştukları adamdı bu.

Charles cesedi incelemek için yavaşça sürünerek bulunduğu yerden dışarı çıktı. Adamın yaralanmış olduğu kesindi, bacağında bir kurşun vardı. Kadın ise çöp gibi ipince, beyaz saçlı bir kocakarıydı. Daha doğrusu bir zamanlar öyleymiş. Tepesinde başlık olarak, sinirlerle tutturulmuş bir hayvan kafatası ve vücudunda da mavi hilal dövmeleri vardı. Üstek de kadımn başında durmakta olan Charles'ın yanma geldi; "Cadılardan biri," dedi. "Dinlerinin bir parçası, tabii buna din denebilirse."

"Yeni bir din mi?" diye kuşkuyla sordu Charles. "Ruhban' sınıfı mı uydurmuş?" |.

"Hayır," dedi Üstek. "Anladığım kadarıyla bu, Hristiyan-lık öncesi devirlere dek uzanan eski bir din. Sorunlar dönemi-1 ne kadar faaliyetleri gizli kalmıştı. Soma tekrar bütün Avru pa'ya yayıldı, iğrenç bir iş. Her yeni ayda bir hayvan kurban ■'. ederler. Yılda iki kere de insan. Bu tür insanlardan ne bekle- ? yebilirsin ki?" i

Charles o an kendine, çaylağın vatandaşlarının ıslah olmaz köleleri haşladıklarım hatırlattı. "Ben cipi tamir edebile-cek miyim, bir bakayım," dedi.

Üstek ıslak çimlerin üzerine oturdu. "Bunun ne yaran var ki?" diye mınldandı, yorgun bir sesle. "Çalıştırmayı basarsan bile ne olacak? Üsse geri dönsek bile ne olacak? Her yerde seni arayacaklar. Eğer babamı öldürdülerse belki beni de arayacaklardır." Gülümsemeye çalıştı. "Aklına bir şeytanlık geliyor mu, gangster?"

"Belki," dedi Orsino yavaşça. "Lee... Bennet adındaki bir kadınla ilgili olarak ne biliyorsun? DIB hesabına mı çalışı-yor?"

"Buraya DAR tarafından kaçırılıp getirildi. Değerli bir bilgi kaynağı. Ama aynı zamanda kafadan biraz çatlak. Niye sordun onu?"

"Önemli bir kişi mi? ***En azından vatanda mı*** ?"

"Hiçbir önemi yok. Teşkilat ile ilgili daha fazla bilgi elde edebilmek için onu kullanıyorlar, hepsi bu. Ayrıca vatandaş ila olamaz. Bir kadının vatandaşlığa geçebilmesi için evlenmesi gerekir. Senin bu kadınla ne ilgin var, Tamı aşkına? ()nu diğer taraftan mı tanıyorsun? Teşkilat için o öldü, sana hiçbir yardımı dokunamaz."

Charles'ın onu pek duyduğu yoktu. Evet, galiba öyleydi. Lee Falcaro'nun eski kişiliğine dönmesi için konan tetik de, kendisinde olduğu gibi, vatandaşlık yemini idi anlaşılan. Ve bu tetik çekilmemişti, çünkü bu korsan çetesi tüm haklardan yararlanan birinci sımf kadın vatandaşları istemiyor, ya da onlara ihtiyaç duymuyordu. Hükümet'in kültürel komplekslerine küçük bir örnek; ama bu örnek Lee Falcaro'yu sonsuza dek yapay kişilik değişikliğine mahkûm edebilirdi. Yalan testi, evet. Scopolamine evet. Ama bir kadın için tüm bunların sonunda vatandaşlık yemini yoktu.

Lee Falcaro, Kuzey Amerikan Donanması'mn tam kalbinde duran, pimi çekilmemiş bir bombaydı. Bu bombayı nasıl ateşlemeliydi?

Üstek'e döndü. "Onunla New Portsmouth'ta karşılaştım. Benim diğer taraftan olduğumu biliyordu. Beni ele verdi..." Diz çökerek bir su birikintisine eğildi ve kana kana içti; su açlık kramplarını bir parça hafifletiyordu. "Ben gidip bir cipe bakayım,"

Kaporta kapağım kaldırdı ve gözucuyla belli etmeden Üstek'e baktı. Van Dellen ıslak çimlerin üzerinde uykuya dalmak üzereydi. Charles cipin vincinden bir pim çıkardı, ç:ıır/ı-m:ınrl:ıki kırık nimi rok i n çnktii *ve.* rlippr nimlp nun için biraz çekiç kullanması gerekmişti. Motor blokunda çatlak ha, diye düşündü küçümseyici bir tavırla. Bir de subay olacaktı, daha motor blokunun çatlak olup olmadığını bile anlayamıyordu. Eğer buradan kurtulmayı başarabilirsem, on lan yeryüzünden temizleyeceğiz, ya da iyisi mi o ahmak Sos yokratlar'dan ve Anayasacılar'dan kurtulmalı. Belki geri ka lanlar idare eder. Tabii o lanet olası Muhafızlar dışında. Can ları cehenneme. Onların da çatışmalarda ölmesini dileyelim

O sırada sırtı kaşındı, kaşımak üzere elini atmıştı ki bir metalin soğukluğunu hissetti.

"Yavaşça arkam dön, yoksa seni bir domuz gibi şişlerim," diye gürledi kalın bir ses.

Yavaşça arkasını döndü. O soğuk metal, şu anda göğsün< dayalı duran bir mızrağın yassı başıydı.

Mavi-yeşil gözlen ölüm kadar soğuk bakan, kızıl saçlı, kızıl sakallı, geniş göğüs lü bir devin elinde duruyordu.

"Bağlayın şunu," dedi birisi. Başka bir yarı-çıplak adanı ellerim hızla arkaya çekerek bileklerim iple birbirine bağladı. "Ayaklarım da." Bu bir kadın sesiydi. Uzunca bir ip ya da sinir, bir iki metre hareket edebilmesine izin verecek bir boşlukla ayak bileklerine dolandı. Yürüyebilirdi, ama koşamazdı. Dev, mızrağını indirdi ve yana çekildi.

Charles'ın gördüğü ilk şey, Kuzey Amerika Donanmasından Üsteğmen Van Dellen hakkında kafasındaki bütün şüphe ve karışıklıkların sonsuza kadar bitmiş olduğu idi. Uyurken onu şişleyip çimenlere yapıştırmışlardı. Charles acı çekmeden ölmüş olmasını diledi, ki bu da oldukça büyük bir olasılıktı. Geniş uçlu bir mızrağın öldürücü gücü epey yüksek olsa gerekti.

Gördüğü ikinci şey de, en fazla yirmi yaşında bir kızın, merhum cadımn başındaki hayvan kafatasım büyük bir dikkatle çıkanp kendi kızıl saçlı başına düğümleyerek bağlama-sıydı. Orsino'nun uyuşmuş beyni bile bunun çok önemli bir an olduğunu anlamaya yetmişti. Ormanın ortasındaki bu kü-1 çük açıklıkta bulunan altı kişilik grubun yapısını da esraren-1 giz bir biçimde değiştirmişti bu hareket. Kız kafatasını başına i geçirene kadar öylesine, küçük bir

başlığı takar takmaz kıza odaklanmış içgüdüsel bazı hareketler -biri bir ya da iki adım atıyor, bir diğeri belki biraz dönüyordu- yapmaya başlamışlardı. Kızın göreve başladığına hiç şüphe yoktu.

Bir cadı, diye düşündü Orsino. "Sorunlar dönemine katlar faaliyetleri gizliydi... Pis bir iş... Yılda iki kere insan kurban ederler."

Kız ona yaklaştı ve bütün bir grup, tıpkı bir kaleidoskop gibi dönerek, kızın yine odağında olduğu yeni bir şekil meydana getirdi. Charles, daha önce gücünün hiç bu kadar ciddiyetle farkına varan bir yüz görmediğim düşündü. Birkaç barbarın yöneticisi olan bu kız, sanki bütün evrenin imparatori-çesiymiş gibi davranıyordu. Saçlarından almna doğru sürünüp soma tekrar geri gelen büyük ve gri bir bitin bile onu zerre kadar etkilediği yoktu. Sırtındaki yağlı hayvan derisi sanki kardinal cübbesiydi. Tüm bunlar, bu insanların ne kadar deli olduğunu ya da dinsel otoriteye ne kadar sınırsız bir gösteriş atfedildiğini kanıtlıyordu. Ve kızın gözleri hiç de deli gibi bakmıyordu.

"Sen," dedi soğuk bir sesle. "Cipin ve silahların durumu nedir? Çalışıyorlar mı?"

Taş devrinden kalma bir Tanrıça'nın ağzından çıkan bu sözlere ani ve aptal bir kahkahayla karşılık verdiyse de, üzerine kalkan bir mızrak aklını hemen başına getirdi. "Evet," dedi, "evet, ee, bayan."

"Nasıl kullanıldıklarını adamlarıma göster," dedi ve kraliçelere özgü soylu bir edayla çimenlerin üzerine bağdaş kurup oturdu.

"Lütfen," dedi Charles, "önce bir şeyler yiyebilir miyim?"

Kız ilgisizce başım salladı ve adamlardan biri koşarak çalı lıklara doğru gitti.

Elleri bağlı ve yüzü de geyik yağına bulanmış olan Charles, gün ışığında saatlerim altı vahşiye cipin ve elli kalibrelik çifte makinalı tüfeğin kullanılışım, bakımım ve parçalarının isimlerini

öğreterek geçirdi.

Adamlar nnı acık bir ilgisizlikle dinlivnrlardı Onlara ni-rinçten yapılma fişeklerin içinde tetiğe basıldığı zaman Öfke-lenen ve küçük ayaklarıyla kurşunlan tekmeleyerek dışan fır latan minik yeşil adamlar olduğunu söylese ona bile inana caklardı. Cipi çalıştırmayı, yönünü değiştirmeyi ve durdur mayı az buçuk öğrendiler. Silahı doldurmayı, nişan almayı ve ateş etmeyi de az buçuk öğrendiler.

Dersler sırasında kız kesinlikle hiç hareket etmeden otur du; önce gölgede, soma öğle ve akşamüstü güneşinde ve sonra gene gölgede. Ama anlatılanları dinliyordu. Sonunda ko nuştu: "Artık onlara yeni hiçbir şey söylemiyorsun. Hepsi bu kadar mı?"

Charles bir mızrağın kaburgalarına dayanmış olduğunu gördü. "Daha çok var," dedi telaşla. "Aylar sürer."

"Artık çalıştırabiliyorlar işte, öğrenecek daha ne kaldı ki?" "Şey, herhangi bir şey ters gittiğinde ne yapacaklan." Sanki bu konularda çok tecrübeliymiş gibi şöyle dedi: "Bir terslik olduğunda baştan başlarsın. Yapabileceğin tek şey budur. Mızrak uçlan için ölüm şarabı yaptığımda şarap öl-dürmezse bir terslik var demektir; bir sözcük, bir işaret ya da yanlış zamanda kopanlmış bir bitki. Bu durumda yapabileceğin tek şey zehri yeniden yapmaktır. Tecrüben arttıkça daha az hata yapmaya başlarsın. Adamlanm cipi ve silahlan kullanırken de böyle olacak."

Adamlarından birine başıyla çok hafif bir işaret yaptı ve adam hemen mızrağına sanldı.

"Hayır!" diye patladı Charles. "Anlamıyorsun! Bu sizin yaptığınız şeylere hiç benzemez!" Akşam serinliğinde bile terliyordu. "Yanınızda cipin ve silahın nasıl tamir edileceğim bilen biri olmalı. Eğer bozulmuşlarsa bozulmuşlardır ve istediğiniz kadar baştan başlayın, onlan asla bir daha çalıştıramazsı-mz!

Kız başım salladı ve, "Onu da yanımızda götüreceğiz," dedi. Charles büyük bir rahatlama duygusu ile kızın ses tonunun uyandırdığı merak arasında bocalıyordu. Bir konuda n-zasım bu şekilde dile getiren birine daha önce asla, ama gerçekten de asla rastlamamış olduğunu fark etti. Hiçbir tereddüt yoktu, sesinde en ufak bir isteksizlik yoktu, yüzünde de

en ufak bir memnuniyetsizlik ifadesi yoktu. Hiçbir zorlama olmadan, kısaca şöyle demişti: "Onu da yanımızda götürece-ğiz" Böylece sanki... sanki yakın geçmişi değiştiriyor, öne sü-rülen fikre karşı itirazlarım geri alıyor ve onu geçersiz kılıyordu Kesinlikle kendisiyle savaş halinde olan biri değildi, kim duğunu ve ne olduğunu çok iyi biliyordu...

"Ah!" diye inledi Charles, boğulurcasına. O suratsız mız-raklı adamlardan ikisi boynuna kaba saba bir boyunduruk ge-çiriyordu; birer buçuk metre uzunluğundaki iki ağaç dalı, her iki ucundan da iple bağlanmıştı ve ipler de elin uzanamayaca-ğı bir mesafedeydi. Araya geçirilmiş iki çubuk sayesinde dalların arası kafasının girebileceği kadar açılmıştı. Son olarak mızraklı adamlar bileklerim bu çubuklara bağlayınca gözleri yuvalarından uğradı.

Kız yerinden tek ve çevik bir hareketle kalktı; neredeyse hiç kıpırdamadan geçirdiği bütün bir günün ardından bunu başarabilmiş olması şaşırtıcıydı. İki yanma birer mızraklı adam alarak grubun

önüne düştü. Diğer dört mızraklı adam ciple ağır ağır onları takip ediyordu. En arkadan da Charles geliyordu ve kimsenin onu itmesine gerek yoktu. Boynunda taşıdığı bu portatif tuzak varken, kendisini esir almış olanlardan ayrıldığı takdirde saatleri sayılı olurdu.

Peşlerinden ayrılma, dedi kendi kendine, çalılıkların arasında düşe kalka ilerlerken. Hayatta kalmaya bak, bu vahşileri nasıl olsa zekânla alt etmeyi başarırsın. Bu sırada boyunduruğu birkaç ağaca takılmıştı; küfretti, geri döndü, kafasını çevi-rerek boyunduruğu kurtardı ve gürleyerek ilerleyen cipi düşe kalka takip etti.

Şafakla birlikte yolculuğun da sonuna geldiler; ulaştıkları yerde, çamur ve dallardan yapılmış bir kulübe öbeği, içinde sefil görünüşlü, hastalıklı birkaç baş sığırın yer aldığı üstü açık bir ahır ve ortalıkta dolanan birkaç yetişkinle birkaç çocuk vardı. Kız hareketlerinde hâlâ atik ve çevikti. Mızraklı adamlar ise esnediler ve iyice gerindiler. Charles da, uzun süren yolculuk boyunca sayısız kere sendeleyip yere düşmesi ve ağaç dallarına çarpması sonucu aldığı darbeler nedeniyle yü-rüven bir ölü eibivdi. Arılar eibi ciüin basma üsüsen varı-çıplak yumurcakları ve biri hariç hepsi de kızın önünde say gıyla eğilen yetişkinleri, kızarmış, şişkin gözlerle izliyordu.

Bu saygı gösterisine katılmayan tek kişi, cadaloz suratlı huysuz bir kocakarıydı; kıza soğuk ve küstah bir sesle şöyle dedi: "Gördüğüm kadanyla Tanrıça olduğunu iddia ediyor sun, tatlım. Kız kardeşime bir şey mi oldu?"

"Silahlar bedenini cansız bıraktı. Kafatasım ben aldım Ne olduğumu biliyorsun, onun için 'iddia ediyorsun' denir Seni bir kez uyarıyorum."

"Yalancı!" diye bir çığlık attı ihtiyar cadaloz. "Onu sen öl dürdün ve kafatasını çaldın! Aziz Patrick ve Aziz Bridget ba ğırsaklarım deşsin senin! Abaddon ve iblis gözlerini oysun!"

Etraflarına insanlar toplanmış, orası bir arenaya dönmüş tü. Kız, soğuk bir sesle şöyle dedi: "Seni ikinci kez uyanyo rum."

Kocakarı, öfkeli gözlerle kıza bakarak parmaklarıyla bazı anlaşılmaz işaretler yaptı, seyircilerden bir uğultu yükseldi, bazıları başka yöne döndüler ve genç bir kız bayılarak yere yığıldı kaldı.

Başında kafatası olan kız, milyonlarca yıl öncesinden ve milyonlarca kilometre öteden konuşuyormuş gibi şunları söyledi: "Bu üçüncü uyan, bir daha uyarmayacağım. Şu anda solucan belkemiğini kemiriyor. Şimdi sinek kurtları gözlerin de. Bağırsakların eriyip suya dönüşüyor, kalbin bir kuşun kal bi gibi hızla atıyor, biraz sonra ise hiç atmamaya başlayacak."

Ortalığı kaplayan bu korkutucu ve esrarengiz fısıltı seyircile rin elleriyle kulaklarını kapayarak oraya buraya kaçışmalarına neden olurken, kocakarı toprağa kök salmış gibi kıpırdama dan olduğu yerde duruyordu. Charles tüm bu lanetler oku- t nurken boş gözlerle bakınarak onları dinliyordu ve lanetler- i den çarpılan yaşlı kocakarının yere düşmesi onu hiç şaşırtma- j di. Her ne kadar Seconal adlı ilacın beyin uyuşturucu etkisin- î den yardım almış olsa da bir başka büyücü aylar önce aynı şe- t yi kendisine yapmıştı.

{

insanlar sefil bir şekilde, homurdanarak yavaşça geri çe-; kildiler. Hak iddia eden ama yenilgiye uğrayan kocakarımn cesedinin başına gelip onu ayağıyla tekmeleyerek reddeden

ilk kişi, bunu yaparken 'bak ne kadar da sadığım,' diyen gözlerle cadı kıza bakan küçük bir çocuktu. Sonra diğerleri çocuğu takip ederken kız kayıtsız gözlerle onları seyretti. Ama bu cinnet algılanamaz derecelerle artarak devam edip, ceset tekmelerle kan revan içinde bırakılırken, midesi bulanan Charles arkasına döndü. Ne var ki bu, intikam çığlıklarım duymasına engel olamıyordu.

Hayatta kalmaya bak, bu vahşileri nasıl olsa akimla alt etmeyi başarırsın, dedi, kendiyle alay ederek. Bu vahşilerin, teşkilat ya da Hükümet bölgesindeki karmaşık hayattan çok daha anlaşılmaz ve karmaşık bir kurallar bütünü içinde yaşa-dıklan gerçeği kafasına dank etmişti.

Bir tekme onu ayağa kaldırdı. Mızraklı adamlardan biri hırıldadı: "Seni Kennedy'nin yanma koyacağım. Sanırım onu tamyörsündür." "Hayır."

"Hayır mı? Sen Portsmouth'tan geldin, o da Portsmo-uth'tan geldi. Nasıl olur da tanımazsın?" Şüphe içinde kaşla-nm çatmıştı.

"Pekâlâ," diye inledi Charles. "Belki tamyorumdur. Bu şeyi boynumdan çıkarabilir misin?"

"Sonra." Charles'ı içinden duman ve düzensiz metal sesle-ri çıkan çirkin bir kütük yığınına doğru mızrakla dürterek gö-türdü.. Charles'm boynundaki boyunduruğu çıkardı, deponun içine açılan deliklerin önündeki iri taşlan yuvarlayarak kenara çekti ve Charles'ı içeri itti. Burası, etrafı otuz santimetre kalınlığında kütüklerle çevrilmiş yaklaşık iki metreye üç metre büyüklüğünde bir yerdi, içerideki ışık çok kötüydü, koku da. Birkaç mazgaldan içeri biraz hava giriyordu. Bir tuvalet çukuru, üstü açık bir taş ocak ve saçı sakalı birbirine karışmış, esmer ve çıplak bir adam vardı.

Boynunu ovarak şüpheli bir sesle sordu Charles: "Sen Kennedy misin?"

Adam başım kaldırıp baktı ve uzunca bir duraklamadan sonra çatlak bir sesle konuştu: "Sen Hükümetten misin?"

"Evet," dedi Charles. Umutlan yeniden yavaş yavaş yeşe-riyordu. "Bizi aynı yere kapattıklan için Tann'ya şükretmeli-yiz. Beni buraya bir ciple getirdiler, deposunda kilometreleri ce yetecek kadar yakıt var. Bir de çifte makinalı tüfek. Eğer bir hata yapmazsak ikimiz de buradan tüyebiliriz..."

Sustu, şaşırmıştı. Kennedy ocağa dönmüş, alev alev yan makta olan ateşin üzerinde sıcak ve kırmızı bir metal parçası m dövmeye başlamıştı. Etrafta birkaç eğe ve bir de bileğinitaşı ile ile birlikte kimisi tamamlanmış, kimisi yarım kalmış pek çok mızrak ve ok başlığı vardı.

"Ne oldu?" diye sordu. "İlgilenmiyor musun?"

"Tabii ki ilgileniyorum," dedi Kennedy. "Ama işe baştan başlamak zorundayız. Çok genel konuşuyorsun." Sesi yumuşak, ama azarlayıcıydı.

"Haklısın," dedi Charles. "Sen kendin de bir iki deneme yapmışsındır herhalde. Ama şimdi iki kişi olduğumuza göre, ne önerirsin? Cip kullanabilir misin? Makinalı tüfekle ateş edebilir misin?"

Adam metal parçasını tekrar ateşe tuttu, sonra pütürlü bir mızrak başlığım aldı ve eğeyle düzeltmeye başladı. "Önce biraz meselenin temeline inelim," dedi özür diler gibi bir sesle. "Kaçmak nedir? İstenmeyen bir yerden istenen bir yere gitmek ve bu süreç içerisinde de durum değişikliğine engel teşkil eden şeylere ya da insanlara karşı koymak ve onları etkisiz hale getirmek. Ama pek açık konuşmuyorum, değil mi? O zaman şöyle diyelim; kaçmak, yerlilere karşı koyup onları etkisiz hale getirerek nispeten istenmeyen bir yerden nispeten istenen bir yere gitmemiz demektir." Eğeyi bir kenara bırakarak bileğitaşım aldı ve yeni ucun parlak metal şeridi üzerine sürtmeye başladı. Tatmin olmuş bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı ve sordu: "Bir plan yapmaya ne dersin?"

"Olur," diye mırıldandı Charles. Bu sözleri tekrar ederken Kennedy'nin gözleri gururla parlıyordu: "Olur, olur." Ve birden yere çöktü, içine düştüğü depresyonun fiziksel ağırlığı altında eziliyordu adeta. İşbirliği yapmayı umduğu adam tam bir zırdeliydi,

Kennedy, Kuzey Amerika Donanması'nda silahtar ve demirci ustası olarak görev yapmış ve iki yıl önce geyik avlarken New Posmauth yolu üzerindeki kereste kampından fazla uzaklaş-tığı bir sırada yakalanmıştı. Kıkırdak parçalarıyla beslenmiş, kimseyle görüştürülmemiş ve her gün üretmesi gereken ok ve mızrak ucu sayısını tutturamadığı zamanlarda dövülmüştü; bu da onun, kendim her şeyden soyutlayarak yarattığı güzel ve sonsuz bir labirentte, ürkekçe içine çekilmesine neden olmuştu. Charles Orsino arada sırada bir ya da iki anlamlı söz duyuyor, ama soma Kennedy'nin aklım bulandıran o gri bulutlar tekrar beliriyordu. Bu deliyle bir iki kelime konuşabilmek için gösterdiği yararsız çabalardan bıkıp usandığında ise Charles, duvarı oluşturan ağaçların arasındaki boşluklardan yerlileri izleyebiliyordu. Elli kişiydiler. Eğer Charles'ın tahmin bile edemediği bazı nedenlerden dolayı bazı küçük ço-cuklar öldürülmeseydi daha da fazla olacaklardı. Neden yiye-cek kıtlığı değildi. Avcılıkta iyiydiler, toprağın altında sökülmeyi bekleyen bir sürü patates ve ayrıca kendi yetiştirdikleri ıtırlarda vardı.

Geleli bir hafta olmuştu ki kapıdaki kayalardan biri yuvarlanarak açıldı ve kaba bir sesle dışan çağnldı. Sürünerek delikten dışan çıkmadan önce Kennedy'ye, "Merak etme, dostum," dedi. "Geri döneceğim, umanm."

Kennedy şaşkın bir gülümsemeyle ona baktı: "Bu çok genel bir ifade, Charles. Senin aslında tam olarak söylemek istediğin..."

Charles ümitsizce omuzlarını silkti ve sürünerek dışarı çıktı.

Cadı-kız orada, her zaman olduğu gibi mızraklı adamların yanındaydı. Birden şöyle dedi: "Konuştuklarınızı dinliyordum. Neden kardeşlerine gerçekdışı şeyler söylüyorsun?"

Alık alık bakındı. Herhalde söyleyebileceği en uygun şey, " 13u çok genel bir ifade," olurdu, ama bunu söylemedi.

Afpr M Hi-vp oiirİprH mıvrcıV1ı a Ha m 1ar Hem hiri

"Ben... ben anlamıyorum. Benim kardeşim yok."

"Portsmouth'taki, denizdeki kardeşlerin. Onlara her ı ad veriyorsamz, hepsi senin kardeşin. Hepiniz

o Hükümet denen annenin çocuklarısınız. Neden onlara gerçekdışı şeyi söyledin?"

Anlamaya başlamıştı. "Onlar benim kardeşim değil. Ben de Hükümet'in çocuğu değilim. Ben çok uzaklarda, okyanu sun öbür tarafında, Teşkilat adı verilen başka bir annenin ço cuğuyum."

Bir an için şaşırmıştı kız; o an, neredeyse insan gibi gö ründü. Sonra gene yüzüne o gölge düştü. "Bu doğru," dedi. "Şimdi sana bir görev vereceğim. Belirli birisine cipi ve silahı lan kullanmayı öğreteceksin. İyi öğret. Elleri metale, yağa iyi ce bir batsın çıksın. Cipi ve silahları kullanmayı tam olarak öğrendiğinden emin ol." Bir mızraklı adama seslendi: "Mart-ha'yı getir."

Mızraklı adam Martha'yı getirdi. Bu daha on yaşında ya n-çıplak bir çocuktu! Ağlamamak için kendim zor tutuyordu.

Cadı-kız aniden yanlarından ayrıldı. Muhafızlan Mart' ha'yı da alarak Charles'ı köyün çıkışına, cipin ve üzerine monte edilmiş silahların bulunduğu yere götürdüler. Buraya vardıklarında Charles hayretler içinde kalmıştı, çünkü cip ve silahlar güya asma dallanmn arkasında gizleniyor, ama gerçekte ise hepsi adeta bir açık hava müzesinde sergileniyormuşçasına ortalıkta duruyordu. Asma dallarına tüyler ve kemikler tutturulmuştu. Mızraklı adamlar, bu dallara sanki yüksek gerilim hattıymış gibi davranıyorlardı.

"Çek şunları," dedi biri Charles'a sinirli bir sesle. Charlel söyleneni yaptı ve mızraklı adam rahat bir nefes aldı. Martha kafasını öne eğip kaşlarını çatmaktan vazgeçerek başım kaldırdı ve gözlerim devirerek bir ona bir de asma dallanyla süslenmiş bu tozlu araca baktı.

"Bu adam hâlâ sağlam," dedi kız, adamlardan birine.

"Çünkü o dışarıdan," dedi mızraklı adam. "Hiç duymadın mı, ufaklık? Tannça'mn gücü dışarıdan gelen birine işlemez. ***Ihımı*** kullanman gerekir." Mızrağını savurdu ve Char-les'ı sağ kalçasından hafifçe dürttü. Küçük kız da dahil olmak üzere herkes bir kahkaha attı. Kahkahanın ortasında kız özel bir acısını hatırladı ve gözleri yaşlarla doldu.

Mızraklı adam Charles'a döndü: "Haydi, öğret ona. Ateşleme mandallan silahlardan çıkarıldı ve eğer cipi çalıştırmaya kalkışırsan mızrağı yersin. Şimdi öğret." O ve diğerleri cipin etrafındaki çimenlerin üzerine daire şeklinde çöktüler. Char-les'ın kızın elinden tutmasıyla birlikte kız deli gibi çırpınarak bir an Charles'dan kurtuldu ve kaçmaya başladı. Mızraklı adamlardan biri onu kolayca yakaladı ve tekrar dairenin içine attı. Cipe hafifçe sürtünen kız olduğu yerde donup kaldı, yü-zü bembeyaz kesilmişti.

"Martha," dedi Charles sabırla. "Korkacak bir şey yok. Si-lahlar patlamayacak, cip de hareket etmeyecek. Sana onların nasıl kullanılacağını öğreteceğim, o zaman silahlarla sevmediğin herkesi öldürebilir, ciple de ormanda bir geyikten bile daha hızlı gidebilirsin..."

Çocuğun haline bakılırsa Charles boş yere konuşuyordu. Kız, cipi sıyıran koluna bakarak mırıldadı: "Sanırım bundan oldu. İşte gücüm kayboluyor. Tanrıça onu kahretsin... Hayır, güç benden gitti artık. Gittiğim hissettim." Oldukça sakin bir ifadeyle Charles'a baktı: "Haydi. Bana her şeyi öğret, iyi iş becer.

"Martha, sen neden bahsediyorsun?"

"Benden korkuyordu, kız kardeşim. O yüzden de gücümü çalıyor. Bilmiyor musun? Bilmiyorsun herhalde. Tanrıça demirden ve makinalardan nefret eder. Tanrıça'nın gücü benim içimdeydi, ama artık gitti; bunu hissettim. Artık kimse benden korkmayacak." Yüzü birden değişti ve şöyle dedi: "Bana silahların nasıl kullanıldığını göster."

Daire şeklinde dizilmiş olan mızraklı adamlar sürekli onlara bakıp sırıtırken ve tahttan indirilmiş zorba bir hükümdar hakkında her yerde, herkesin yapabileceği şakalar yaparken, elinden geldiğince kıza bir şeyler öğretti. Kız mızraklı adamlara aldırmıyor gibi görünüyor, büyük bir ciddiyetle Charles'ın söylediği isimleri tekrar edip silah doldurma talimi sırasında gösterdiği hareketleri aynen yapıyordu. Charles kızın çok zeki olduğunu fark etti. Bir fırsatını bulduğunda ona "Üzgünüm, Martha," dedi. "Benim fikrim değildi."

Soğuk bir sesle fısıldadı kız: "Biliyorum. Senden hoşlan dım. Diğer yabancı yemeğim aldığında üzülmüştüm." Ken dini tutamayıp birden hıçkırmaya başladı: "Bir daha asla hiç, bir şey göremeyeceğim! Kimse bir daha benden korkmaya cak!" Yüzünü Charles'ın omzuna gömdü.

Charles, kızın karmakarışık olmuş saçlarım okşarken on lan izleyip sıntan adamlara şöyle dedi: "Bakın, sizce de bu ka darı yetmez mi? istediğinizi almadınız mı?"

Başlarındaki adam gerindi, tükürdü ve cipe bindi. "San nm öyle," dedi. "Haydi bakalım, ufaklık." Martha'yı hızla çc kerek aşağı indirdi ve bir tekmeyle yönünü köyün kulübeler ne doğru çevirdi.

Charles hemen inip adama engel olmak istediyse de tan kıçına batmak üzere olan bir mızrak onu durdurdu. Kendisi n demirci atölyesine götürmelerine izin verdi ve sürünerel delikten içeri girdi.

"Önceki gün söylediğin şeyi düşünüyordum," dedi Keı nedy. Bu arada törpüyle bir ok ucunu düzeltiyordu. "Ben s; na geçmişte bir molekülü değiştirmek için geçmişte ***bütüı molekülleri*** değiştirmek gerektiğini söylemiştim ve sen de, 'Belki' demiştin, ben fark ettim ki senin esas söylemel istediğin

"Kennedy," dedi Charles, "Lütfen bir kerecik olsun çeneni kapa. Düşünmem gerekiyor."

"Bunu hangi anlamda söylüyorsun, Charles? Aklıyla hareket eden bir hayvan olduğunu ve bu nedenle de özünden çok varlığının mı şey olduğunu..."

"Kapa çeneni, yoksa yerden bir kaya alıp kafanı ezece im se nin'diye öfkeyle gürledi Charles; söylediğinde büyük ölçüde ciddiydi de. Kennedy hemen tekrar ocağa doğru eğildi; incin miş ve korkmuş görünüyordu. Charles başını ellerinin arası na alarak yere çöktü

J

balar. Hiçbir zaman başanya ulaşmamış olan çabalar.

Bir daha asla hiçbir sey göremeyece im

Cadı-kızın rakibini mahvetmesi... ama bu yalmzca telkin-di. Ama...

Konu tıklarınızı dinliyordum. Neden karde lerine gerçek-dı ı eyler söyledin?

Hiç kimseye böyle bir şey söylememişti, ne ona ne de za-vallı Kennedy'ye.

Aklının bir köşesinde, anılarının arasında sıkışıp almış olan psi gücünü düşündü. Eski bir hurafeydi, tıpkı o hasta ka-falı psikologların id-ben-üstben üçlemesi gibi. Beyin vektörleri gibi bu da tamamıyla saçmalıktı. Ama...

Konuştuklarınızı dinliyordum. Neden kardeşlerine gerçekdışı şeyler söyledin?

Charles çaresizliğin verdiği öfkeyle odanın toprak tabanına sert bir yumruk indirdi. Kennedy gibi o da delirecekti. Ca-dı-kızda -ve Martha'da- kalıtsal bir ***psi*** gücü mü vardı? Kendiyle acımasızca alay etti: Bu çok genel bir soru !

Gazyağıyla aydınlatılan çiftlik evlerinde yaşayan yeniyetme nevrotik kızlar, diye düşündü Charles dalgın bir edayla. Geceleri her şey oradan oraya uçuşur, yer değiştirir dururdu. Ama elektrikle aydınlatılan şehirlerdeki apartmanlarda böyle şeyler olmazdı. Orta yaşlı, şişman kadın ve erkeklerin yaşadığı yerlerde de olmazdı. Tiroit bezleri fazla çalışan bir bakireyi al, elektrikli aletlerden ve elektrik bulunan yerlerden uzak tut ve kendim yalmz ve patlama noktasına gelecek kadar gergin hissetmesine neden olacak bir baskıya maruz bırak. Doğal olarak da en sonunda patlıyor. Bir oturak yatağın altından çıkıyor ve despot üvey babanın kafasında parçalanıyor. Büyük ve yaldızlı bir çerçevede duran yıldırım tanrısı büyükbabanın resmi yere düşerek parçalanıyor. Şüphesiz, çivi kristalize olup kırılmıştır... ***Ama onu kim kristalize etti?***

Yeniyetme nevrotik kızlar; değişik diller konuşup ters çevrilmiş kartları ve kapalı kitapları okuyabiliyorlar ve anneleri ya da kız kardeşleri elli mil ötedeki demiryolunda kaza nedeniyle, yüz mil ötede kanserden, denizaşırı bir yerde de bombardıman sonucu öldüklerinde tekrar tekrar çığlık atıyorlar. Bazen onları birer azize gibi görüyorlar... Lisieux'lü Rahi-